

El valencià a la Costa Blanca
Coneixements, actituds i integració lingüística de les comunitats
estrangeres a les comarques del sud del País Valencià

David Córdoba Bou
Beca Sanchis Guarner 2025

*El fet que fins i tot existim és una revolució.
El fet que encara respirem hui, és un acte de rebel·lia.*
Sofia Jannok, activista sami

Resum

En les últimes dècades, la *Costa Blanca* s'ha convertit en un producte turístic que sabut atraure nombrosos turistes provinents de tots els racons d'Europa. El clima i la presència de colònies d'estrangers ja establertes han propiciat que molts hagen buscat fet niu a les nostres terres. El cas de la comarca de la Marina Baixa és un dels més significatius. En municipis com Benidorm o l'Alfàs del Pi, la població d'origen estranger supera el 30 % del total, cosa que ha provocat un canvi molt profund en els patrons lingüístics i en les dinàmiques comunicatives de la població autòctona.

Este treball pretén estudiar la situació sociolingüística d'esta comarca valenciana, tant residents de naixement com dels nouvinguts. L'objectiu és fer una aproximació a la diversitat lingüística comarcal coneixent la freqüència d'ús del català i les actituds envers la llengua, comparant els hàbits dels parlants autòctons amb els dels estrangers residents. Per a fer-ho, s'ha dissenyat una mostra estratificada que inclou participants de tots els municipis, garantint així la representativitat dels diferents perfils demogràfics i socioculturals.

Paraules clau:

Valencià, comunitats migrades, dinàmiques d'ús lingüístic, Marina Baixa, plurilingüisme, convivència intercultural, minorització lingüística

Índex

1. Introducció	5
2. Metodologia	7
2.1. Disseny de l'estudi	8
2.2. Mostra	9
2.3 Presentació de resultats	11
3. Resultats	12
3.1 Resultats quantitatius generals	12
3.2 Resultats quantitatius no autòctons	40
3.3 Resultats qualitatis	54
5. Conclusions	74
6. Bibliografia	80
7. Annexos	83

1. Introducció

La Transició espanyola obrí la via a un procés de normalització lingüística al País Valencià que mai no arribà a consolidar-se. Durant les darreres quatre dècades, el nostre territori ha viscut una transformació demogràfica i cultural profunda, impulsada tant per factors polítics, socials i econòmics així com per l'arribada permanent de comunitats procedents del nord d'Europa i d'altres regions del món.

Sense anar més lluny, l'any 2024 la comunitat autònoma valenciana assolí un rècord històric de població amb 5.434.454 habitants, la xifra més elevada de tota la sèrie estadística de l'INE. D'este total, més del 24 % dels residents són persones nascudes a l'estranger, fet que posa en relleu el pes determinant de la immigració en el creixement demogràfic actual.

Si ens hi fixem en la demarcació d'Alacant, no sorprén constatar que s'ha consolidat com la quarta província més poblada de l'estat, amb 2.029.213 habitants, només superada per Madrid, Barcelona i València. L'increment interanual s'ha situat en 36.000 persones. Més del 75 % d'este creixement s'atribuïx a l'arribada de població estrangera.

Les dades indiquen que la *Costa Blanca* està sotmesa a un procés de reconfiguració social accelerat. Concretament, a la Marina Baixa, l'impacte de la diversitat cultural i lingüística nouvinguda presenta heterogeneïtats significatives segons el municipi. Un 33,7 % dels residents de la comarca són estrangers, és a dir, vora una de cada tres persones no ostenta la nacionalitat espanyola, percentatge només superat per la Marina Alta (38,3 %) i pel Baix Segura (37,6 %).

A Benidorm, la complexitat sociolingüística es veu accentuada per l'expansió urbanística i l'elevada concentració de turistes i residents forans. Per contra, en municipis com la Vila Joiosa o Altea, malgrat la seua condició de destinacions turístiques, el valencià manté la seua vigència com a llengua d'ús habitual per a una proporció significativa de la població.

En les localitats de l'interior de la comarca, les dinàmiques sociolingüístiques estan condicionades per variables com la dimensió municipal, el perfil socioeconòmic de la població, l'estructura demogràfica i la intensitat dels fluxos migratoris. En molts casos, la proporció creixent de residents d'origen estranger ha induït canvis notables en els hàbits lingüístics dels parlants autòctons.

Un exemple paradigmàtic ocorre a l'Alfàs del Pi, on la presència de comunitats foranes, inclosa la segona colònia noruega més nombrosa del món, ha incidit en la vida cívica i cultural: s'hi commemora oficialment el Dia Nacional de Noruega així com altres festivitats nacionals europees. Resulta paradoxal que, este municipi disposa d'una regidoria de Residents Internacionals, però no d'un departament de Normalització Lingüística, fet que posa de manifest una visible desconexió entre la gestió de la diversitat cultural i les polítiques de promoció de la llengua autòctona.

Totes les identitats es configuren en funció del context vital. Tot i la participació activa d'alguns membres d'estes comunitats en la vida cultural autòctona, la seua integració efectiva resulta aparentment limitada. En els darrers anys, la colònia noruega ha patit diversos episodis mediàtics que han contribuït a confeccionar-ne una imatge negativa. És el cas de Kristin, una mare que protagonitzà una batalla mediàtica contra el valencià i la Llei de Plurilingüisme del govern del Botànic. També han generat polèmica les declaracions de la presentadora Carolina

Ferre, o les reaccions de l'exconseller Vicent Marzà, que descrivien la comunitat noruega de l'Alfàs del Pi com una *colònia tancada* aliena a la realitat valenciana.

Estos episodis, difosos per mitjans de comunicació amb un discurs notablement espanyolista i instrumentalitzats amb finalitats polítiques, indiquen una necessitat imperiosa d'apropar-se a la realitat. Consegüentment, per a avançar cap a una convivència més respectuosa, resulta imperatiu abordar amb rigor la realitat sociolingüística d'estos municipis.

La immigració contribuïx a compensar la davallada de la natalitat entre la població autòctona, però també redefinix el perfil sociodemogràfic del territori. Davant d'este escenari, resulta imprescindible impulsar amb urgència polítiques públiques decidides de normalització lingüística per a garantir que el valencià continue exercint un paper central com a llengua d'integració i cohesió social.

Al capdavant, este estudi pretén posar l'èmfasi en les necessitats i percepcions dels grups de població que s'identifiquen amb una identitat netament valenciana o que defensen la protecció i promoció de la llengua pròpia. Així mateix, es té en compte la realitat d'altres comunitats que, d'una manera o una altra, han arrelat al territori amb la millor intenció d'adaptar-se a la cultura pròpia. L'anàlisi de les relacions entre estes comunitats resulta clau per a comprendre les dinàmiques socioculturals i nacionals que operen al territori.

En este marc, s'examinaran possibles asimetries entre els diferents grups i es reflexionarà sobre les causes que les generen, així com sobre les diferències d'estatus, ús i percepció entre la llengua autòctona i les llengües aportades per les poblacions nouvingudes. Addicionalment, s'analitzarà el grau d'arrelament, la visió del territori, i mitjançant una pregunta oberta, s'estudiaran les expectatives dels participants en relació amb els continguts del formulari.

La finalitat d'este treball és aproximar-se al complex mosaic identitari que configura la situació sociolingüística del valencià a la comarca de la Marina Baixa, amb l'objectiu de contribuir a la seua promoció i consolidació en tots els àmbits de la vida quotidiana, tant en l'esfera pública com en la privada.

2. Metodologia

Este treball partix d'una mancança específica dins la recerca sociolingüística: tot i l'existència d'enquestes periòdiques elaborades per les institucions públiques i d'anàlisis acadèmiques d'estes dades, els estudis que aborden de manera sistemàtica la situació sociolingüística de qualsevol de les 33 comarques valencianes continuen sent escassos. El coneixement disponible al respecte es basa, sovint, en percepcions subjectives inferides a partir del conjunt de dades agregades, més que no en evidències empíriques concretes de caràcter territorial desagregat.

En este context, les xarxes socials ens oferixen una oportunitat única per a obrir una finestra necessària a la realitat lingüística d'una comarca històricament catalanoparlant. Este estudi representa una aproximació exploratòria a esta realitat sociolingüística. L'objectiu final no és oferir una radiografia exhaustiva ni definitiva de la situació lingüística actual a la Marina Baixa, sinó identificar tendències generals i comprendre les motivacions subjacents en les diverses comunitats que hi conviuen.

Malgrat este caràcter aproximatiu, convé destacar que la mostra emprada respon a criteris metodològics rigorosos, tant pel que fa al nivell de confiança com al marge d'error establert, d'acord amb els estàndards habituals en este tipus d'anàlisi quantitativa com es detalla a continuació.

2.1. Disseny de l'estudi

S'ha optat per un enfocament metodològic mixt, basat en l'administració d'un qüestionari elaborat a través de la plataforma Google Forms i presentat en un format multilingüe (valencià, castellà i anglés) per tal de garantir-ne l'accessibilitat a un públic divers. És anònim per tal de facilitar la participació i l'honestedat de les respostes. El disseny de l'enquesta té un caràcter predominantment quantitatiu, però incorpora també una pregunta oberta de naturalesa qualitativa amb l'objectiu de complementar les dades numèriques amb aportacions subjectives i narratives.

El qüestionari s'estructura en seccions temàtiques clarament diferenciades, orientades a mesurar el grau de coneixement i ús del valencià, així com a avaluar les actituds, percepcions i vincles identitaris amb la llengua, la cultura pròpia i el territori. Per a això, s'han utilitzat principalment preguntes tancades, amb algunes de resposta opcional i altres obertes que permetien als participants descriure amb més detall la seua situació personal. Les preguntes es formularen amb un to deliberadament asèptic i amb un nivell de complexitat lingüística accessible, equiparant les tres llengües a un mateix estatus lingüístic.

Esta estratègia respon a la voluntat de generar un espai comunicatiu neutral, en el qual tant la població autòctona com l'al·lòctona, entesa com aquella integrada per persones o col·lectius no originaris del territori que habiten, se senten còmodes i interpel·lades sense recel.

L'objectiu principal és evitar qualsevol traça de discurs essencialista o excloent, per contra, es vol oferir una aproximació inclusiva i respectuosa a la diversitat. Així, l'enquesta s'emmarca en una voluntat explícita de fomentar la comprensió mútua i de visibilitzar les formes plurals d'arrelament identitari i cultural que coexistixen en esta comarca.

La inclusió d'una pregunta de caràcter qualitatiu respon a la voluntat de captar matisos i elements que les preguntes tancades no sempre poden apreciar. Des del plantejament inicial, s'ha dissenyat l'estudi amb l'objectiu de generar un instrument accessible i comprensible per a tots els sectors de la població.

Esta estratègia respon a la previsió d'una possible taxa de resposta reduïda, atesa la presència de persones amb un domini limitat del valencià i amb un coneixement escàs del territori des d'una perspectiva sociopolítica. Per tal de mitigar estos obstacles potencials, s'ha optat per un enfocament comunicatiu accessible, empàtic i inclusiu, orientat a afavorir la confiança mútua entre els col·lectius participants i a incrementar al màxim els nivells de participació en l'enquesta.

Este disseny metodològic permet recollir informació mesurable sobre les actituds envers el multilingüisme i, alhora, captar visions personals que aporten profunditat i complexitat a l'anàlisi. Es tracta, per tant, d'una aproximació integral que combina l'eficiència de les dades quantitatives amb la riquesa interpretativa de les aportacions qualitatives.

2.2. Mostra

La comarca de la Marina Baixa té una població censada d'aproximadament 200.000 habitants. Per tal de garantir una mostra representativa en l'apartat quantitatiu de l'estudi, s'han utilitzat criteris estadístics habituals, com ara un nivell de confiança del 95 % i un marge d'error del 5 %. D'acord amb estos paràmetres, el càlcul mínim de la mostra requerix un mínim de 385 respostes vàlides per a una població d'estes dimensions.

Tanmateix, cal assenyalar que este estudi no té com a objectiu principal l'extrapolació estadística dels resultats, sinó, com s'ha explicat anteriorment, l'obtenció d'indicis, tendències generals i percepcions socials que permeten entendre millor la situació sociolingüística de la comarca. En este sentit, l'enfocament és de caràcter mixt, però amb una voluntat marcadament exploratòria.

Pel que fa a la dimensió qualitativa, centrada en l'anàlisi d'una pregunta oberta, l'estudi s'ha proposat recollir entre 50 i 100 respostes seleccionades de manera estratègica. Estes aportacions permeten aprofundir en la comprensió de les actituds i d'experiències personals relacionades amb l'ús i la percepció de la llengua, així com enriquir la interpretació de les dades obtingudes en la part quantitativa.

Per a la difusió del qüestionari i la recollida de dades, s'ha optat per una estratègia de mostreig no probabilístic de tipus voluntari, a través de canals digitals i socials. Concretament, es contactaren a prop d'un centenar d'espais digitals i entitats representatives del teixit social i cultural de la comarca de la Marina Baixa. El projecte fou presentat de manera oberta, destacant que es tracta com una iniciativa impulsada gràcies a la Beca Sanchis Guarnier 2025. Entre estos canals es troben grups de Facebook, perfils d'Instagram, creadors de contingut, associacions culturals, colles festeres, partits polítics, empreses locals i les xarxes socials de bars i restaurants dels municipis més menuts de la comarca.

A través d'esta estratègia de distribució multicanal se'n obtingueren un total de 412 respostes. Tot i quedar ben especificat que se cercaven únicament participants d'esta comarca, 12 respostes corresponen a persones residents fora de la Marina Baixa. Atesa la naturalesa exploratòria de l'estudi, s'ha decidit mantindre estes respostes dins la mostra, ja que no distorsionen els resultats i aporten una visió complementària. A més, esta participació espontània evidencia un interès ciutadà més ampli en la temàtica tractada i posa de manifest la necessitat de dur a terme estudis similars a escala nacional valenciana, amb l'objectiu de conèixer millor l'estat de la llengua i actuar en conseqüència.

Cal destacar que, malgrat que l'enquesta es difongué entre grups amb perfils ideològics, lingüístics i culturals diversos, la majoria de les respostes provenen de persones amb una actitud proactiva envers la defensa del valencià. Este fet pot ser interpretat com una expressió de la preocupació existent entre aquells col·lectius que perceben més directament les conseqüències de la minorització lingüística. En este sentit, els resultats obtinguts reflectixen no sols dades objectives, sinó també una voluntat de posicionament per part d'una part significativa de la població implicada en la preservació de la llengua pròpia.

Les comunitats estrangeres de la Marina Baixa que han mostrat una major implicació en el projecte han estat, principalment, la neerlandesa i la noruega. Altres col·lectius que no han nascut al territori o no hi residixen des de sempre, que s'organitzen en grups de Facebook amb desenes de milers de participants, com els suecs, probablement per factors culturals, o en el cas

d'hongaresos, russos i ucraïnesos, possiblement a causa de tensions identitàries, han optat per no participar-hi.

Una part significativa de les respostes s'ha recollit a través de grups de Facebook formats per ciutadans europeus residents a la Costa Blanca que és com definixen esta part del nostre territori. En este espai es pot observar com, per una part de les comunitats de residents europeus, la Marina Baixa no constituïx una realitat territorial pròpia, i preferixen fer servir la denominació creada per la indústria turística i que ells fragmenten en dues parts: *Costa Blanca Nord i Sud*. Esta nomenclatura no només invisibilitza les comarques valencianes, sinó que diluïx qualsevol reconeixement del seu fet diferencial nacional.

En este procés de substitució simbòlica, es desatén deliberadament el marc comarcal i s'ignora la identitat pròpia del territori, de la mateixa manera que es minimitza la cultura que l'ha configurat històricament.

2.3. Presentació de resultats

La recollida de dades s'estructura en tres grans parts, que combinen enfocaments quantitatius i qualitatius per a oferir una visió transversal i contextualitzada de la realitat sociolingüística a la comarca de la Marina Baixa.

La primera part presenta els resultats de totes les preguntes de caràcter quantitatiu, oferint una visió global dels resultats obtinguts en l'enquesta. La informació s'organitza per tal de mostrar les tendències generals de les actituds i usos lingüístics a la comarca.

La segona part es dedica a l'anàlisi desagregada d'alguns dels resultats més rellevants, amb l'objectiu de destacar-ne aspectes d'interès sociolingüístic específic. Esta anàlisi s'estructura segons dos criteris de segmentació: d'una banda, es consideren exclusivament les respostes de les persones no nascudes a la comarca; de l'altra, es focalitza l'atenció en aquelles que, a més, no tenen la ciutadania espanyola.

L'aplicació d'este doble filtre permet identificar patrons diferencials en les actituds i pràctiques lingüístiques d'este col·lectiu, oferint una visió més precisa sobre els processos d'integració, percepció del valencià i construcció identitària dins la població d'origen estranger.

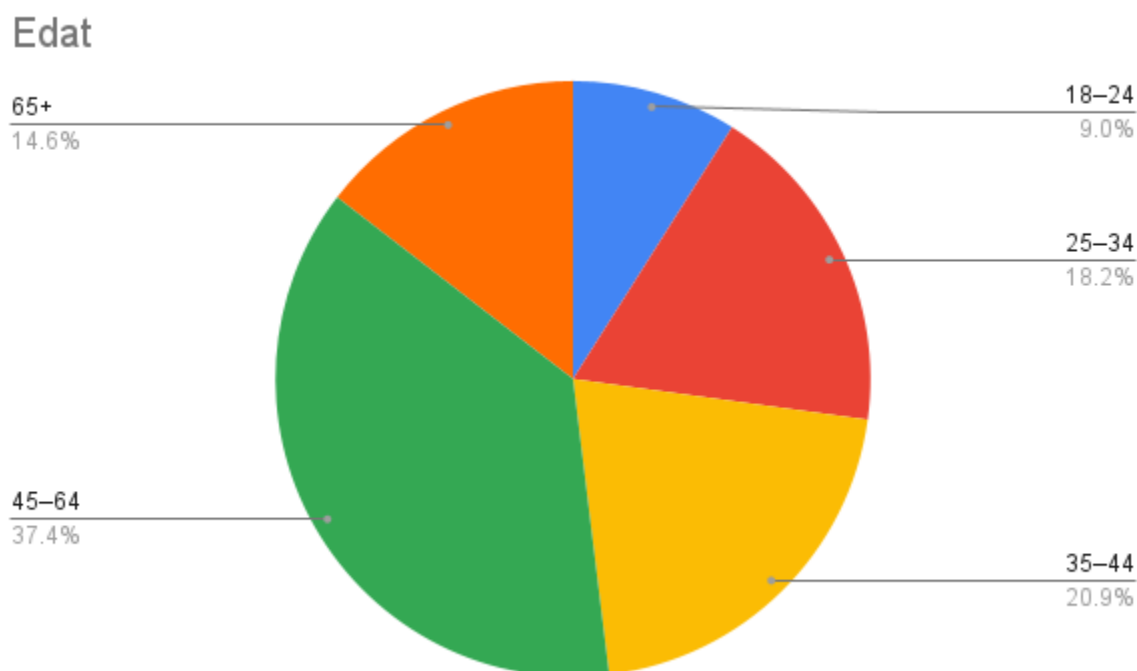
La tercera part recull les respostes obertes, de caràcter qualitatiu. Estes respostes són abordades amb una perspectiva analítica i interpretativa, amb l'objectiu de captar aportacions personals que complementen els resultats quantitatius. Esta secció aporta una comprensió més matisada de les experiències lingüístiques, identitàries i de convivència a la Marina Baixa, posant l'èmfasi en els relats subjectius i les actituds individuals envers el valencià i el seu ús social.

3. Resultats

3.1 Resultats quantitatius generals

Tal com s'ha esmentat anteriorment, el nombre total de participants en l'estudi és de 412 persones. En primer lloc, es presenta la distribució per edats de la mostra, com es pot observar en la gràfica 1.1. La franja d'edat més representada entre les persones enquestades és la de 45 a 64 anys, que concentra el 37,4 % del total. Este segment sol estar format per persones en edat laboral avançada o pròximes a la jubilació, sovint amb una estabilitat residencial més gran i amb pràctiques lingüístiques consolidades.

Gràfica 1.1. Percentatge de participants per edat

Font: Elaboració pròpia

La segona franja amb més pes és la de 35 a 44 anys, amb un 20,9 % de representació. Este segment correspon a adults joves, molts dels quals tenen fills en edat escolar.

La franja de 25 a 34 anys, amb un 18,2 %, engloba joves adults en procés de consolidació personal i professional. És probable que hagen estat escolaritzats en valencià en algun grau i que hagen crescut en entorns on la llengua és cooficial.

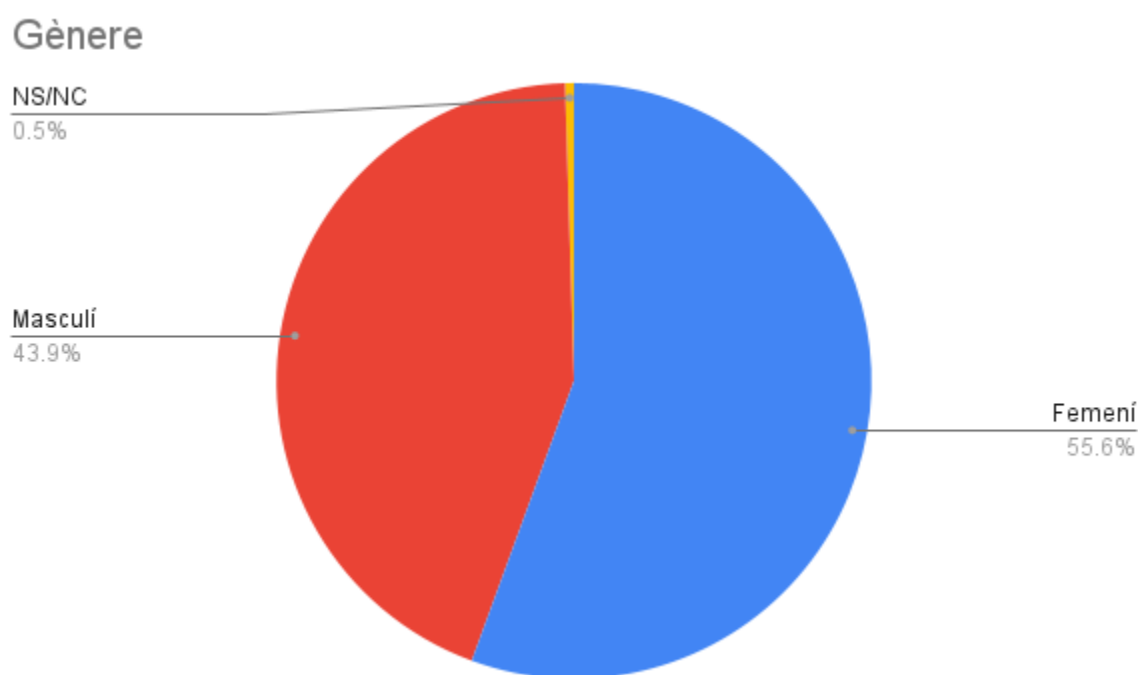
Pel que fa a la franja de 65 anys o més, que representa el 14,6 %, es tracta de la generació més major, probablement educada íntegrament en castellà durant el franquisme o vinguda de fora que fan de la nostra terra el seu lloc de retirada del món laboral. Tot i que molts d'estos participants tenen el valencià com a llengua materna, sovint no l'han desenvolupat com a llengua escrita o formal, i els nouvinguts no solen tindre massa contacte amb la nostra llengua.

Finalment, el grup de 18 a 24 anys, amb només un 9,0 % de la mostra, és el menys representat. Estos joves han estat escolaritzats íntegrament dins dels sistemes actuals de normalització lingüística, però poden mostrar un ús més reduït del valencià fora de l'aula, especialment si

viuen en contextos predominantment castellanoparlants, angloparlants, o si se socialitzen majoritàriament a través de canals digitals on el castellà o l'anglès és hegemònic.

Seguidament, en la gràfica 1.2 es mostra la variable de gènere que, entre els participants de l'enquesta, revela un predomini de dones, que representen el 55,6 % del total de la mostra. Esta sobrerrepresentació femenina en relació amb una distribució paritària pot explicar-se per diversos factors, tant socials com metodològics. D'una banda, com està àmpliament documentat en la recerca aplicada, les dones tenen una major disposició a participar voluntàriament en estudis de caràcter social, educatiu o lingüístic. D'una altra banda, tenint en compte que el qüestionari ha estat distribuït en espais com ara associacions, centres educatius o grups culturals, és previsible una presència femenina més activa, atès que les dones solen assumir-hi un paper destacat i constant.

Gràfica 1.2. Percentatge de participants per gènere

Font: Elaboració pròpia

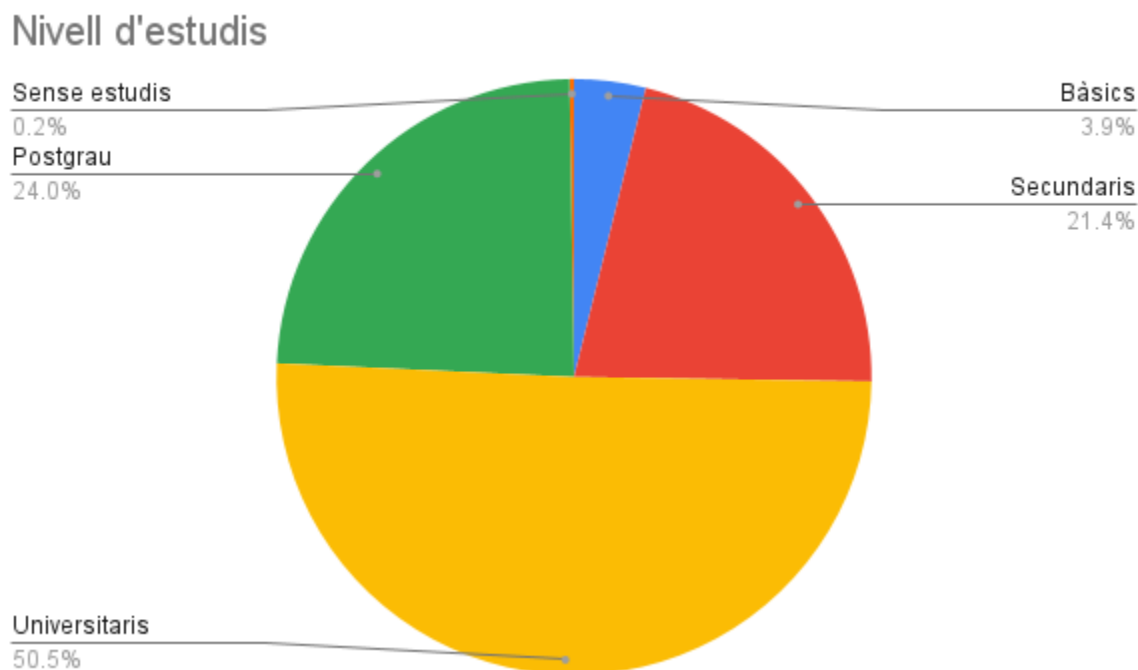
Pel que fa a la presència masculina, els homes representen el 43,9 % dels participants. Tot i que no es tracta d'un desequilibri extrem, este col·lectiu apareix lleugerament infrarepresentat si es compara amb la distribució poblacional general, on s'esperaria una proporció pròxima al 50 %. Finalment, només un 0,5 % de les persones enquestades (dues respostes) van optar per no especificar el seu gènere.

A continuació, es presenten les dades relatives al nivell d'estudis de les persones enquestades. Tal com s'observa en la gràfica 1.3, la distribució mostra un clar predomini d'estudis superiors. En concret, el 74,5 % de les persones participants declara tindre formació universitària o de postgrau, la qual cosa presenta un perfil educatiu altament qualificat.

Este desequilibri en la mostra pot atribuir-se a diversos factors. D'una banda, novament, els canals de difusió de l'enquesta podrien haver afavorit una major participació de persones amb un nivell formatiu elevat. D'altra banda, és freqüent que este segment de població manifeste

una major predisposició a participar en estudis vinculats a qüestions socials, lingüístiques o identitàries, fet que contribuiria a reforçar este biaix de selecció.

Gràfica 1.3. Percentatge sobre el nivell d'estudis dels participants

Font: Elaboració pròpia

Pel que fa a la presència d'estudis secundaris, un 21,4 % de les respostes provenen de participants amb este nivell formatiu. Este segment representa a prop d'una quarta part de la mostra.

D'altra banda, les persones amb un nivell formatiu baix (estudis bàsics o sense estudis) són mínimes, amb només un 4,1 % del total de la mostra. A més, pot implicar una absència de veus de sectors socials amb menor accés a la cultura formal i, en molts casos, menys exposició a discursos de caràcter lingüístic, institucional o acadèmic, sovint vinculats a la promoció i la normalització de llengües minoritzades com el valencià.

Des d'un punt de vista analític, és important tindre en compte que el nivell d'estudis pot influir notablement en les actituds lingüístiques, el grau de competència en valencià i l'ús habitual de la llengua.

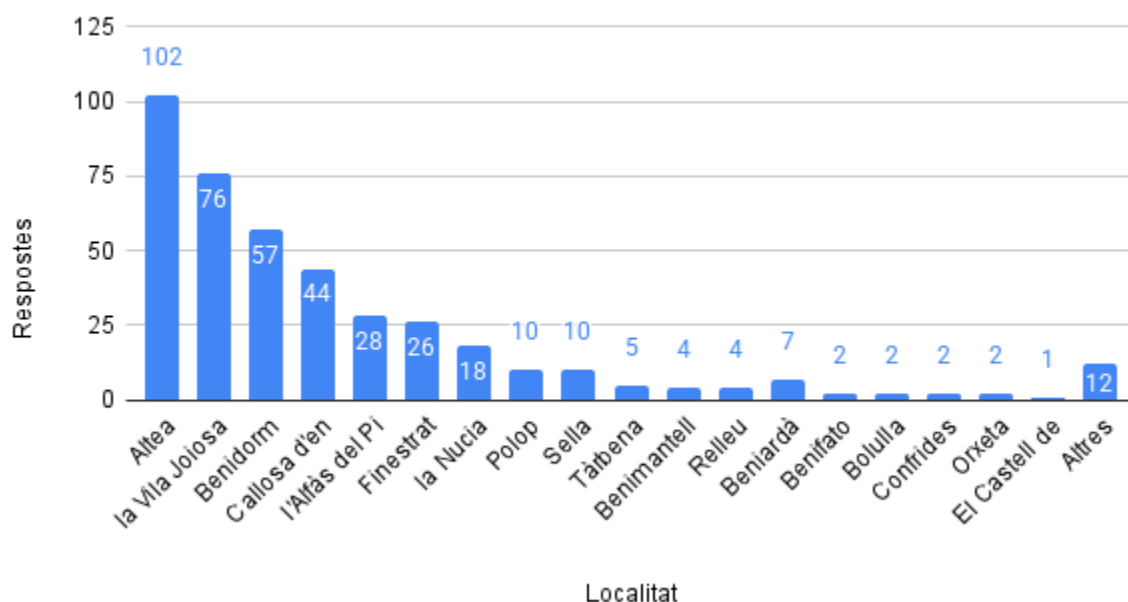
Diversos estudis han mostrat que les persones amb formació universitària solen presentar més domini del valencià, així com una major sensibilitat cap a la diversitat lingüística i els processos de revitalització. En canvi, els grups amb menor nivell educatiu poden estar més condicionats per l'entorn familiar o local, però sovint tenen menys accés o vinculació amb els discursos oficials de normalització lingüística.

La gràfica 1.4 presenta la distribució de les respostes segons la localitat de residència. Del total de 412 participants, els resultats mostren una clara concentració de participació en municipis costaners, fet que reflectix tant el pes demogràfic com la centralitat econòmica i social d'estes localitats dins la comarca.

Els municipis de la franja litoral (Altea, la Vila Joiosa, Benidorm, l'Alfàs del Pi i Finestrat) acumulen un total de 289 respostes. Este predomini pot atribuir-se a la concentració demogràfica en estes zones és sensiblement superior, fet relacionat amb el creixement urbanístic i l'impacte del turisme residencial.

Gràfica 1.4. Respostes de participants segons localitat de la Marina Baixa

Localitats dels participants

Font: Elaboració pròpia

Tot i això, cal destacar també la presència, encara que proporcionalment menor, de poblacions d'interior. Municipis com Callosa d'en Sarrià, Polop, Sella, Tàrbena o Beniardà entre altres, sumen un total de 111 respostes.

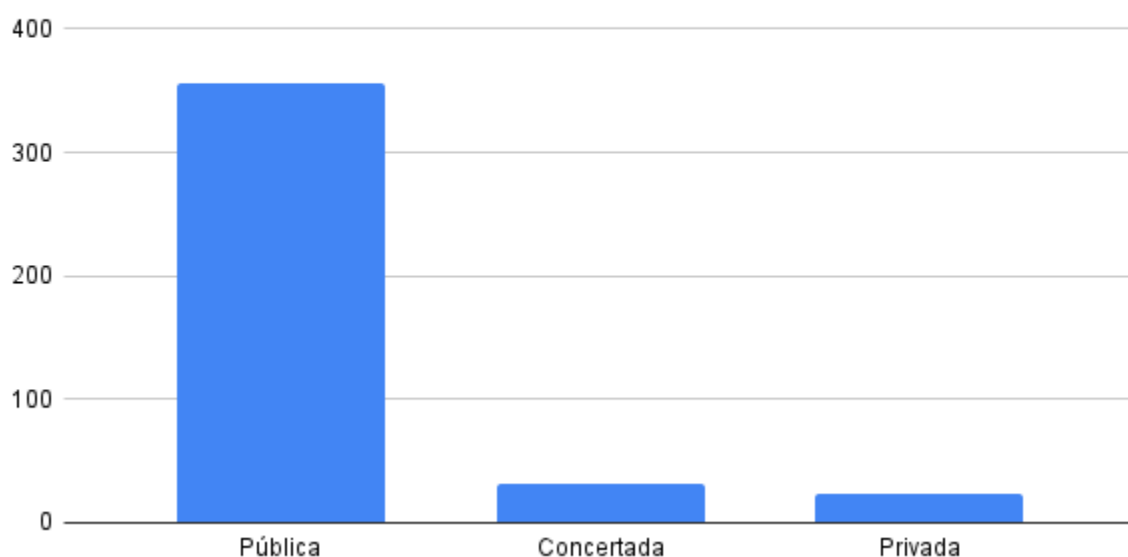
Un total de 12 respostes corresponen a municipis situats fora dels límits administratius de la Marina Baixa. Com s'ha argumentat prèviament, la presència d'estes dades residuals no alteren les tendències generals, però sí que convida a considerar les opinions de participants fora de l'àmbit comarcal.

A continuació, s'oferix una anàlisi de les dades relatives al tipus de centre escolar on s'han escolaritzat les persones participants. Tal com es pot observar en la gràfica 1.5, destaca de manera molt significativa el predomini de l'escola pública. El 86,4 % de les respostes aposten pel sistema públic d'ensenyament a la Marina Baixa, tant per part de la població autòctona com de la d'origen al·lòcton.

Pel que fa a l'escola concertada, tot i que la seua presència és minoritària (7,8 %), continua sent significativa. Finalment, l'escola privada representa el 5,8 % dels casos. Este grup, tot i ser reduït, sembla estar vinculat a perfils internacionals, principalment de famílies estrangeres de classe mitjana-alta, sovint originàries del nord d'Europa.

Gràfica 1.5. Respostes sobre l'escolarització a la Marina Baixa

Si tens fills, a quina escola van o han estat escolaritzats? I si no en tens, a quina escola vas anar a la Marina Baixa?

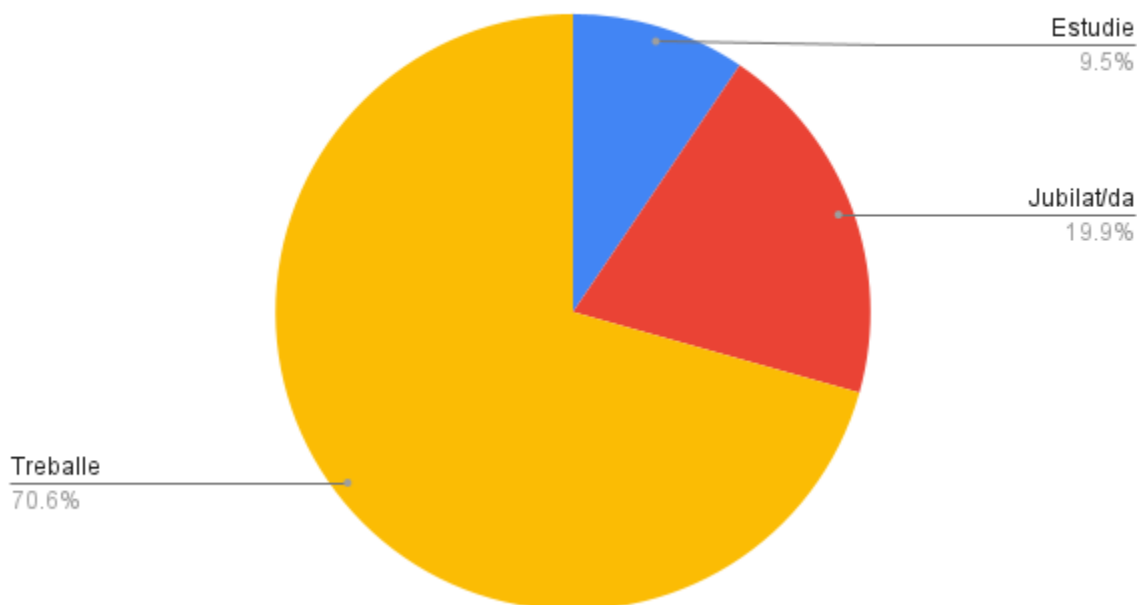

Font: Elaboració pròpia

La gràfica 1.6 presenta la distribució dels enquestats segons la seua situació laboral. L'elevada taxa d'activitat laboral, amb un 70,6 % de participants actualment treballant, indica una mostra clarament activa i integrada en les dinàmiques productives de la comarca. En un context turístic com este, l'entorn laboral pot entendre's com un espai clau per a observar processos lingüístics.

Gràfica 1.6. Percentatge sobre la situació laboral dels participants

Situació laboral

Font: Elaboració pròpia

En segon lloc, cal destacar la presència notable de persones jubilades, que representen el 19,9 % de la mostra. Pel que fa als estudiants, estos constituïxen el 9,5 % de la mostra.

Seguidament, la gràfica 1.7 indica l'origen geogràfic dels participants, a partir de la variable *Has nascut ací*. Els resultats mostren que 316 participants (76,7 %) han nascut al territori, mentre que 96 (23,3 %) declaren no haver-hi nascut.

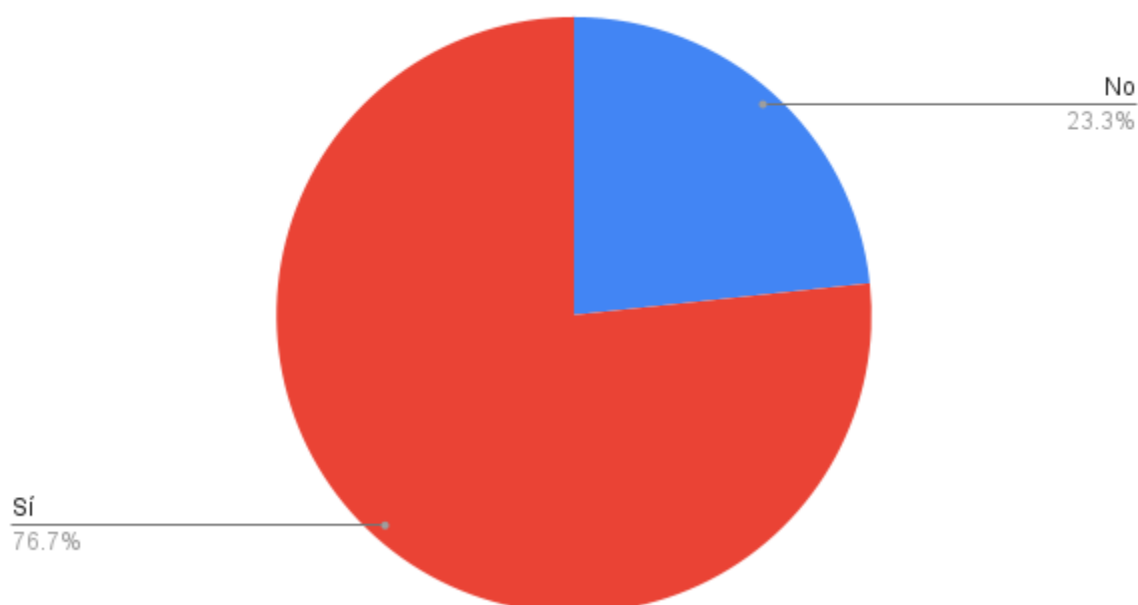
La forta presència de persones nascudes a la comarca suggerix un alt grau d'arrelament territorial. D'altra banda, el 23,3 % dels participants que no han nascut al territori constituïxen una minoria quantitativa però sociològicament rellevant.

Este segment inclou tant persones originàries d'altres comunitats autònomes de l'estat com residents estrangers, molts dels quals s'han establert a la comarca arran de processos de migració econòmica, mobilitat interna o bé com a part de dinàmiques de residència vinculades al turisme i la jubilació. Localitats com Benidorm, Altea, la Vila Joiosa o l'Alfàs del Pi concentren una proporció especialment elevada de població forana, tant estatal com internacional.

Les implicacions sociolingüístiques d'esta dualitat d'origen són múltiples. Les persones nascudes a la comarca poden presentar una major exposició al valencià des de la infància, així com una socialització lingüística més vinculada al context local. En canvi, les persones no nascudes poden tindre un contacte limitat amb la llengua, depenent del moment de la seua arribada, del seu entorn familiar i laboral, o del municipi de residència. A més, la identitat territorial pot diferir notablement entre els dos grups: mentres que els nascuts poden definir-se amb referents identitaris autòctons o comarcals, els nouvinguts poden exhibir identitats més mixtes o externes com vorem a continuació.

Gràfica 1.7. Percentatge de nascuts i no nascuts a la Marina Baixa

Has nascut ací?

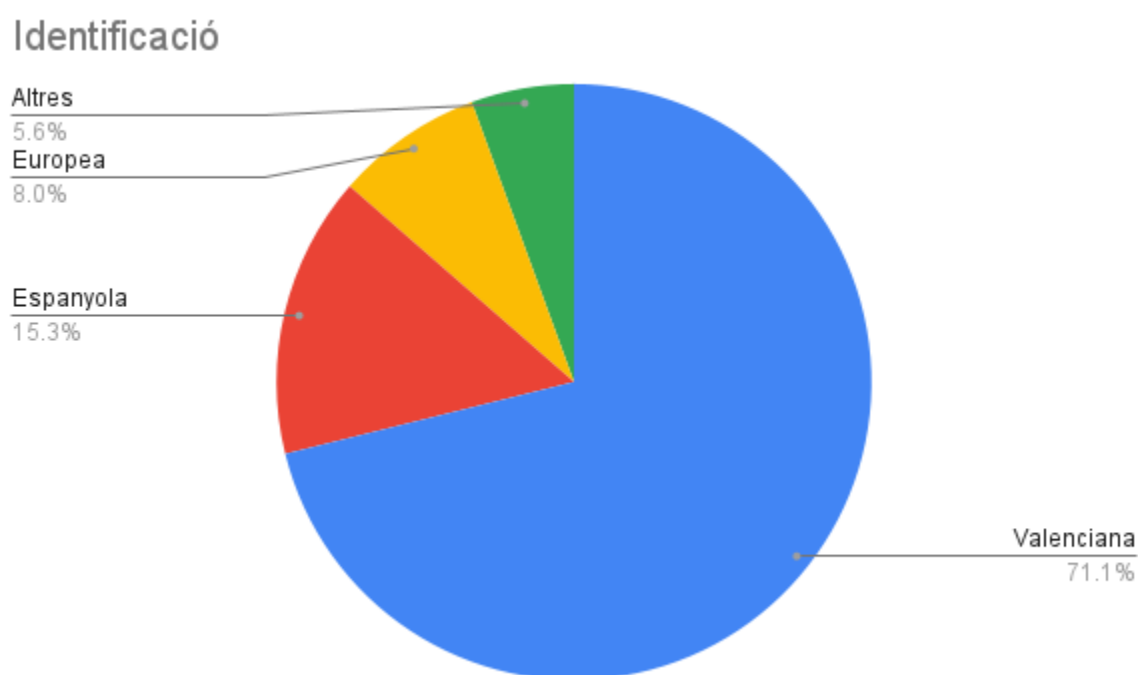
Font: Elaboració pròpia

L'anàlisi de les identitats amb què s'identifiquen les persones enquestades oferix una visió rica i matisada de la pluralitat identitària. Les dades recollides evidencien una gran diversitat de sentits de pertinença, que abasten des d'identitats de caràcter local fins a formes d'identificació de naturalesa nacional o transnacional.

La pregunta plantejada incloïa una selecció d'identitats vinculades a diferents tendències, amb l'objectiu d'analitzar el grau d'arrelament al territori, així com una opció oberta perquè les persones participants pogueren expressar lliurement la seua pròpia percepció identitària.

Les respostes s'organitzen en dos gràfics complementaris: d'una banda, la gràfica 1.8 recull els percentatges de les principals identitats que s'han proposat en el qüestionari i amb què es reconeixen les persones enquestades, oferint una panoràmica general sobre les identifications predominants. D'altra banda, la gràfica 1.9 se centra en les identifications minoritàries, sovint invisibilitzades en les anàlisis agregades, però reveladores de dinàmiques específiques d'hibridació, migració.

Gràfica 1.8. Percentatge sobre identificació identitària de caràcter general

Font: Elaboració pròpia

La identitat valenciana és, amb una diferència aclaparadora, la més esmentada: un total de 293 persones (71,1 %) l'han indicat com a identitat principal. La gran majoria ho fa de manera exclusiva. Este predomini pot interpretar-se com una expressió d'un fort sentiment de pertinença territorial, possiblement vinculat a factors com l'arrelament cultural, lingüístic i social al País Valencià.

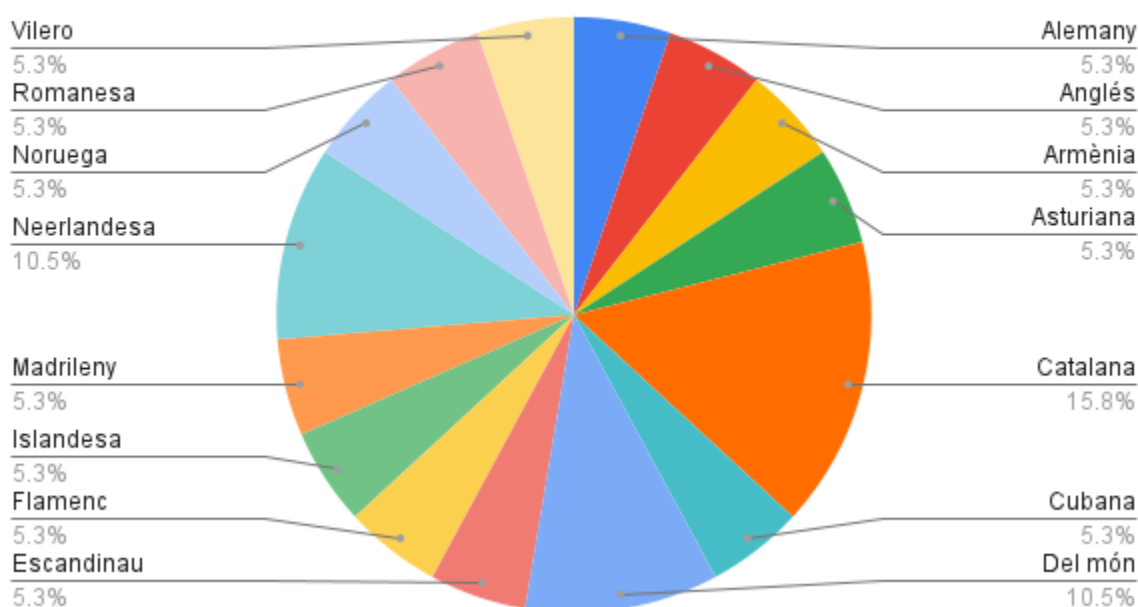
En segon lloc, la identitat espanyola és mencionada per 63 persones (15,3 %). A diferència del cas anterior, les respostes que inclouen la identificació espanyola apareixen gairebé sempre de manera aïllada, sense combinació amb altres adscripcions. Esta distribució podria suggerir una certa segmentació en la construcció identitària, on l'espanyolitat no es percep com complementària sinó com a alternativa, i possiblement excloent, respecte a la valencianitat.

La tercera identitat amb més pes és l'europea, amb 33 respostes (8,0 %). Tot i no ser tan significativa com les anteriors, la seua presència pot ser reveladora. La identificació amb Europa correspon a perfils de residents estrangers o bé a individus amb una tendència a aparèixer com a cosmopolita i transnacional.

Finalment, un conjunt divers de 23 respostes (5,6 %) reflectix una sèrie d'identitats minoritàries i singulars. Estes inclouen tant adscripcions dins del Regne d'Espanya (com catalana, asturiana o madrilenya) com nacionals d'altres països (com alemanya, noruega, romanesa, neerlandesa, islandesa o cubana). També s'hi troben identitats no estrictament territorials que apunten cap a una identificació més abstracta o global, com ara “del món” o escandinau.

Gràfica 1.9. Percentatge sobre identificació identitària minoritària

Altres identitats

Font: Elaboració pròpia

Des d'un punt de vista interpretatiu, els resultats reflectixen l'hegemonia clara de la identitat valenciana en el conjunt de la població enquestada. Esta centralitat identitària pot estar relacionada amb un major arrelament al territori i un grau elevat de consciència cultural i lingüística.

L'enquesta confirma una forta identificació amb la valencianitat entre els participants, fet que domina de manera molt clara per damunt d'altres referents com l'espanyolitat o l'uropeisme. Fet que fa que la Marina Baixa puga ser considerat un dels pulmons lingüístics dins de la demarcació d'Alacant. Tot i això, la presència d'altres identitats, encara que minoritària, denota una diversitat interna no negligible i planteja qüestions rellevants sobre la configuració dels imaginaris identitàris en una comarca com la Marina Baixa, marcada per processos de mobilitat, canvi demogràfic i pluralitat cultural.

Les dades recollides sobre el temps de residència dels enquestats a la Marina Baixa mostren a la gràfica 1.10 una presència molt significativa de persones que hi han viscut sempre. Segons les respostes obtingudes 302 participants (73,3%) afirmen haver viscut sempre a la Marina

Baixa. Esta dada suggerix un fort arrelament de la població local, que pot tindre implicacions importants tant per a la transmissió intergeneracional de la llengua com per a la conservació de la cultura local i de les dinàmiques socials tradicionals.

Gràfica 1.10. Percentatge sobre temps de residència a la Marina Baixa

Font: Elaboració pròpia

D'altra banda, destaca la presència de 53 residents (12,9%) que hi viuen des de fa més de 20 anys. Tot i no ser nascuts a la comarca, el seu llarg període de residència els posiciona com a potencials transmissors o receptors de les pràctiques lingüístiques pròpies del territori.

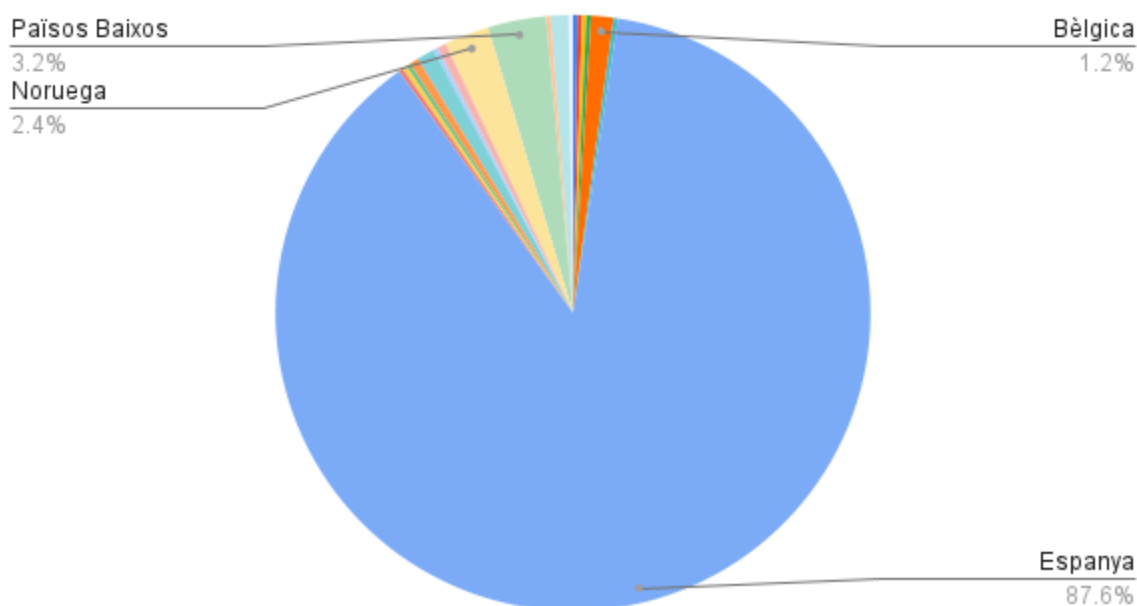
Un altre segment rellevant és el de persones amb una residència compresa entre 1 i 5 anys, que representa 29 persones (7%). Este grup pot correspondre, en gran part, a població nouvinguda, tant d'origen estatal com internacional, que es troba encara en un procés d'adaptació social i lingüística. El seu impacte en l'ecosistema lingüístic local dependrà en gran manera de les polítiques d'acollida, les actituds socials i la vitalitat de la llengua pròpia en els espais públics i institucionals.

Els grups intermedis, formats per 11 persones que hi viuen des de fa entre 5 i 10 anys (2,7%) i 17 persones entre 10 i 20 anys (4,1%), presenten percentatges menors però no negligibles. Estes franges temporals poden oferir indicadors útils sobre el procés d'integració a mitjà termini i la possible evolució de les pràctiques lingüístiques, així com sobre l'accés a serveis públics, escoles i comunitats locals.

A continuació, la gràfica 1.11 presenta la composició de la mostra segons la ciutadania de les persones enquestades. Els resultats mostren que la gran majoria de la població enquestada, el 87,6 %, declara tindre únicament la ciutadania espanyola. En un percentatge molt menor, un 0,7 % dels participants afirma tenir doble nacionalitat, combinant la ciutadania espanyola amb la d'un altre estat. Finalment, un 11,7 % disposa exclusivament de ciutadania estrangera.

Gràfica 1.11. Percentatge sobre ciutadania general

Ciutadania general

Font: Elaboració pròpia

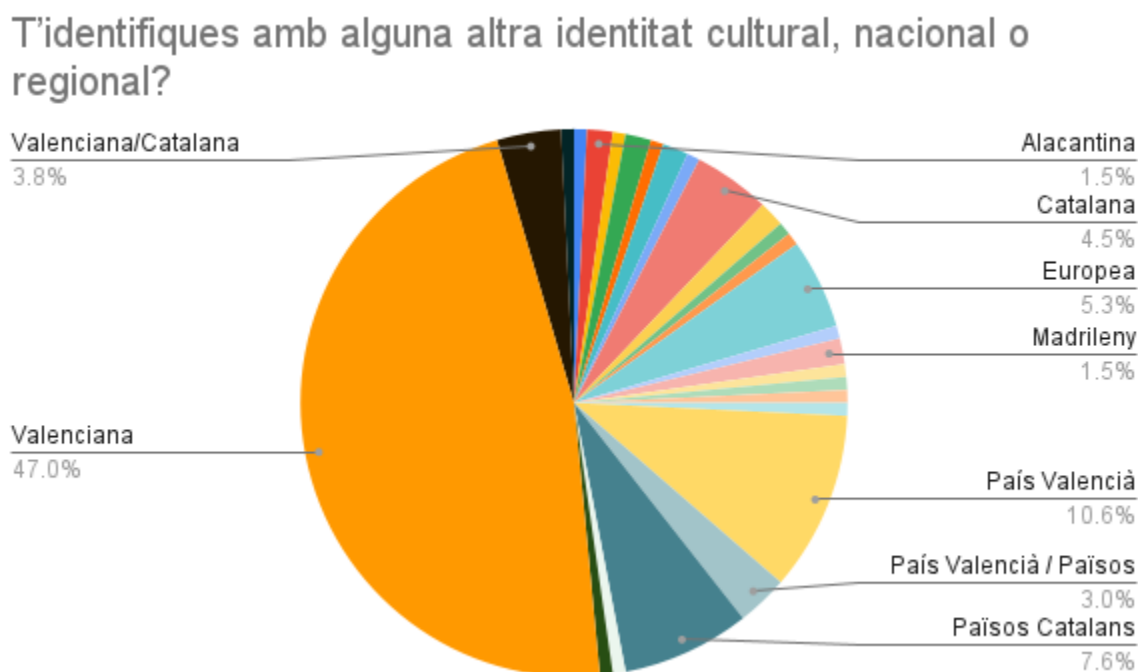
Si s'atén el segment de població amb ciutadania totalment o parcialment estrangera (12,4 % del total), es detecta una presència destacada de nacionalitats europees, amb un pes especial dels països del nord i centre d'Europa. Entre les persones amb doble nacionalitat, es recullen tres casos: Espanya-Alemanya, Espanya-Argentina i Espanya-França. Pel que fa a les persones amb ciutadania exclusivament estrangera, destaquen els residents procedents dels Països Baixos (13 casos), Noruega (10), Bèlgica (5), Regne Unit (4) i França (4). A més, s'identifiquen altres nacionalitats amb presència menor, amb un o dos casos, com els Estats Units, Itàlia, Alemanya, Islàndia, Romania, Polònia, Armènia, Bolívia, Argentina i Austràlia.

L'elevat percentatge de persones amb ciutadania exclusivament espanyola suggerix una base demogràfica principalment local o nacional. Este fet es troba en consonància amb altres dades de l'estudi, com ara el lloc de naixement dels enquestats, entre els quals un 76,7 % declara haver nascut al territori. Este conjunt d'indicadors apunta a una identitat predominantment valenciana o espanyola dins la mostra. Tanmateix, l'11,7 % de ciutadania exclusivament estrangera revela la dimensió transnacional de la Marina Baixa. Els col·lectius neerlandés i noruec, en particular, responen a patrons migratoris associats a motius de residència, qualitat de vida i entorn climàtic. D'altra banda, la dispersió de nacionalitats amb presència més reduïda podria respondre a mobilitats temporals o motius laborals.

Pel que fa a la competència lingüística, la presència de persones amb ciutadania no espanyola pot tindre un impacte directe sobre l'ús i el coneixement del valencià, especialment si es tracta de població que no ha tingut cap contacte previ amb esta llengua i que no es troba obligada legalment a fer-la servir. Finalment, la combinació de diverses ciutadànies i identitats apunta a la formació d'identitats híbrides, en què el sentiment de pertinença pot integrar simultàniament elements valencians, espanyols i europeus, en funció de l'experiència personal, la trajectòria migratòria i el grau d'arrelament territorial.

La gràfica 1.12 recull les respostes a una pregunta oberta en què s'indagava sobre altres identitats culturals, nacionals o regionals amb les quals s'identifiquen les persones enquestades, més enllà de la seua ciutadania administrativa. Concretament, a la pregunta: *Si és diferent de la teua ciutadania, t'identifiques amb alguna altra identitat cultural, nacional o regional?* Se n'han obtingut 131 respostes que mostren una notable pluralitat de posicionaments identitaris.

Gràfica 1.12. Percentatge sobre altres identitats

Font: Elaboració pròpia

La identitat més reiterada entre les persones participants és, novament, la *valenciana*, amb 62 mencions (47,3 % del total de respostes). Esta xifra inclou respostes amb la forma simple *valenciana* i també combinacions com *altea/valenciana* o *noruega, valenciana i espanyola*. Això suggerix una forta identificació amb l'àmbit nacional valencià, que actua com a marc identitari de referència, tant en clau cultural com, potencialment, lingüística i afectiva. A més, hi ha cinc casos en què la identitat valenciana es presenta combinada amb la catalana (*valenciana/catalana*), fet que apunta a una percepció de continuïtat o superposició entre ambdues categories.

Entre les formes de catalanitat recollides, destaquen 14 mencions al terme *País Valencià* i 10 als *Països Catalans*, així com quatre respostes que combinen ambdues denominacions. Estes referències apunten a una identificació conscient amb una visió política i cultural que transcendix l'adscripció administrativa, i poden ser interpretades com a posicionaments alineats amb discursos de sobirania cultural i lingüística.

En general, es tracta de manifestacions pròpies de participants amb un major grau de consciència ideològica i compromís activista, sovint vinculats a la defensa d'una identitat pròpia en el context d'un debat cultural i institucional percebut com a restrictiu o desfavorable.

Diverses respostes fan referència a altres identitats regionals, locals o nacionals: per exemple, 6 *Catalana*, 2 *Catalunya*, 2 *Andalús*, 2 *Madrieny*, 2 *Altea*, 3 *Alacantina*, així com *Alcoià* o de

Flandes. Estes formes d'autoidentificació assenyalen la presència d'una memòria territorial diversa entre les persones participants. També s'hi registren casos d'identificació amb nacions d'origen com *Argentina, Cuba, Bèlgica, Noruega* o el *Regne Unit*.

Cal destacar la presència de set respostes (5,3 %) que opten per una identificació *europea*, així com una resposta suposadament postidentitària: “*Soy del mundo. No me gustan las casillas que solamente causa diferencias...*”. Estes respostes mostren aparentment una visió més cosmopolita o desmarcada de les categories tradicionals d'identitat nacional o cultural.

Seguint la línia de diversitat observada en les respostes anteriors, la gràfica 1.13 analitza les respostes a la pregunta sobre la denominació emprada per a referir-se al territori. Esta qüestió permet detectar diferents nivells d'identificació territorial, així com la presència de marcs ideològics i culturals implícits en l'ús dels topònims.

En este context, l'anàlisi de les respostes a una pregunta oberta sobre la denominació territorial ha permés identificar diversos nivells d'adscripció identitària i la coexistència de marcs interpretatius diferenciats. Cal remarcar que les respostes no són excloents, de manera que les persones participants podien esmentar més d'una denominació.

El 76,3 % de les persones enquestades opta per la denominació *Marina Baixa*, que esdevé així el principal marcador identitari territorial. Esta tria sembla motivada per un fort sentiment de pertinença local i un arrelament geogràfic i emocional immediat.

Les respostes referides a l'àmbit nacional valencià reflectixen una clara pluralitat ideològica. La denominació *País Valencià* escollida pel 37,6 % de les persones participants, es vincula sovint amb el valencianisme cultural i amb posicionaments sobiranistes o d'afirmació nacional.

Per altra banda, *Comunitat Valenciana*, amb un 24,1 %, representa la forma institucional reconeguda i utilitzada en l'àmbit administratiu, educatiu i mediàtic. El seu ús suggerix una certa interiorització del marc autonòmic establert per l'Estatut d'Autonomia.

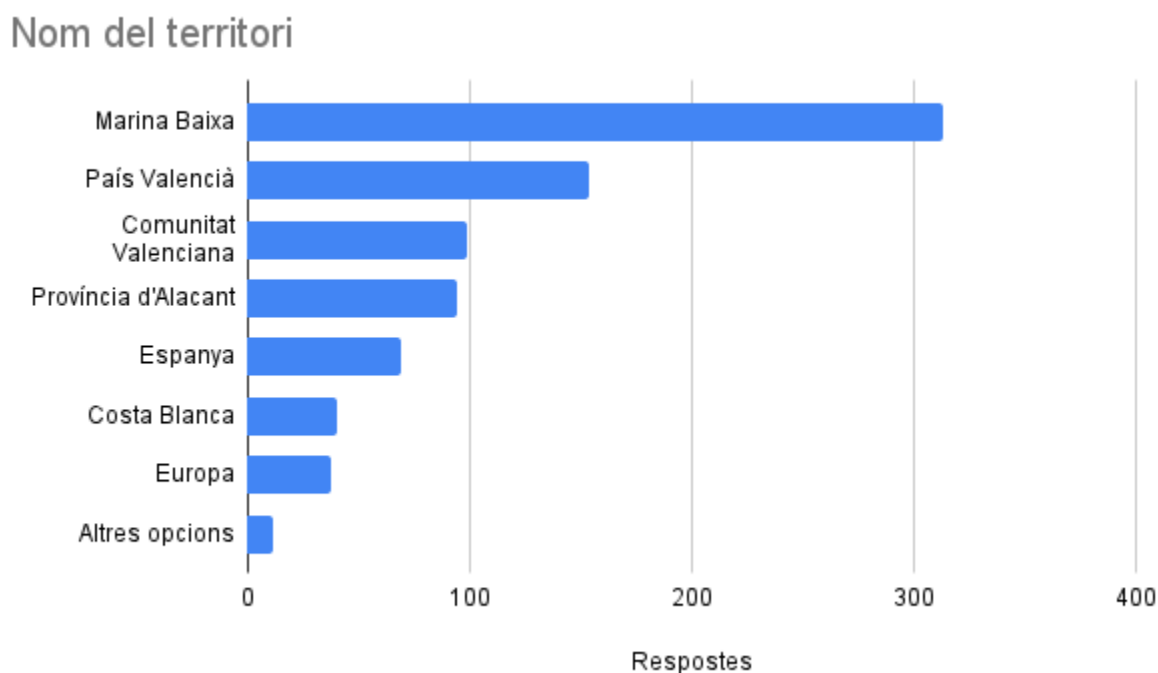
Finalment, un 22,9 % recorre a la denominació *Província d'Alacant*, que remet a l'estructura administrativa de l'Estat espanyol. Estes tres denominacions, que poden aparèixer de forma combinada, revelen la convivència de models identitaris diversos, que oscil·len entre el reconeixement nacional valencià, l'autonomia regional i la divisió provincial centralista.

Una part significativa, encara que minoritària, de les respostes apunta a altres marcs identitaris. El 16,8 % dels enquestats esmenta *Espanya* com a referent territorial, cosa que indica la presència d'una identificació estatal que pot coexistir amb altres formes de pertinença més locals o nacionals. A més, un 9,3 % fa referència a un element supranacional com *Europa*.

La denominació *Costa Blanca* amb un 10 % de mencions, constituïx un cas singular. Procedent del discurs institucional i comercial vinculat al sector turístic, esta etiqueta pot indicar una interiorització del relat econòmic promocional del territori, una mirada exterioritzada pròpia de població no arrelada o vinculada al turisme, o bé una certa desconexió emocional amb l'entorn, percebut més com un espai de consum que com una realitat viscuda.

Un 2,4 % de les respostes recull denominacions alternatives o no convencionals. Esta categoria inclou formes com *la terreta, la millor terreta del món, València, Regne de València*, així com referències a subcomarques com la *Vall de Guadalest*, o noms de municipis.

Gràfica 1.13. Respostes sobre el nom del territori

Font: Elaboració pròpia

Este conjunt de denominacions territorials emprades evidencia una forta identificació comarcal. La pluralitat de respostes relatives al marc valencià també mostra la convivència de models ideològics i institucionals divergents. Paral·lelament, la presència de referències a Espanya i Europa revela una articulació complexa d'identitats múltiples, que poden complementar-se o entrar en competència. Mentre que, d'altra banda, la presència de la marca *Costa Blanca* subratlla la influència creixent dels discursos turístics en la configuració simbòlica del territori.

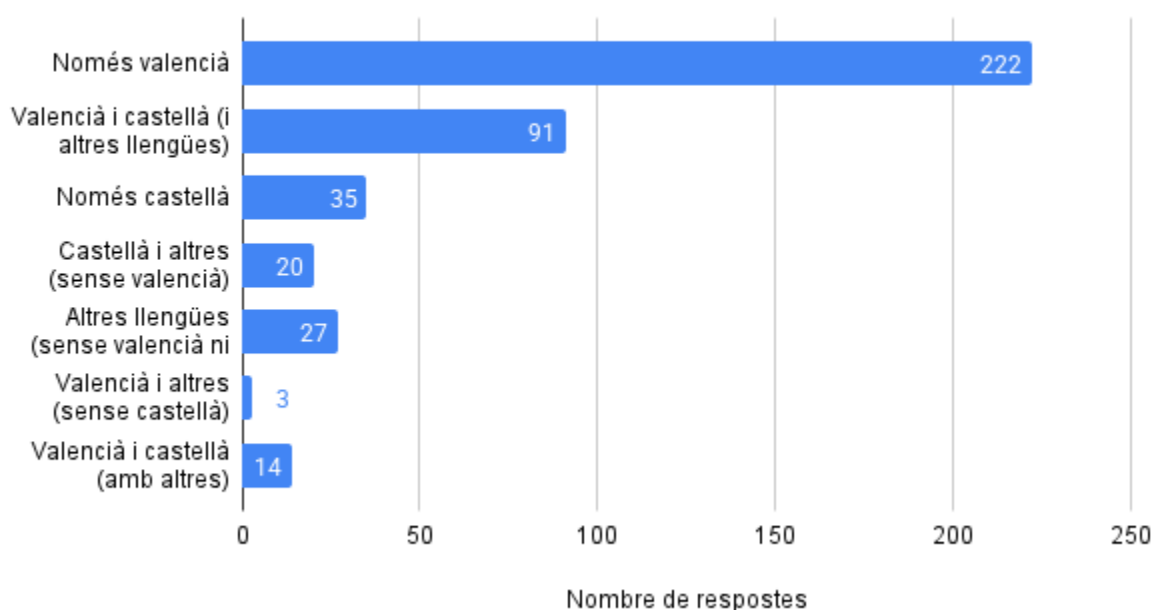
En l'anàlisi de l'ús lingüístic en l'àmbit domèstic a partir de les dades recollides en la gràfica 1.14, destaca el predomini del valencià com a llengua habitual. Un total de 222 dels enquestats (54 %) afirma utilitzar el valencià com a llengua principal o exclusiva dins de la llar. Esta dada suggerix una vitalitat lingüística remarcable, especialment si tenim en compte les pressions exercides per llengües amb major difusió, com el castellà o l'anglès.

El segon grup més rellevant és el format per aquells participants que fan un ús combinat del valencià i el castellà. Almenys un 25 % de la mostra presenta una situació de bilingüisme funcional, que pot respondre a diferents realitats com ara entorns familiars mixtos, interaccions socials quotidianes o adaptacions a contextos educatius i laborals.

Pel que fa al castellà com a llengua única o predominant, es registra una presència significativa (8,5 %, a més de combinacions amb altres llengües). Este fet és coherent amb la història de diglòssia al País Valencià i amb l'arribada de població procedent d'altres punts de l'estat. El castellà es manté, doncs, com una llengua d'ús consolidat en determinats segments socials i familiars.

Gràfica 1.14. Respostes sobre llengües parlades a casa

Llengües parlades a casa

Font: Elaboració pròpia

Una altra característica rellevant de les dades és la diversitat lingüística detectada, amb un 6 % dels enquestats que declaren utilitzar llengües diferents del valencià i el castellà. Entre estes destaquen el neerlandés (amb 8 casos exclusius a més de combinacions), el noruec, l'anglès, l'alemany, el francès, el flamenc, el polonès, el romanès i l'islandès. En molts casos, estes llengües conviuen amb el valencià o el castellà, fet que configura escenaris de multilingüisme familiar i social.

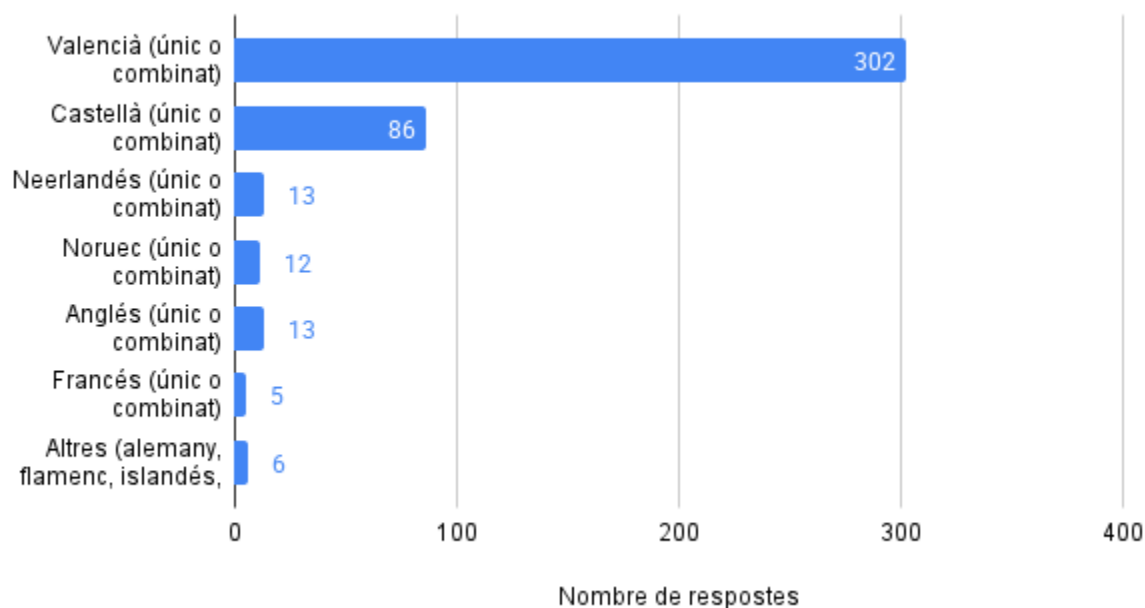
Cal assenyalar també l'existència de combinacions plurilingües més complexes, com ara llars on es parlen simultàniament valencià, castellà, anglès i neerlandès. Estos entorns altament globalitzats tenen un impacte potencial en la socialització lingüística dels infants, que poden estar exposats a tres o més llengües des de les primeres etapes de vida. Encara que residual, es constata també la presència de llengües no europees com el quítxua o l'armeni, indicativa d'una diversitat migratòria encara més àmplia.

Seguint l'anàlisi de les llengües utilitzades en l'àmbit domèstic, presentem ara els resultats referents a la llengua amb què s'identifiquen els 412 participants de l'enquesta. Com mostra la gràfica 1.15, esta pregunta oberta ha permés captar matisos personals i subjectius en la vivència lingüística de cada individu.

Una gran majoria dels enquestats, el 73 %, s'identifiquen amb el valencià, siga de manera exclusiva o combinada amb altres llengües, principalment el castellà. Esta dada confirma la centralitat del valencià com a eix identitari i simbòlic. Entre estos casos, destaquen 281 persones que declaren una identificació exclusivament valencianoparlant, així com 20 més que es definixen com a valencianoparlants i castellanoparlants al mateix nivell, cosa que indica una forma de bilingüisme identitari.

Gràfica 1.15. Respostes sobre llengua d'identificació

Llengua d'identificació

Font: Elaboració pròpia

Tot i el predomini del valencià, un 21 % s'identifica amb el castellà. D'este grup, 63 persones ho fan de manera exclusiva, mentre que 23 més combinen el castellà amb altres llengües. Este segment reflectix la presència de població castellanoparlant consolidada.

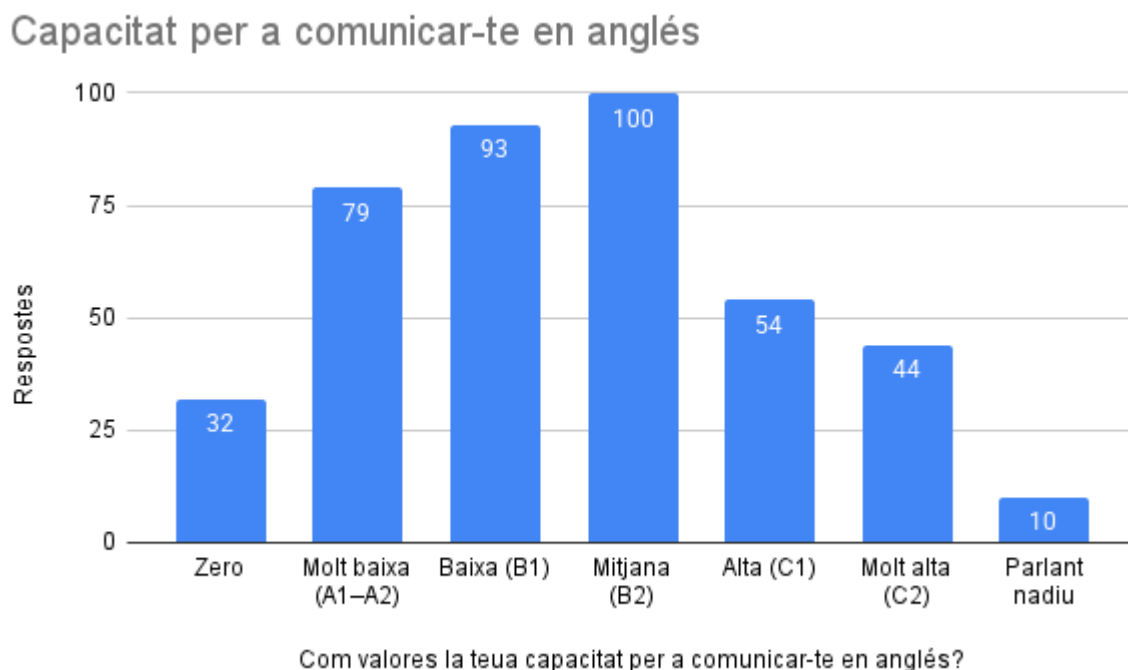
A més, hi ha un percentatge menor però significatiu de participants que s'identifiquen amb altres llengües europees com el neerlandès, el noruec, l'anglès, l'alemany, el francès, l'islandès, el flamenc o l'italià. També es recullen combinacions lingüístiques que expressen hibridacions identitàries, com ara *valencià i noruec* o *castellà i neerlandès*.

Estes respostes evidencien processos de convivència lingüística en famílies mixtes i, alhora, una certa flexibilitat identitària, especialment entre les generacions més joves. En estos casos, la identitat lingüística no es viu com una adscripció fixa i exclouent, sinó com un espai dinàmic i permeable a les experiències personals i familiars.

Tot seguit, s'exposa la competència, ús i aprenentatge de l'anglès a la comarca, açò permet identificar una sèrie de tendències significatives al voltant d'esta llengua, que tot i la seua rellevància global, com es mostra en la gràfica 1.16, no mostra una implantació forta ni quotidiana en el context local. L'anàlisi de les llengües presents en l'estudi, anglès, castellà i valencià, s'articula en tres dimensions principals: nivell de competència, freqüència d'ús i vies d'aprenentatge.

El nivell de competència en anglès entre la població enquestada se situa majoritàriament en la franja intermèdia o baixa. Pràcticament, la meitat dels participants, un 46,9 %, declara tindre coneixements corresponents als nivells B1 o B2, mentres que només una minoria, el 23,8 %, manifesta dominar-lo amb fluïdesa pròpia dels nivells C1 o C2. D'altra banda, un 27 % es troba en un nivell molt baix o no té cap coneixement de la llengua.

Gràfica 1.16. Respostes sobre nivell de competència en llengua anglesa

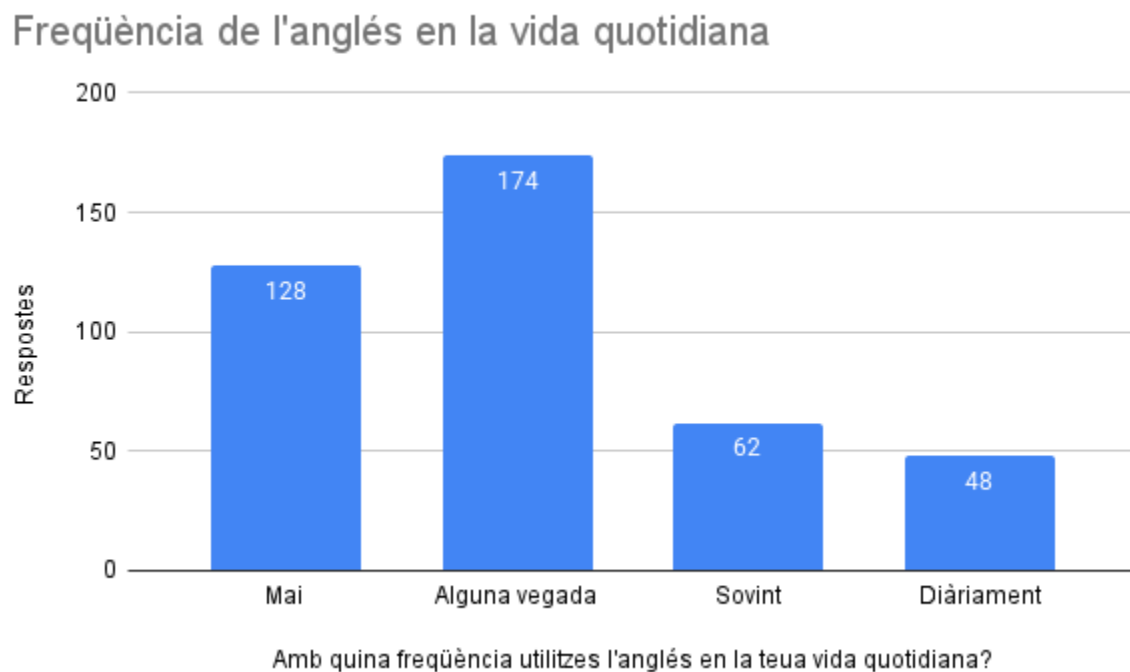
Font: Elaboració pròpia

Quant a la freqüència d'ús, la gràfica 1.17 evidencia que l'anglès no forma part de la comunicació habitual de la majoria dels enquestats. Només un 11,7 % la fa servir diàriament, mentre que un 42,2 % la fa servir de manera esporàdica i un 31,1 % no l'usa mai.

Pel que fa a les vies d'aprenentatge, la gràfica 1.18 mostra com l'escola representa el canal principal per a l'adquisició de l'anglès, amb un 53,1 % dels enquestats que el van aprendre en este entorn. La següent la formació reglada externa amb un 26,5 %, mentre que la iniciativa autodidacta només arriba al 8,5 % i la transmissió familiar és gairebé inexistent, amb tan sols un 1,9 %. El fet que un 10 % no haja après mai anglès reflecteix les limitacions del sistema educatiu en termes d'eficàcia real, ja que sovint no garantix un domini funcional que permeta un ús fluid en contextos reals.

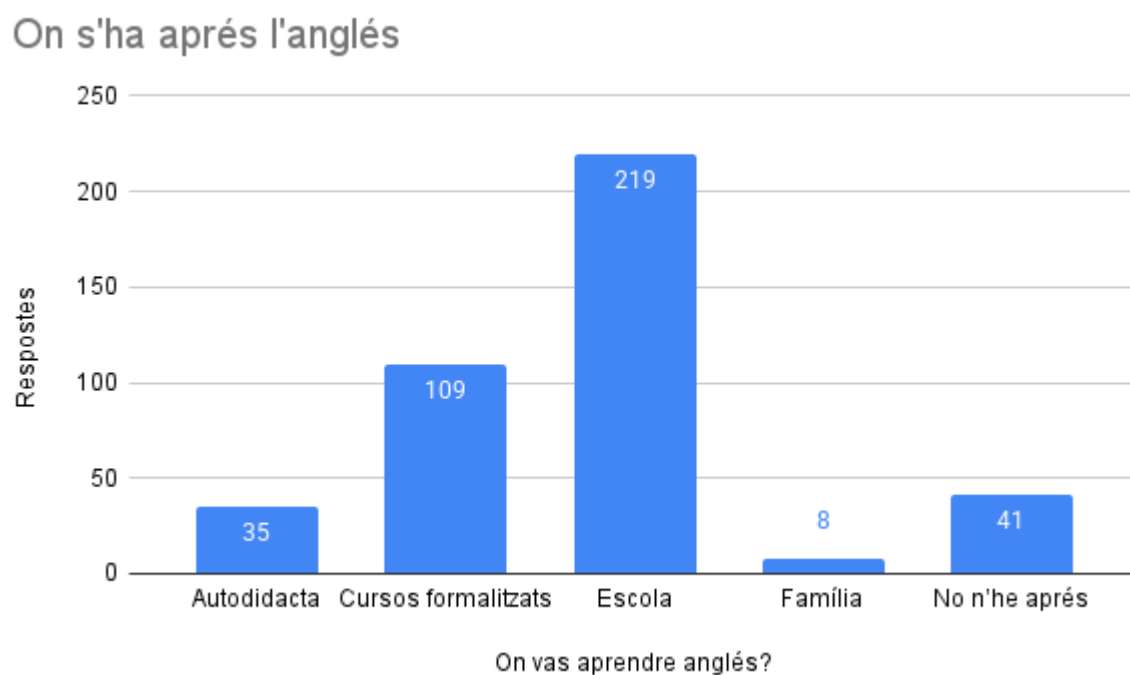
Estes dades mostren que l'anglès gaudix d'un reconeixement com a llengua de prestigi i projecció internacional, però la seua presència efectiva en l'entorn local és feble i fragmentada. L'ús es limita a àmbits molt concrets i no s'ha consolidat com a llengua d'interacció quotidiana. A més, el pes exclusiu de l'escola com a espai d'aprenentatge, juntament amb la manca d'entorns familiars o socials on es parle anglès, dificulta la possibilitat de desenvolupar una competència real i natural.

Gràfica 1.17. Respostes sobre freqüència d'ús de la llengua anglesa

Font: Elaboració pròpia

Gràfica 1.18. Respostes sobre vies d'aprenentatge de la llengua anglesa

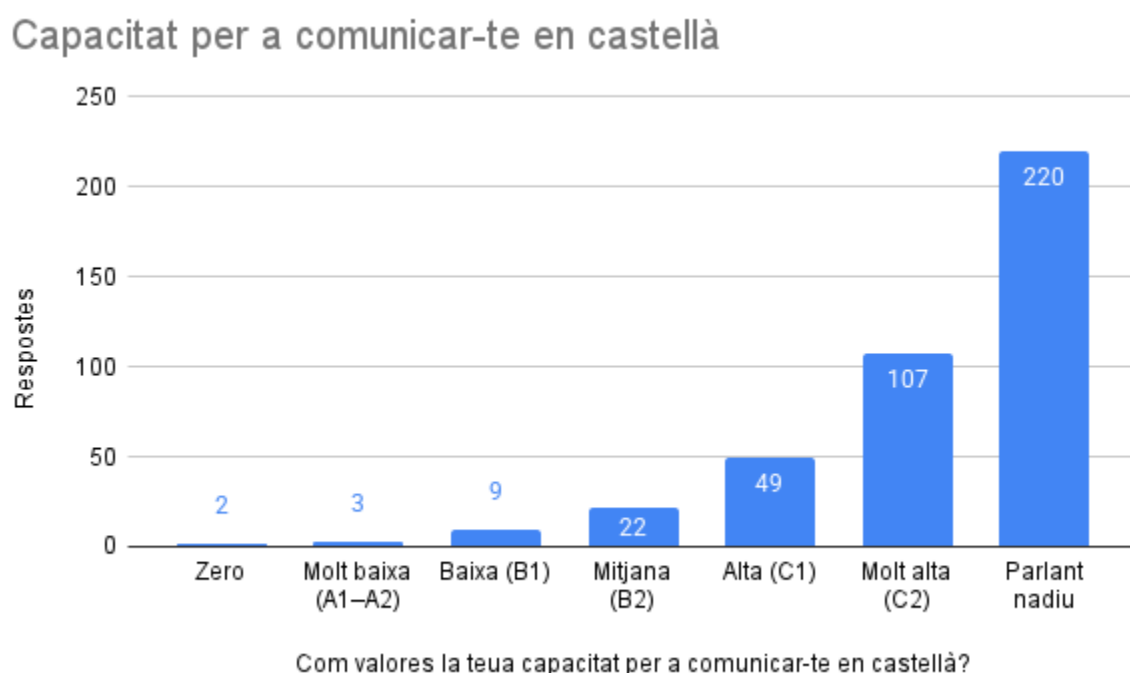
Font: Elaboració pròpia

Per altre costat, l'anàlisi de la comunicació, aprenentatge i freqüència d'ús del castellà a esta comarca mostra un escenari de clara hegemonia lingüística. A diferència de l'anglès, el castellà es caracteritza per un domini molt generalitzat entre la població, amb una presència destacada tant en l'àmbit institucional com familiar. Esta realitat es tradueix en alts nivells de competència, una gran freqüència d'ús i unes vies de transmissió plenament consolidades.

El nivell de competència en castellà és pràcticament universal com mostra la gràfica 1.19. Un 91,3 % de la població declara ser parlant nadiu o tenir un domini alt o molt alt, equivalent als nivells C1 i C2 del marc europeu.

Només una minoria, que no arriba al 4 %, manifesta un coneixement baix o inexistent. Estes dades apunten una integració profunda del castellà en la vida diària, tant per part de la població autòctona com de la procedent d'altres indrets, consolidant-lo com a llengua vehicular i funcional en qualsevol context.

Gràfica 1.19. Respostes sobre nivell de competència en llengua castellana

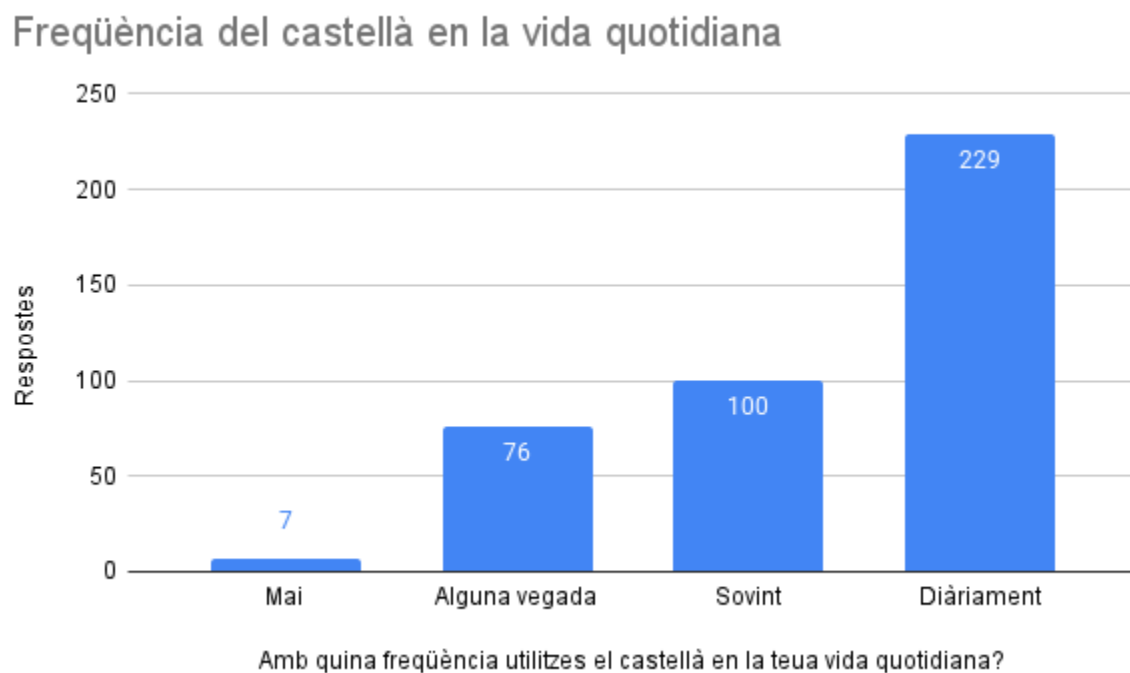
Font: Elaboració pròpia

Pel que fa a la freqüència d'ús, com mostra la gràfica 1.20, el castellà té un lloc preeminent en la comunicació quotidiana. El 79,9 % afirmen utilitzar-lo de manera diària. Només un percentatge molt menut, correspon a perfils amb un fort arrelament en altres llengües primeres, l'1,7 %, indica no emprar-lo mai.

Les vies d'aprenentatge del castellà evidencien la seua força com a llengua socialment establida. A la gràfica 1.21, l'escola i la transmissió familiar representen, entre totes dues, el 92,2 % dels casos, mentres que la formació no reglada o ser autodidacta, són residuals i responen a situacions d'adquisició tardana per part de població d'origen no castellanoparlant. Llavors, podem afirmar que el castellà presenta un nivell de competència altíssim i una presència normalitzada en tots els àmbits de la vida social. Més de la meitat de la població són

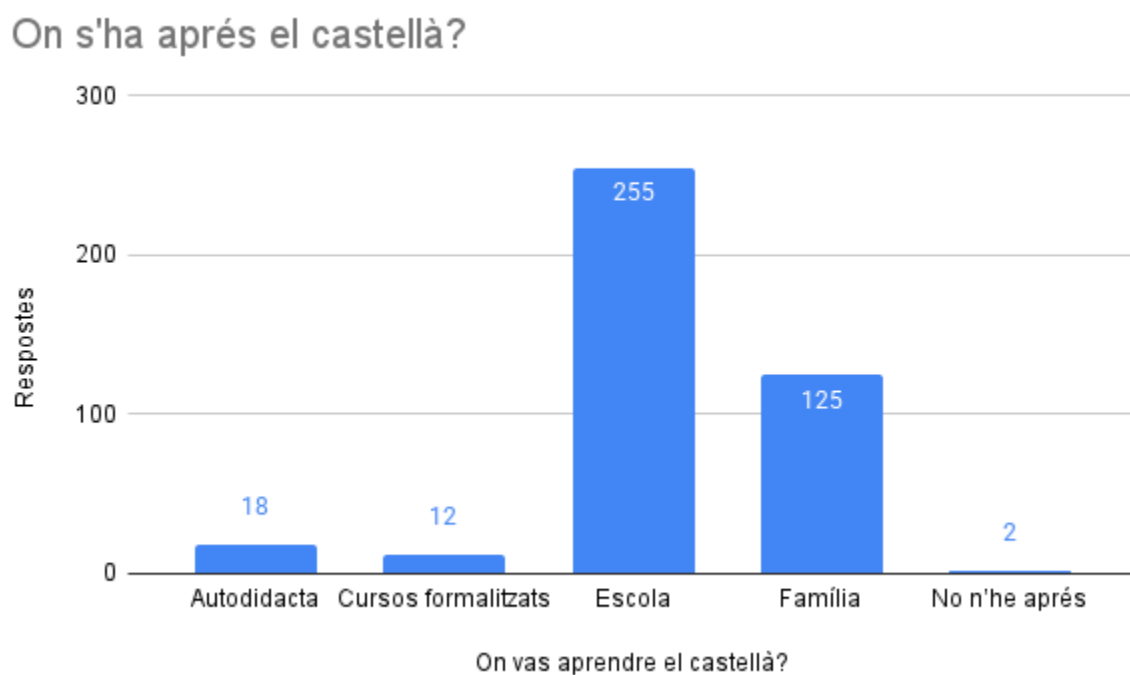
parlants nadius, i una proporció important ha assolit nivells alts o molt alts de domini, fet que assegura la seua condició de llengua dominant i estructural.

Gràfica 1.20. Respostes sobre freqüència d'ús de la llengua castellana

Font: Elaboració pròpia

Gràfica 1.21. Respostes sobre vies d'aprenentatge de la llengua castellana

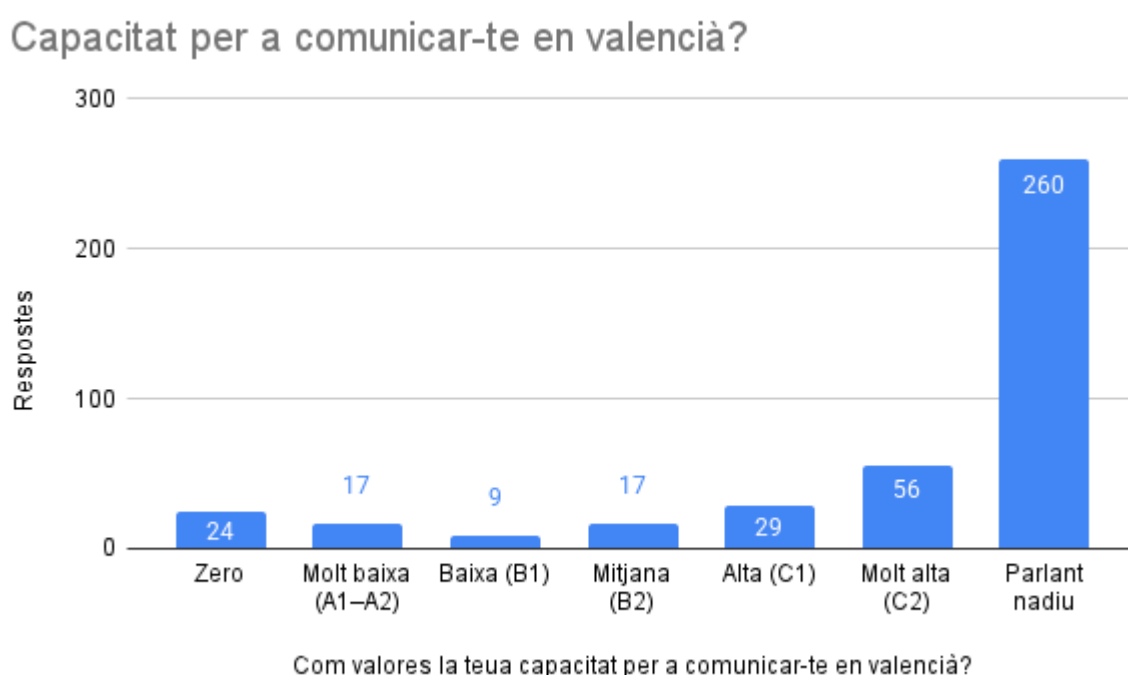

Font: Elaboració pròpia

En últim lloc, l'estudi analitza la competència, l'ús i les vies d'aprenentatge del valencià. Els resultats evidencien un nivell elevat de coneixement i ús del valencià, especialment sostingut per la transmissió dins l'àmbit familiar, que continua essent la base principal de manteniment i reproducció de la llengua.

Pel que fa al nivell de competència, la gràfica 1.22 ens indica que el 77 % de les persones enquestades declaren un domini molt alt o nadiu del valencià, mentre que només un 12 % mostren nivells baixos o molt baixos i un 5,8 % afirmen no tenir-ne cap coneixement. Esta distribució indica clarament que el valencià es manté fortament arrelat a través de la transmissió intergeneracional, ja que el nombre de parlants que han assolit nivells elevats mitjançant la formació formal és menor en comparació amb els que l'han après com a llengua primera.

Gràfica 1.22. Respostes sobre nivell de competència en llengua catalana

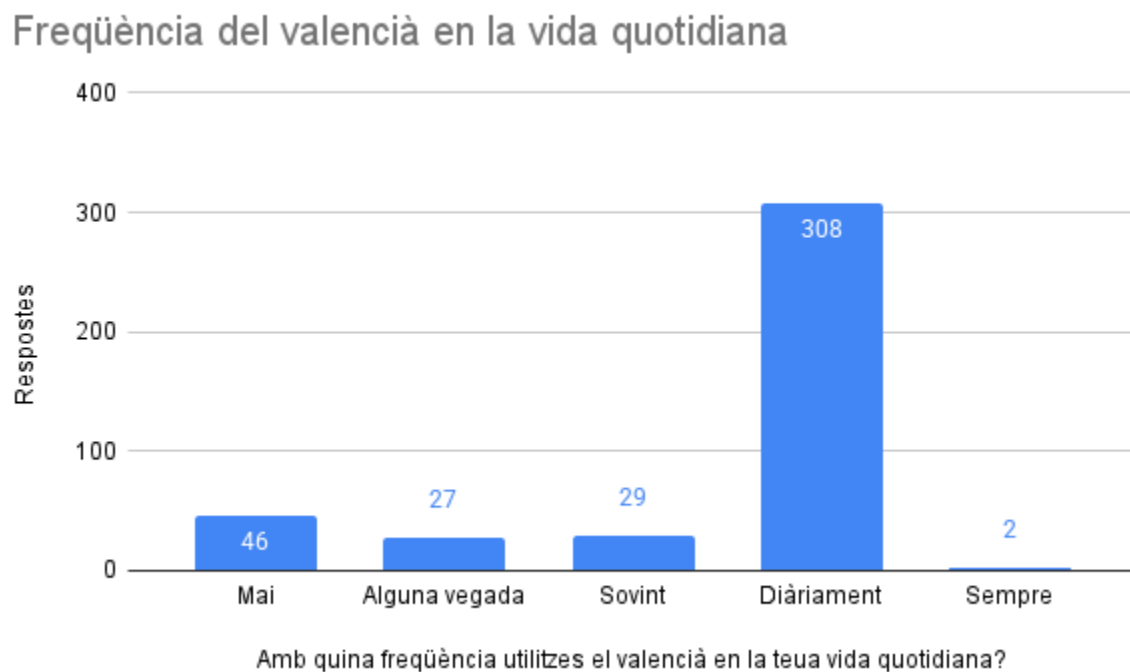

Font: Elaboració pròpia

En relació amb la freqüència d'ús, la gràfica 1.23 mostra que un 75,2 % fan ús del valencià de manera diària i si s'hi afegixen aquells que l'utilitzen sovint, el percentatge arriba fins al 82 %. Només un 11,2 % declara no emprar-lo mai, una dada que podria atribuir-se a la presència de castellanoparlants o de població nouvinguda que residix en entorns on el valencià és la llengua predominant, però que no l'han incorporat en la seua pràctica lingüística quotidiana. Així, l'ús actiu del valencià continua sent altament majoritari, en especial entre aquells que l'han adquirit des de la infància.

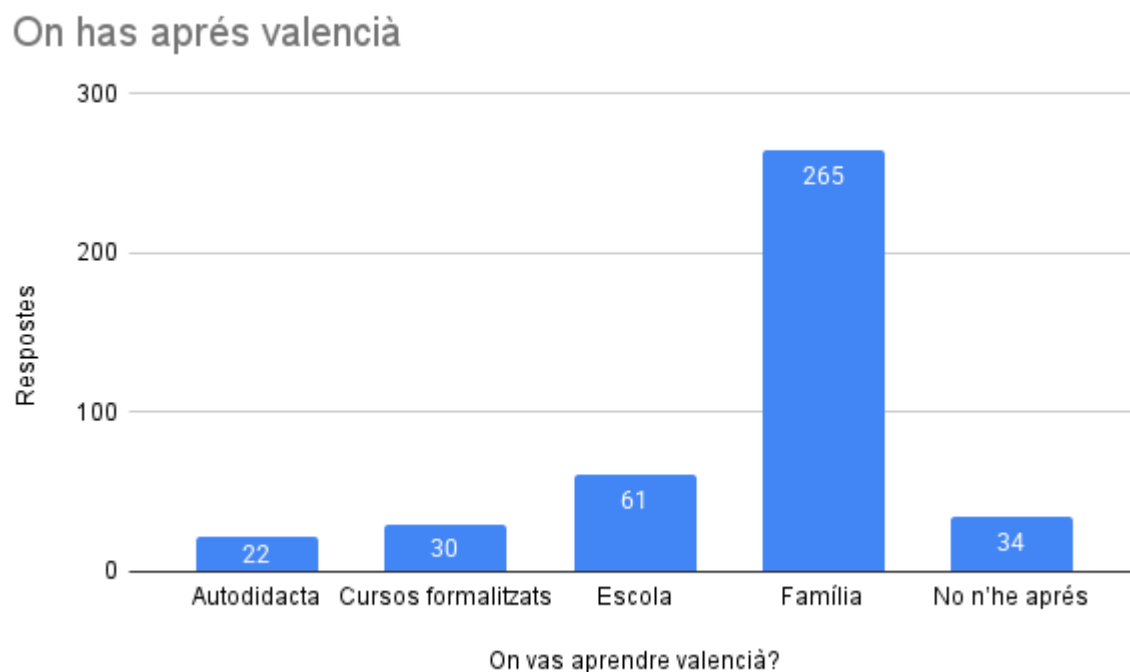
Pel que fa a les vies d'aprenentatge, a la gràfica 1.24 es veu com la transmissió familiar continua sent el canal més determinant. Tot i les polítiques de promoció del valencià en el sistema educatiu, l'escola ocupa un paper secundari en l'adquisició efectiva de la llengua. A més, un 8,3 % de les persones manifesten no haver après mai el valencià, una proporció que encaixa amb les dades de desús i desconeixement total observades. Este fet apunta a una limitació de la formació formal a l'hora d'arribar a certs sectors socials, especialment entre les persones que no tenen contacte previ amb el valencià a casa o en l'entorn immediat.

Gràfica 1.23. Respostes sobre freqüència d'ús de la llengua catalana

Font: Elaboració pròpia

Gràfica 1.24. Respostes sobre vies d'aprenentatge de la llengua catalana

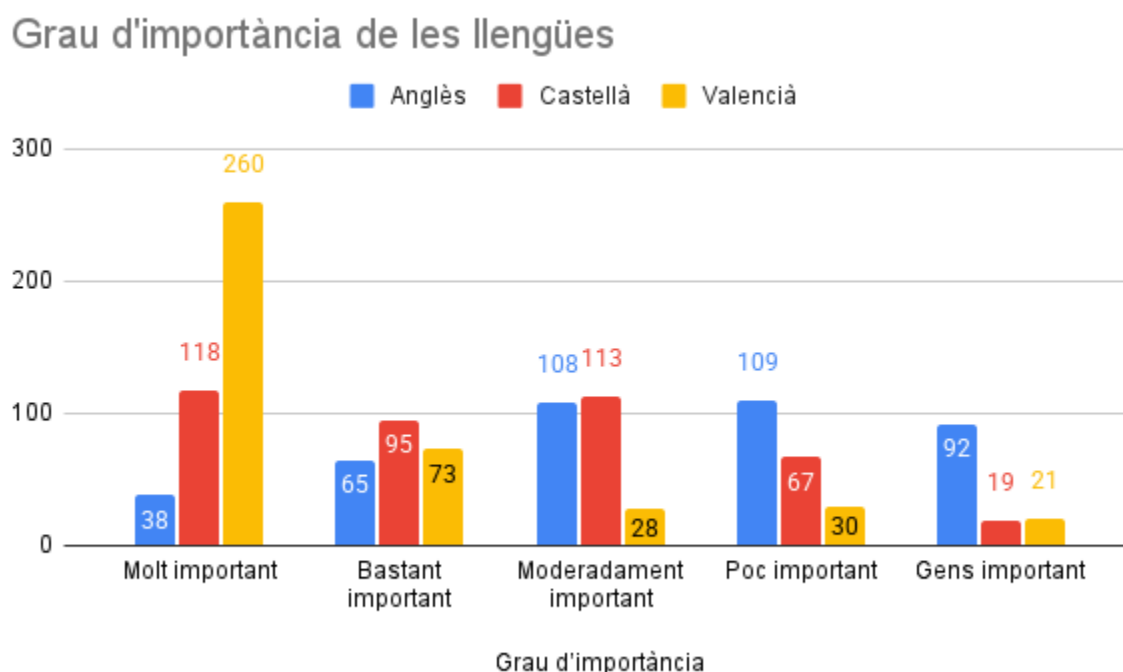

Font: Elaboració pròpia

Este apartat mostra que el valencià es manté viu gràcies a la força de la transmissió intergeneracional. Esta vitalitat es reflectix en els nivells alts de competència i ús, però també deixa entreveure les mancances del sistema educatiu i de les polítiques de normalització pel que fa a l'aprenentatge formal de la llengua. Per a assegurar la continuïtat del valencià com a llengua de ple domini, serà imprescindible reforçar les estratègies d'ensenyament reglades i assegurar que també la població d'origen no valencianoparlant tinga accés efectiu a un aprenentatge significatiu i funcional del valencià dins i fora de l'àmbit escolar.

En la següent gràfica 1.25, s'analitza les percepcions subjectives sobre la importància atribuïda a tres llengües, valencià, castellà i anglès, en la vida cultural i social dels enquestats a la Marina Baixa. Els resultats evidencien una jerarquia clara en la valoració simbòlica i funcional de les llengües, que reflectix les dinàmiques sociolingüístiques i les sensibilitats culturals locals.

Gràfica 1.25. Respostes sobre la importància lingüística en la vida cultural i social de l'anglès, el castellà i el valencià

Font: Elaboració pròpia

El valencià emergeix com la llengua amb un valor més elevat culturalment i socialment dins la comunitat enquestada. El 63,1 % de les persones participants, és a dir, 260 de les 412, el consideren molt important per a la seua vida comunitària, fet que revela un suport clarament majoritari. A més, només una minoria reduïda, 30 persones el consideren poc important i 21 gens important, cosa que evidencia un consens sòlid sobre el seu valor simbòlic i identitari dins del teixit cultural del territori. Més endavant vorem a quin segment dels enquestats correspon el rebuig cap al valencià.

Pel que fa al castellà, tot i mantindre una valoració positiva entre una part significativa de la població, presenta una distribució més dispersa. El 51,9 % el considera molt o bastant important, però un altre 48,1 % el situa en nivells mitjans o baixos de rellevància, entre moderada, poca o gens important. Esta fragmentació en la percepció indica que el castellà és vist, sobretot, com una llengua funcional, lligada a la seua condició d'idioma oficial d'Espanya

a la seua presència generalitzada, però amb una càrrega simbòlica i identitària menys destacada que la del valencià. En este sentit, el castellà manté una presència forta en l'espai públic, però no genera el mateix nivell d'adhesió emocional.

L'anglès, per la seua banda, ocupa una posició perifèrica en la valoració cultural i social local. Gairebé la meitat de les persones enquestades, un 48,8 %, el consideren poc o gens important, mentre que només un 9,2 % li atorga la màxima valoració. Estes dades posen de manifest una clara dissociació entre l'ús instrumental de l'anglès i la seua relació amb la vida cultural quotidiana. Tot i el seu prestigi internacional, l'anglès no és percebut en termes generals, com un element rellevant per a la identitat col·lectiva o per a la cohesió comunitària de la comarca.

Estos resultats mostren clarament el predomini del valencià com a llengua culturalment central i emocionalment arrelada. La seua alta valoració en termes de vinculació amb la vida social i cultural local reforça la seua funció identitària i demostra la seua vigència com a element de cohesió i reconeixement compartit en la Marina Baixa.

A diferència del castellà, que tot i la seua presència funcional elevada no genera el mateix grau d'implicació simbòlica, el valencià es percep com una llengua pròpia i significativa que transcendix els àmbits institucionals i forma part activa del dia a dia.

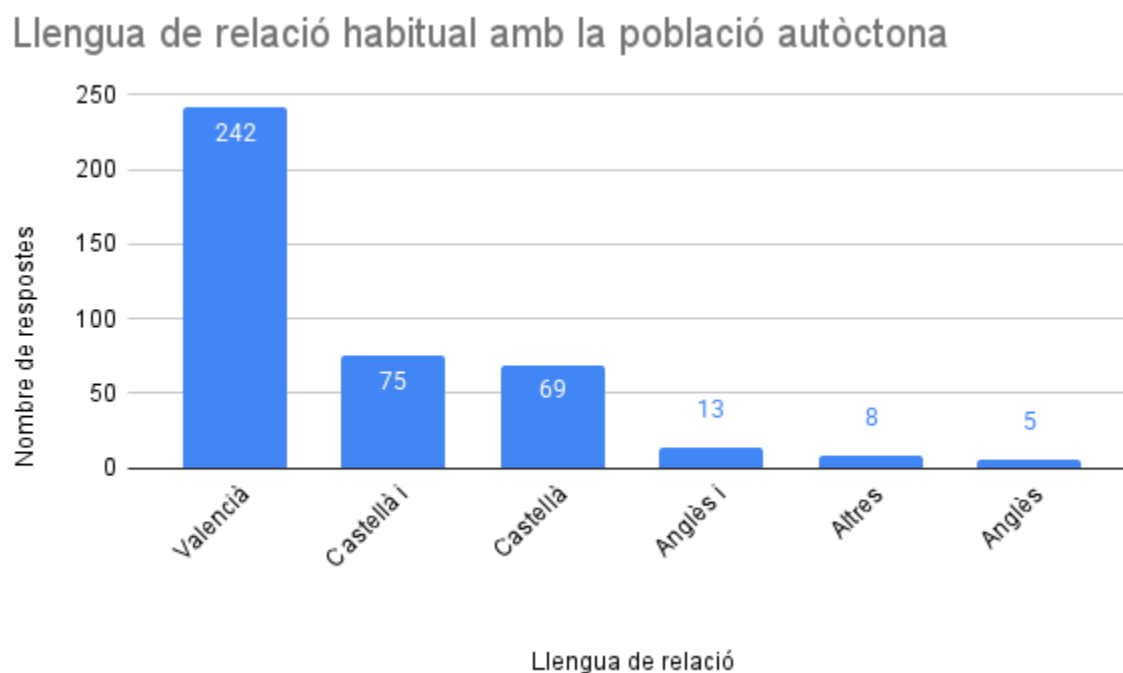
Pel que fa a l'estudi de les dades relatives a la llengua utilitzada en les interaccions amb la població autòctona, els resultats de la gràfica 1.26, revelen una jerarquia lingüística clara. Esta jerarquia es caracteritza per una predominança destacada del valencià, seguit pel castellà, mentre que altres llengües, com l'anglès o el noruec, tenen una presència purament marginal.

El valencià s'erigix en la llengua principal en les relacions amb la població local, tal com posa de manifest el fet que un 58,7 % de les persones enquestades afirmen emprar-lo de manera exclusiva i un 18,2 % ho fan en combinació amb el castellà, fet que suposa un total del 77 %. Esta elevada proporció d'ús indica una presència social sòlida i una vitalitat lingüística notable del valencià dins l'entorn immediat, alhora que suggerix una identificació recurrent de la categoria població autòctona amb els parlants d'esta llengua, reforçant així la seua centralitat simbòlica i identitària.

Pel que fa al castellà, tot i que només un 16,7 % de les persones afirmen utilitzar-lo de manera exclusiva en la interacció amb la població autòctona, si s'inclouen aquells que el combinen amb altres llengües, el percentatge s'eleva fins al 39,3 %. Esta dada reflectix una presència encara significativa del castellà en les dinàmiques comunicatives habituals. Al mateix temps, este patró revela l'existència d'un escenari bilingüe funcional, on la tria de la llengua s'ajusta a les característiques de l'interlocutor o al context situacional.

En relació amb les llengües estrangeres, la seua presència en les relacions amb la població autòctona és marginal. L'ús exclusiu de l'anglès és testimonial, amb només un 1,2 % dels enquestats que el fan servir en este context, i les combinacions multilingües que inclouen idiomes com el noruec o l'alemany no superen el 2 %. Estes xifres assenyalen la manca d'integració efectiva d'estes llengües en les pràctiques comunicatives habituals, i apunten cap a l'existència d'una frontera sociolingüística clara entre la comunitat local i els col·lectius d'origen estranger, tot i la seua rellevància demogràfica en el territori.

Gràfica 1.26. Respostes sobre la llengua de relació habitual amb la població autòctona

Font: Elaboració pròpia

Des d'una perspectiva sociolingüística, estes dades permeten fer diverses interpretacions. En primer lloc, la preeminència del valencià pot ser llegida com un signe de vitalitat i de transmissió activa, especialment per via familiar, fet que reforça la seua continuïtat com a llengua de relació primària. No obstant això, cal contemplar la possibilitat de biaixos en la composició de la mostra, com ara un pes relatiu més gran de persones identificades amb la llengua pròpia, que podria amplificar esta percepció.

En segon lloc, el pes del bilingüisme indica que la població presenta una alta capacitat d'adaptació lingüística, almenys per part dels enquestats que són bilingües. Les llengües estrangeres, per contra, resten situades en els marges de la interacció social quotidiana, mantenint-se com a codis minoritaris i restringits a cercles específics, sense impacte destacable en les relacions amb el conjunt de la comunitat local.

Seguidament, s'analitzen les dades relatives a l'estatus desitjat per a diferents llengües en la comarca. Esta anàlisi oferix una visió clara dels imaginis col·lectius sobre la seua funció dins del sistema comunicatiu local. La gràfica 1.27 resumix la distribució quantitativa de les respostes segons quatre graus possibles de reconeixement jurídic o institucional: oficial, cooficial, reconeguda i cap estatus.

Abans d'abordar la interpretació dels resultats, convé precisar el significat d'estos termes en l'àmbit del dret lingüístic europeu. Les llengües poden obtenir diferents nivells de reconeixement institucional, segons la seua funció comunicativa i el marc normatiu dels estats membres. El primer grau de reconeixement és el d'oficialitat estatal, atorgat a aquelles llengües que són designades per la legislació com a pròpies i d'ús obligatori en els àmbits públics, com l'administració, la justícia o la legislació. Estes llengües tenen, a més, el privilegi de ser considerades llengües oficials de la Unió Europea, d'acord amb el Reglament CE núm. 1/58 i l'article 342 del Tractat de Funcionament de la UE.

En segon lloc, hi ha les llengües cooficials, és a dir, aquelles que són oficials només en una part del territori d'un estat. Este estatus és freqüent en contextos de descentralització administrativa, com és el cas d'Espanya, on llengües com el català, el gallec i el basc tenen reconeixement oficial en les respectives comunitats autònomes segons la Constitució de 1978. En l'àmbit europeu, estes llengües poden ser utilitzades parcialment en institucions de la Unió mitjançant acords administratius específics, però sense obtenir la consideració plena d'oficialitat estatal.

El tercer nivell de reconeixement correspon a les llengües reconegudes o protegides, recollides en la Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries (CETS 148, 1992). Estes llengües no tenen estatus oficial ni cooficial, però són considerades com a part del patrimoni cultural i, per tant, subjectes a protecció. La Carta promou la seua presència en àmbits com l'educació, els mitjans de comunicació o la vida cultural i social, però no estableix cap obligació legal d'ús oficial. L'aplicació de les mesures previstes per la Carta és voluntària i depèn de la voluntat política de cada estat signatari.

En el context específic d'este estudi, els termes *oficial* i *cooficial* tenen una aplicació pràcticament equivalent, ja que ens referim a un àmbit territorial concret en què les llengües poden gaudir de reconeixement institucional ple en l'àmbit autonòmic. Quan els enquestats assignen al valencià o al castellà un estatus cooficial en comptes d'oficial, ho fan probablement partint d'una percepció errònia que estableix una jerarquia entre estos dos termes, malgrat que legalment, dins el territori valencià, ambdós tenen el mateix rang jurídic.

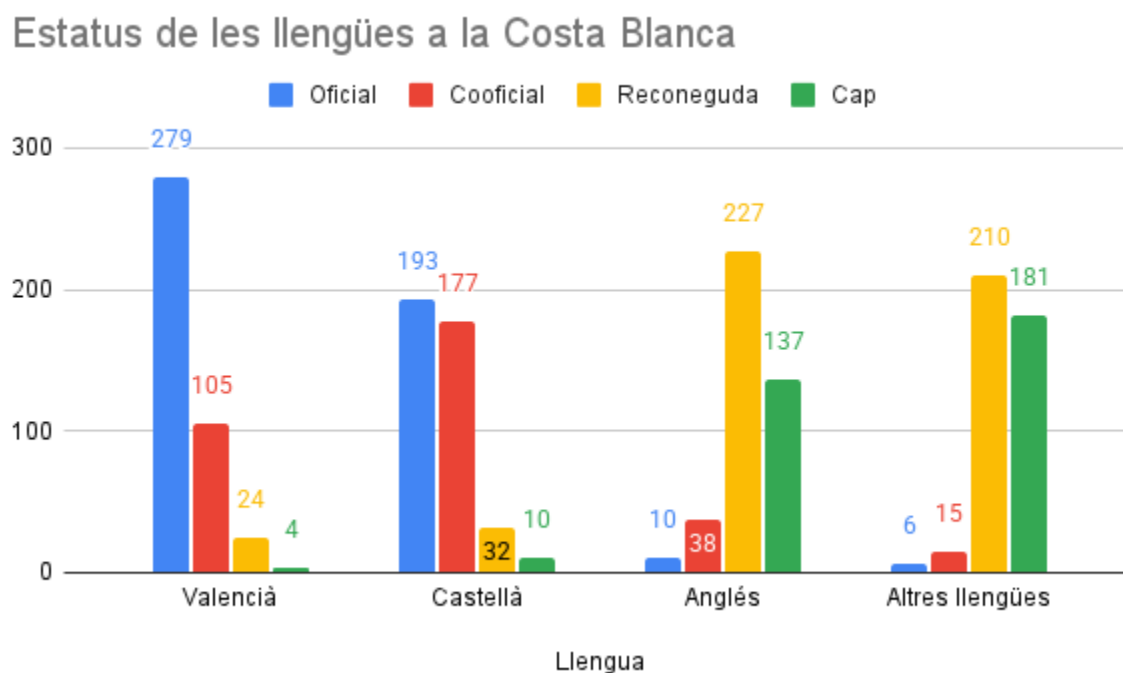
La distribució general de preferències sobre l'estatus desitjat de les llengües revela una jerarquia sociolingüística clara, amb una forta inclinació a favor de les llengües pròpies del territori i una acceptació més limitada de les llengües d'origen estranger en l'àmbit institucional.

En el cas del valencià, es constata un consens ampli i transversal entorn de la seua oficialitat. Un 67,7 % dels enquestats defensa que hauria de tindre un estatus oficial i un 25,5 % opta per la cooficialitat, sumant un 93,2 % de suport al reconeixement jurídic ple. Esta dada assenyalava no només la centralitat simbòlica i identitària del valencià, sinó també una voluntat generalitzada de consolidar el seu paper com a llengua pròpia del territori. La proporció de persones que no atorguen cap classe d'estatus al valencià és testimonial, cosa que apunta a una oposició social gairebé inexistent a la seua institucionalització.

Pel que fa al castellà, tot i que la distribució de respostes és més equilibrada, també es registra un suport significatiu al seu reconeixement institucional. Un 46,8 % dels enquestats aposta per l'oficialitat, probablement emmarcant-lo com a llengua estatal, mentre que un 43 % opta per la cooficialitat, la qual cosa pot interpretar-se com una proposta d'equilibri amb el valencià dins del marc autonòmic. El fet que només un 2,4 % no li atorgue cap estatus evidencia que, malgrat les diferències d'opinió sobre la seua posició relativa, el castellà continua sent percebut com una llengua central del sistema lingüístic del territori.

En canvi, l'anglès presenta un perfil molt diferent pel que fa a la demanda de reconeixement institucional. Només un 2,4 % considera que hauria de ser oficial i un 9,2 % en defensa la cooficialitat. Tot i això, una majoria relativa del 55,1 % es decanta per la categoria de llengua reconeguda, fet que suggerix una voluntat d'atorgar-li un estatus funcional, tot destacant-ne la utilitat social i comunicativa sense elevar-la al nivell de llengua pròpia. Paral·lelament, un 33,3 % expressa que l'anglès no hauria de tindre cap tipus d'estatus.

Gràfica 1.27. Respostes sobre l'estatus de les llengües a la Costa Blanca

Font: Elaboració pròpia

En la categoria d'altres llengües, que inclou idiomes com el noruec o l'alemany, s'observa un patró similar al de l'anglès. Un 51 % dels enquestats és partidari d'un cert reconeixement, possiblement com a mitjà per afavorir la integració i garantir l'accés als serveis públics per part de col·lectius d'origen estranger. Malgrat això, un 43,9 % considera que estes llengües no haurien de tenir cap estatus institucional i només un 1,4 % n'aposta per l'oficialitat. Estes dades reforcen la idea que estes llengües són percebudes com a existents dins de cercles específics, però sense legitimitat per formar part de l'estructura lingüística oficial o simbòlica del territori.

Les implicacions sociopolítiques d'estos resultats són diversos i rellevants. En primer lloc, es constata una valoració elevada de les llengües pròpies, especialment del valencià, com a eixos centrals del sistema lingüístic i identitari. Tant el valencià com el castellà gaudixen d'una legitimitat àmpliament compartida per accedir a un estatus oficial o cooficial. En segon lloc, malgrat la diversitat lingüística real derivada de la mobilitat internacional i la presència de comunitats estrangeres, esta pluralitat troba límits evidents quan es tracta de traslladar-se a l'àmbit institucional. La institucionalització de llengües com l'anglès o altres llengües europees és percebuda majoritàriament com a innecessària.

Finalment, resulta especialment rellevant destacar l'ascens de la categoria de llengua reconeguda com a mecanisme de compromís simbòlic i funcional. Esta fórmula representa una solució intermèdia per a aquelles llengües que, malgrat no ser històricament ni culturalment pròpies del territori, gaudixen d'una presència social significativa a causa de la mobilitat internacional i la diversificació demogràfica. L'adopció d'este estatus pot ser interpretada com una estratègia institucional orientada a gestionar la pluralitat lingüística sense qüestionar els fonaments jurídics i identitaris del règim lingüístic vigent.

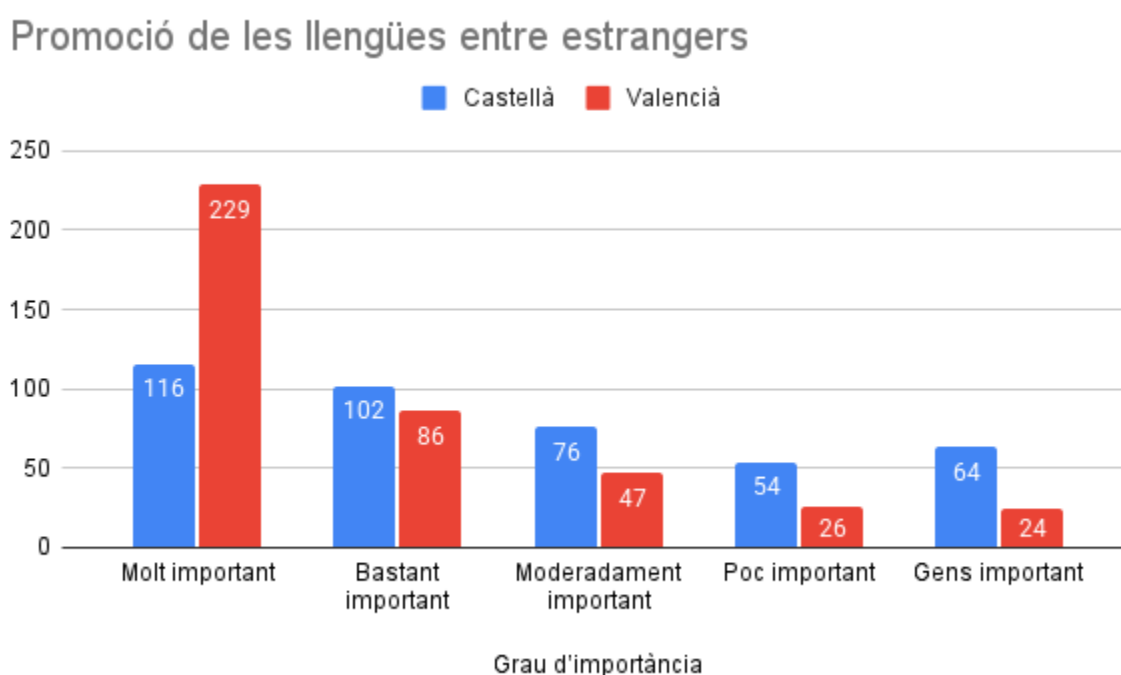
A la gràfica 1.28. d'este últim bloc, s'analitza les percepcions de les 412 persones enquestades sobre la importància de promoure l'ús del castellà i del valencià entre les comunitats d'origen estranger residents a esta comarca.

Pel que fa a la promoció del valencià, s'observa una valoració social clarament elevada. Un 55,6 % de les persones enquestades considera *molt important* fomentar el seu ús entre la població d'origen estranger, una proporció que pràcticament dobla la registrada pel castellà en la mateixa categoria (28,2 %). Estes dades reflectixen una consciència social notable sobre la necessitat de reforçar la presència i vitalitat del valencià en entorns multiculturals, especialment si es té en compte la seua condició de llengua minoritzada.

En relació amb el castellà, les percepcions es mostren més fragmentades i polaritzades. Tot i que un 51,9 % del total d'enquestats considera que promoure'n l'ús és *molt o bastant important*, un 28,6 % expressa que esta promoció és *poc o gens important*. Esta dispersió d'opinions contrasta amb la posició més unànime observada en el cas del valencià i podria indicar que el castellà és percebut com una llengua amb una presència ja garantida i hegemònica, tant a escala estatal com local. Això podria explicar la menor urgència atribuïda a la seua promoció, especialment entre aquells sectors que prioritzen polítiques lingüístiques compensatòries orientades a l'equitat entre llengües.

Estes dades permeten identificar diverses tendències sociolingüístiques emergents. Primerament, el valencià és percebut com una llengua d'acollida que, a través de la seua promoció, pot exercir un paper central en processos d'integració arrelats territorialment. Esta visió s'alinea amb models de normalització lingüística que aposten per reforçar el vincle entre llengua pròpia i cohesió social. En segon lloc, el castellà apareix com una llengua percebuda com a inevitable o ja plenament instaurada, fet que minimitza la percepció de necessitat d'una intervenció promocional específica.

Gràfica 1.28. Respostes sobre la promoció del castellà i el valencià entre estrangers

Font: Elaboració pròpia

Estes percepcions poden servir de base per a la formulació de polítiques públiques d'acollida lingüística que, tot i garantir el coneixement funcional del castellà, prioritzen el valencià com a vehicle principal de participació ciutadana, integració social i cohesió cultural en contextos de diversitat.

3.2 Resultats quantitatius no autòctons

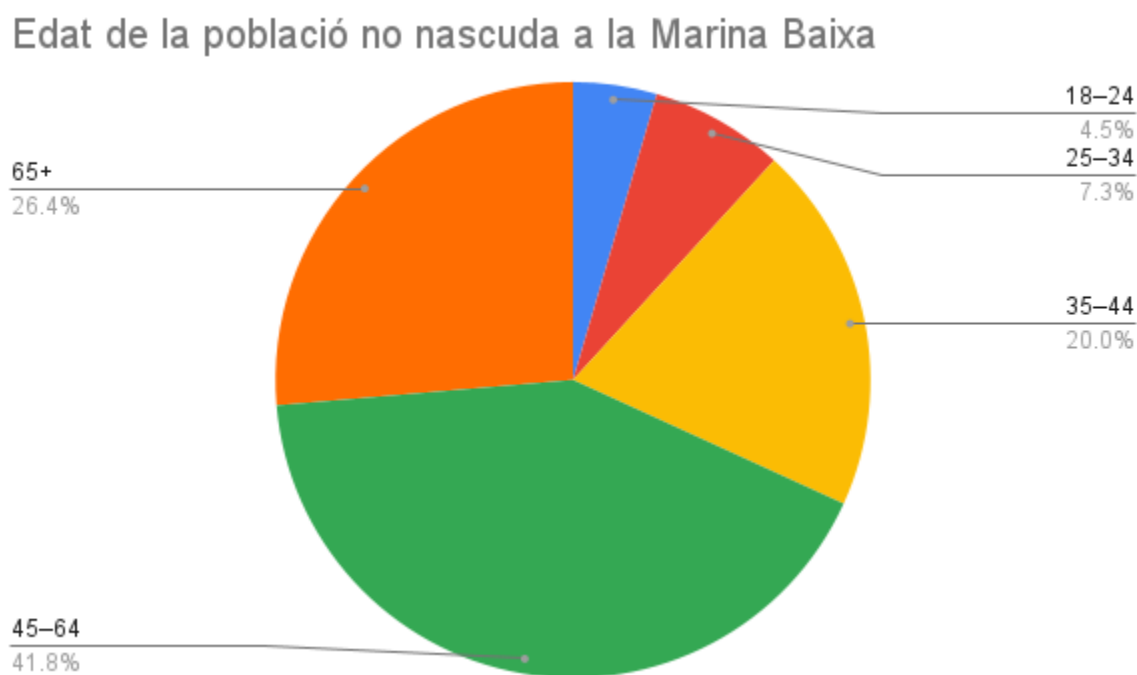
En este apartat es presenten els resultats quantitatius relatius a la població no autòctona de la Marina Baixa, a partir d'una anàlisi diferenciada que exclou deliberadament la població nascuda a la comarca. L'objectiu és explorar les percepcions lingüístiques d'este segment de residents, tot centrant-se en les seues actituds, valoracions i pràctiques en relació amb les llengües presents al territori. La informació es vehicula mitjançant taules i gràfics creuats que permeten visualitzar les tendències de manera comparativa i estructurada.

En primer terme, s'oferix una descripció introductòria general de les persones no nascudes a la Marina Baixa, incorporant novament dades sociodemogràfiques bàsiques com l'edat, el gènere i el nivell d'estudis. A continuació, l'anàlisi es focalitza en un subconjunt específic dins d'esta població: aquelles persones que, a més de no haver nascut al territori valencià, tenen una ciutadania diferent de l'espanyola. Tot i que esta segmentació pot excloure els participants que han nascut ací provinents de matrimonis mixtos, com és el cas d'un participant amb doble nacionalitat hispanoalemanya, permet aprofundir en l'experiència dels residents d'origen estranger i en la seua vinculació lingüística amb l'entorn.

A partir de les dades recollides, s'identifica que un total de 110 persones enquestades residixen a la Marina Baixa, però no hi han viscut sempre, mentre que 48 d'estes, a més, no disposen de nacionalitat espanyola. Este doble filtre oferix una base empírica sòlida per analitzar les possibles diferències en termes d'actituds envers la llengua, ús lingüístic i nivells d'identificació cultural.

Per a començar, mostrarem a la gràfica 1.29 el perfil d'edat de la població no nascuda a la comarca de la Marina Baixa, que com ocorre en el conjunt del total de respostes, la majoria d'enquestats es troben entre els 45 i els 64 anys.

Gràfica 1.29. Percentatge de participants per edat de no nascuts a la Marina Baixa

Font: Elaboració pròpia

En este cas, són un total de 46 persones que representen el 41,8 % de la mostra. En segon lloc, destaca el grup de majors de 65 anys, que el formen 29 persones, és a dir, el 26,4 % del total. El grup situat entre els 35 i els 44 anys, amb 22 individus que representen un 20 % de la mostra, mentres que, per contra, els grups més joves estan altra vegada significativament infrarepresentats. El segment de 25 a 34 anys inclou huit persones (7,3 %), i el de 18 a 24 anys n'inclou només cinc (4,5 %).

Altres variables com el gènere presenten una distribució similar a la del conjunt de la població estudiada. D'entre les 110 persones no nascudes a la comarca de la Marina Baixa, 64 són dones i 46 són homes, fet que representa un 58,2 % i un 41,8 % respectivament.

Pel que fa a la situació laboral, també es mantenen proporcions comparables a les tendències generals. Del total de persones enquestades no nascudes a la comarca, 65 (59%) es troben en situació laboral activa, 40 (36,3%) es declaren jubilades i només 5 (4,5%) s'identifiquen com a estudiants.

Així doncs, atés que estes variables no aporten divergències rellevants respecte a les dades globals, es considera poc rellevant repetir-ne una anàlisi detallada. En conseqüència, s'optarà per aprofundir en altres variables que permeten una interpretació més significativa, com a continuació, la manera com este segment s'autoidentifica.

Les identifications nacionals, regionals o supranacionals condicionen de manera significativa les actituds envers la llengua pròpia del lloc de residència, influenciant la predisposició a aprendre-la, fer-la servir i transmetre-la, així com el grau de vinculació emocional i cultural amb la comunitat lingüística d'acollida.

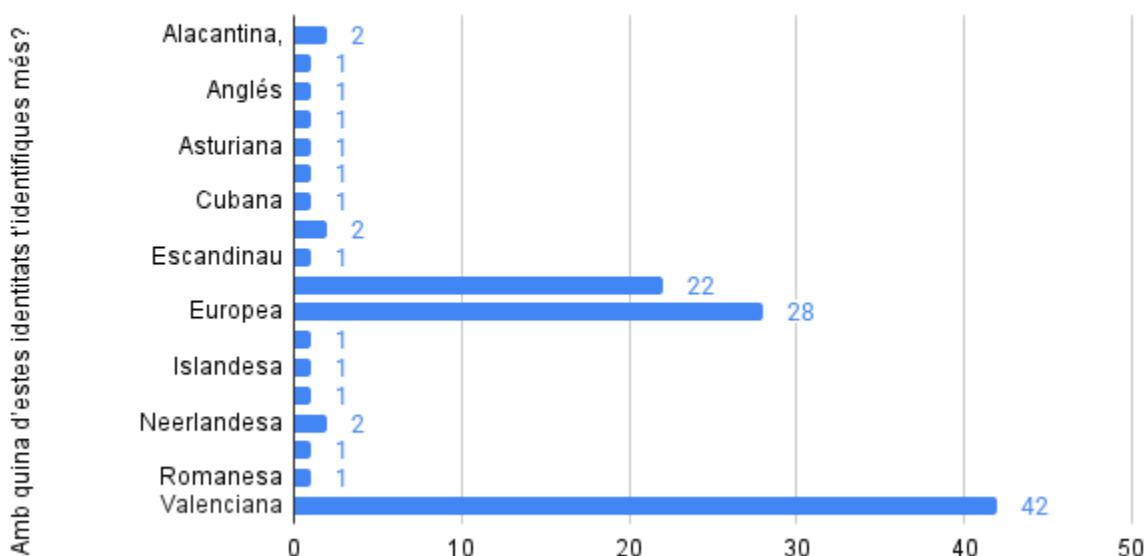
Com es mostra a la gràfica 1.30. Entre les 110 persones enquestades, la identitat amb major nombre de mencions és altra volta la valenciana, amb 42 respostes, fet que representa el 38,2% del total. Esta dada continua tenint una rellevància especial, ja que indica una identificació notable amb el territori per part de persones no originàries, la qual cosa pot reflectir un procés d'arrelament significatiu i una actitud favorable cap a la cultura pròpia del País Valencià. És un indicador que la identitat valenciana, en clau nacional o regional, és representativa per a bona part dels enquestats.

La segona identitat més esmentada és l'europea, amb 28 respostes, i això suposa un 25,5% del total. Esta identificació de caràcter supranacional és pròpia de contextos migratoris dins de l'espai de la Unió Europea i pot reflectir una visió menys lligada a marcs territorials concrets. Malgrat que esta autodefinició no implica necessàriament una absència de voluntat integradora, sí que pot estar associada a una certa distància respecte als processos locals de construcció identitària i lingüística, especialment quan no es complementa amb altres formes d'identificació més arrelades al context valencià.

La identitat espanyola, amb 22 mencions, representa un 20% dels casos i es posiciona com la tercera més freqüent. Esta identificació pot englobar tant persones provinents d'altres comunitats autònomes espanyoles com individus amb una visió més generalista o estatal de la seua pertinença nacional. En alguns casos, esta opció pot conviure amb identifications autonòmiques o locals, com ho demostren algunes respostes que combinen diverses escales identitàries, com ara *alacantina*, *valenciana* i *espanyola*, expressant una construcció identitària articulada i no excloent.

Gràfica 1.30. Respostes sobre identificació identitària dels participants no nascuts a la Marina Baixa

Identificació identitària de la població no nascuda a la Marina Baixa

Font: Elaboració pròpia

Altres identitats esmentades com alemanya, anglesa, neerlandesa, noruega, romanesa, flamenca, escandinava o islandesa posen de manifest la diversitat d'òrigens nacionals i culturals que conviuen a la comarca.

Finalment, cal destacar altres identificacions menys habituals però simbòlicament significatives, com les dues referències a una identitat *del món*, així com mencions puntuals a identitats com la catalana, cubana, asturiana o armènia. Estes opcions poden denotar una orientació universalista, una reivindicació de minories culturals o nacionals, o una voluntat de destacar elements singulars del relat identitàri de cadascun dels participants.

Seguint el rastre d'este sentiment de pertinença, presentem ara la gràfica 1.31. L'anàlisi sobre els diferents noms territorials que utilitzen els participants aporten indicis valuosos per a interpretar com perceben, categoritzen i s'inserixen en l'espai on residixen.

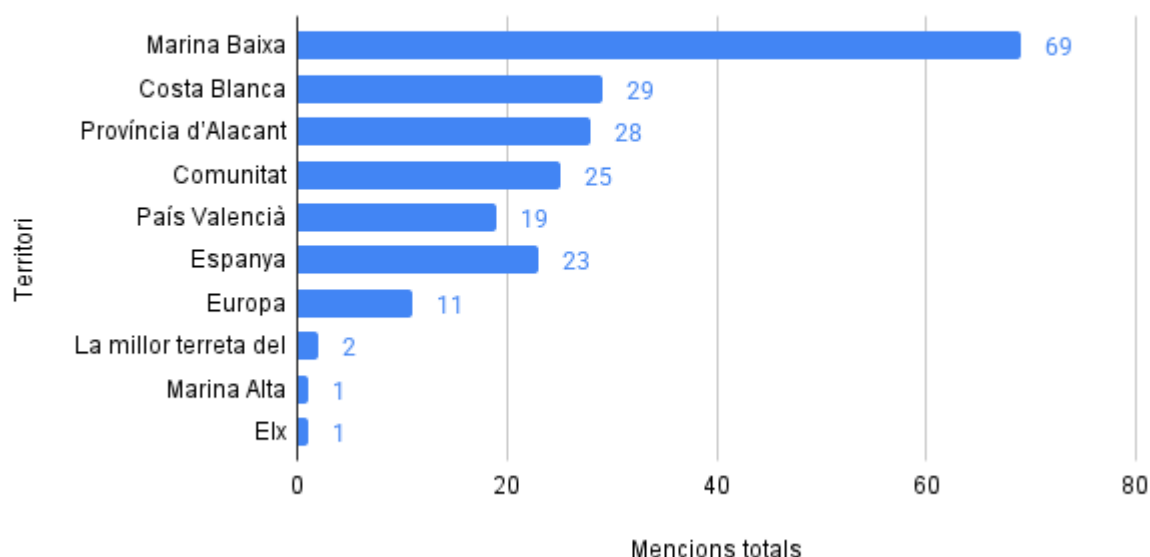
Segons les dades recollides, el territori més esmentat és la Marina Baixa, amb un total de 69 mencions, fet que representa el 62,7% del total. Esta xifra és especialment significativa si es té en compte que es tracta d'una població no nascuda a la comarca, la qual cosa suggerix una clara voluntat d'arrelament i de vinculació amb l'entorn immediat. Esta tendència pot interpretar-se com una expressió de l'establiment residencial estable i de la integració progressiva al teixit local, especialment si es considera la franja d'edat predominant entre els enquestats, principalment entre 45 i 64 anys.

Les referències a territoris de dimensió més àmplia, però encara dins de l'àmbit local o regional, com *Costa Blanca* (29 mencions) i *Província d'Alacant* (28 mencions), posen de manifest una percepció més generalista del territori. Estes denominacions són proporcionalment més freqüents en este segment que en el conjunt dels enquestats.

En un altre pla, destaquen les mencions a *Comunitat Valenciana* (25) i a *País Valencià* (19), dues formes de referir-se al mateix territori que, però, poden implicar matisos significatius en clau identitària.

Gràfica 1.31. Respostes sobre el nom del territori dels participants no nascuts a la Marina Baixa

Noms del territori segons la població no nascuda a la Marina Baixa

Font: Elaboració pròpia

Les referències a escales geogràfiques més àmplies com *Espanya* (23) i *Europa* (11) assenyalen un tipus d'identificació supracomarcal o supranacional, pròpia de persones amb trajectòries migratòries provinents de fora de l'àmbit autonòmic o estatal. Estes mencions poden estar associades a perfils que tal vegada encara no han establert vincles simbòlics amb el territori valencià. Altres mencions com són de caràcter anecdòtic.

Fins este punt, s'ha constatat que els contrastos entre el conjunt general de participants i aquells que no han residit sempre a la Marina Baixa són poc significatives. Tanmateix, per tal d'aprofundir en l'anàlisi sociolingüística i abordar els aspectes més substancials de la qüestió, resulta pertinent centrar-se en la variable relativa a la ciutadania oficial dels individus. Esta variable esdevé un indicador clau per a entendre millor la composició demogràfica de la comarca i, alhora, per analitzar les dinàmiques de contacte lingüístic i integració.

Per tal d'analitzar les dades relatives a la població no nascuda a la Marina Baixa i que, alhora, no posseïx la ciutadania espanyola, s'ha considerat com a punt de partida la distribució de les ciutadanies per municipi. Este enfocament presentat en la taula 1.1 permet identificar perfils migratoris específics i aporta indicadors rellevants per a l'estudi sociolingüístic del territori, especialment en relació amb l'origen nacional, les trajectòries migratòries i les actituds envers la llengua.

A partir d'este moment, l'anàlisi es restringix als participants que tenen exclusivament nacionalitat estrangera, tot excloent aquells amb doble ciutadania, espanyola i d'un altre país,

com mostra la taula 1.1, amb l'objectiu de delimitar amb més claredat els patrons d'integració lingüística i social dels col·lectius que mantenen un vincle jurídic únic amb l'estat d'origen.

Taula 1.1 Respostes sobre la ciutadania dels participants no nascuts a la Marina Baixa sense ciutadania espanyola per localitats

Localitat	Ciutadania	Nombre de persones
Altea	Alemanya	1
	Bèlgica	2
	Espanya i França	1
	Noruega	1
	Països Baixos	5
	El Regne Unit	1
Arenals del Sol	Islàndia	1
Benidorm	Armènia	1
	França	1
	Noruega	1
	Romania	1
Benimantell	Noruega	1
Benissa	Espanya i Argentina	1
Callosa d'en Sarrià	França	1
	Polònia	1
Calp	França	1
El Castell de Guadalest	Països Baixos	1
Finestrat	Argentina	1
	Els Estats Units	1
	França	1
	Països Baixos	1
l'Alfàs del Pi	Bèlgica	2
	Els Estats Units	1
	Itàlia	1
	Noruega	6
	Països Baixos	1
	El Regne Unit	2
la Nucia	Països Baixos	4
la Vila Joiosa	Bolívia	1
Polop	Austràlia	1
	Bèlgica	1
	El Regne Unit	1
Torrevel·la	Itàlia	1

Font: Elaboració pròpia

En primer lloc, destaca el municipi de l'Alfàs del Pi, que concentra el nombre més elevat de participants amb ciutadania exclusivament estrangera, amb un total de 13 persones. Dins d'este col·lectiu, sobreïx la presència de ciutadans de Noruega (sis participants), però també comptem amb altres procedents de Bèlgica, els Estats Units, Itàlia, els Països Baixos i el Regne Unit.

Esta diversitat evidencia l'establiment de comunitats expatriades consolidades al municipi des de fa dècades. En una línia similar, el municipi d'Altea també presenta una notable diversitat amb participants provinents de sis països diferents, entre els quals destaca la ciutadania dels Països Baixos (5 persones), seguida de Bèlgica, Alemanya, França, Noruega i el Regne Unit.

Altres municipis que presenten una certa concentració de ciutadania estrangera són la Nucia, amb quatre participants procedents dels Països Baixos, Finestrat amb altres quatre de nacionalitats diferents, i Benidorm, amb representació de persones originàries d'Armènia, França, Noruega i Romania. Malgrat els esforços per incrementar la participació a Benidorm, municipi caracteritzat per la seua forta projecció turística i una elevada presència de població estrangera resident, la resposta obtinguda no ha resultat tan destacada com s'esperava.

Pel que fa a la resta de municipis, la presència de participants amb ciutadania estrangera es manifesta de manera esporàdica i geogràficament dispersa. En alguns casos concrets, com ara Els Arenals del Sol, Calp o Torrevella, localitats que se situen fora de la comarca de la Marina Baixa, s'ha aconseguit la implicació puntual de persones amb nacionalitat estrangera.

Tanmateix, en altres municipis on, segons dades demogràfiques prèvies, s'esperava una participació més elevada atesa la seua composició poblacional marcadament diversa, no s'han registrat prou respostes. Este fet sembla confirmar la hipòtesi inicial que tractar qüestions relacionades amb la identitat i la integració lingüística pot generar resistències, especialment entre aquells segments de la població que poden percebre's com a externs al teixit social local o que són conscients d'una integració incompleta dins la comunitat d'acollida.

En l'apartat següent s'analitza el lloc d'adquisició del valencià en relació amb la situació laboral de les persones no nascudes a la Marina Baixa i que no disposen de la ciutadania espanyola. Un primer aspecte rellevant de la gràfica 1.32 és el percentatge elevat d'individus que afirmen no haver après mai valencià, que s'eleva fins al 62,5% de la mostra.

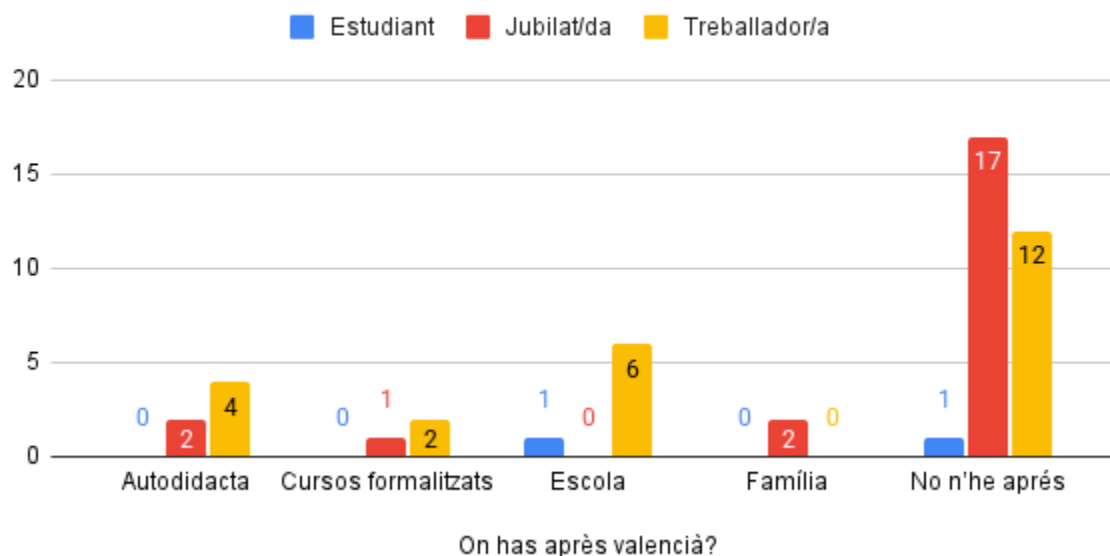
Els jubilats constitueixen el segment amb major desconeixement de la llengua, ja que la gran majoria no ha tingut cap experiència d'aprenentatge formal o informal. Este fet es pot vincular a diversos factors estructurals, com ara la manca d'exigència lingüística, la possible arribada al territori en una etapa vital tardana o la tendència a mantindre's dins comunitats lingüísticament homogènies.

En referència a les persones en actiu, el panorama és molt més diversificat. Este grup presenta itineraris d'aprenentatge molt variats, destacant especialment l'adquisició de la llengua en contextos formals com l'escola, i en grau més baix, a través de processos autodidactes o de socialització informal.

Pel que fa al col·lectiu d'estudiants, representen el segment més reduït i els resultats són malauradament anecdòtics i no permeten extraure conclusions generalitzables.

Gràfica 1.32. Respostes sobre d'aprenentatge del valencià segons la situació laboral de la població no nascuda a la Marina Baixa i sense ciutadania espanyola

Aprenentatge del valencià segons situació laboral de població no nascuda a la Marina Baixa sense ciutadania espanyola

Font: Elaboració pròpia

En la següent gràfica, la 1.33 es presenten les llengües emprades habitualment per la població no nascuda a la Marina Baixa i que no disposa de ciutadania espanyola en les seues interaccions amb la població autòctona. D'entre les dades recollides, destaca clarament el predomini del castellà com a llengua de relació habitual entre la població estrangera, amb presència en 14 de les 17 nacionalitats representades, on almenys una persona declara utilitzar-lo de manera exclusiva.

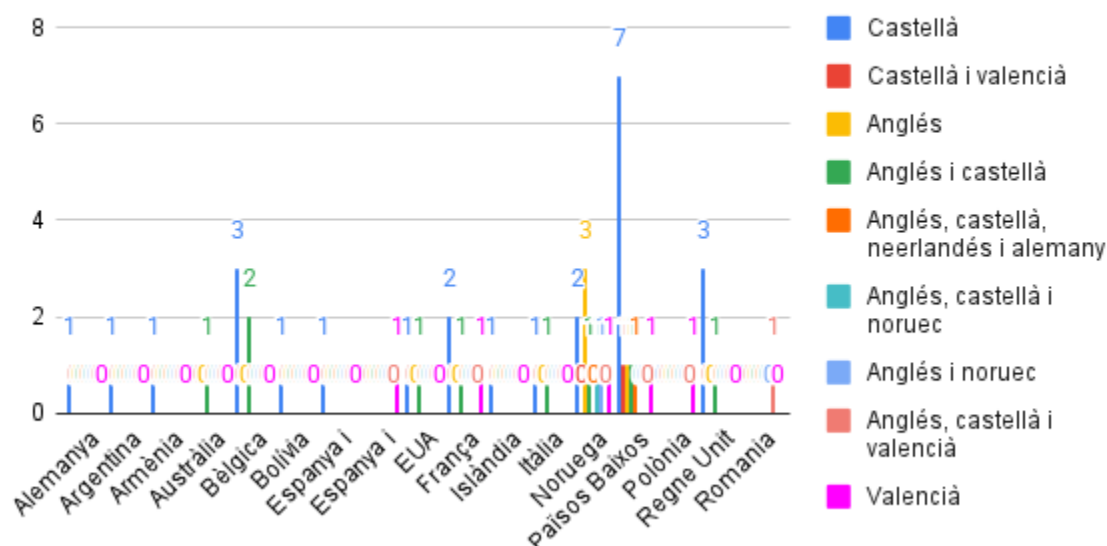
Pel que fa a l'anglès, la seua presència és significativa, especialment entre les persones procedents del nord d'Europa, com ara Noruega i els Països Baixos. Esta llengua apareix freqüentment combinada amb el castellà, reflectint situacions de multilingüisme funcional que responen a la realitat de comunitats de residents internacionals que viuen en entorns altament turístics. D'altra banda, cal destacar l'existència de casos de multilingüisme complex en què els participants fan ús de múltiples llengües segons el context, com ara les combinacions de castellà, anglès, neerlandès i alemany, o castellà, anglès i noruec. Este fenomen apunta a una gran flexibilitat lingüística i una elevada capacitat d'adaptació comunicativa entre certs perfils de la població estrangera.

En contrast, el valencià mostra una presència clarament minoritària, amb només 5 casos en què figura com a llengua de relació habitual, i només un cas en què és emprada de manera exclusiva. Quan apareix, sovint ho fa en combinació amb altres llengües, especialment amb el castellà, i no ocupa mai un paper central o autònom dins els repertoris lingüístics observats. Esta baixa visibilitat pot evidenciar una limitada funcionalitat social del valencià entre les persones amb condició d'immigrant, així com una manca d'interés o d'oportunitats per a adquirir-lo. També

exemplifiquen una insuficient implementació de mesures que facen el valencià accessible i útil en les interaccions quotidianes d'estos col·lectius.

Gràfica 1.33. Respostes sobre les llengües de relació habitual a la Marina Baixa entre la població no nascuda i no espanyola

Llengües de relació habitual a la Marina Baixa entre la població no nascuda i no espanyola

Font: Elaboració pròpia

El valencià està absent, la qual cosa evidencia la seua feblesa estructural com a llengua d'acollida i d'ús comunitari. Esta situació planteja interrogants sobre l'efectivitat de les polítiques lingüístiques adreçades a la inclusió de la població migrant en el marc d'un model plurilingüe. Si el valencià no es percep com a llengua útil o necessària per a la integració, és probable que continue ocupant un paper residual entre les llengües d'ús habitual, fins i tot en els territoris on és llengua històrica i oficial.

La taula 1.2 mostra una correlació entre els anys de residència i el grau de domini del valencià per part de la població estrangera. Tot i que, en teoria, una major exposició temporal a l'entorn lingüístic podria afavorir l'adquisició de la llengua, els resultats evidencien una realitat sociolingüística heterogènia i marcada per importants desigualtats pel que fa al coneixement i ús del valencià.

En termes generals, s'observa un predomini clar dels nivells baixos i nuls de competència lingüística en valencià. La major part dels enquestats declara tindre un nivell molt baix (A1–A2) o inexistent (Zero). Esta tendència és especialment pronunciada entre aquelles persones amb menys de deu anys de residència, però no exclusiva d'este col·lectiu. Diversos residents originaris de Països Baixos o Noruega, declaren un nivell zero malgrat haver viscut a la comarca durant més d'una dècada.

Així mateix, s'han identificat casos que exemplifiquen com la manca de competència en valencià pot perllongar-se fins i tot després de més de dues dècades de residència. Cal esmentar que tant un dels participants italians com l'únic islandès enquestat residixen en altres

comarques, concretament en zones amb una forta presència del castellà com a llengua dominant (Baix Vinalopó) o, directament, fora del domini lingüístic catalanoparlant (Baix Segura).

1.2. Taula sobre nivell de competència en valencià de la població no nascuda a la Marina Baixa sense ciutadania espanyola segons anys de residència

País	Nivell de valencià	més 20 anys	10–20 anys	5–10 anys	1–5 anys
Alemanya	Baixa (B1)	1			
Argentina	Zero				1
Armènia	Zero				1
Austràlia	Mitjana (B2)		1		
Bèlgica	Baixa (B1)	1			
	Molt baixa (A1–A2)		2		
	Zero				2
Bolívia	Zero				1
Espanya i Argentina	Mitjana (B2)	1			
Espanya i França	Alta (C1)	1			
Estats Units	Molt baixa (A1–A2)				1
	Zero				1
França	Alta (C1)	1			
	Molt baixa (A1–A2)		1		
	Zero		1		1
Islàndia	Zero		1		
Itàlia	Zero		2		
Noruega	Baixa (B1)		1		
	Molt alta (C2)			1	
	Molt baixa (A1–A2)			2	
	Zero		4		1
Països Baixos	Baixa (B1)	1			
	Mitjana (B2)	1			
	Molt baixa (A1–A2)	2	1		
	Zero		6		1
Polònia	Parlant nadiu	1			
Regne Unit	Baixa (B1)	1			
	Molt alta (C2)	1			
	Molt baixa (A1–A2)	1			
	Zero	1			
Romania	Mitjana (B2)			1	

Font: Elaboració pròpia

Malgrat esta tendència generalitzada cap a la baixa competència, la taula també recull alguns casos puntuals de persones amb nivells mitjans (B2) o alts (C1–C2) de domini. A tall d'exemple, una persona amb doble ciutadania espanyola i francesa manifesta una competència

C1, mentre que participants del Regne Unit així com de Noruega també tenen un nivell C2, cosa que podria indicar una integració més profunda, siga per raons familiars, laborals o educatives. Destaca també el cas d'un ciutadà de Polònia, que es declara parlant nadiu de valencià, situació probablement derivada d'un procés de socialització primerenca en contextos valencianoparlants.

Per tant, no es detecta una correlació directa ni una evolució lineal entre el temps de residència i el nivell de competència. Malgrat que podria esperar-se que a més anys de residència correspongués un major coneixement del valencià, els resultats evidencien una distribució molt més matisada. Diversos residents amb més de vint anys d'estada continuen mostrant nivells molt baixos o inexistents, mentre que els casos de competència elevada apareixen de forma dispersa, fins i tot entre els residents amb menys de deu anys de permanència. Este patró indica que el factor temporal, per si sol, no és determinant en l'adquisició lingüística, i que altres elements, com ara la motivació personal, el contacte real i freqüent amb la llengua o l'accés efectiu a l'ensenyament, exercixen un paper clau.

Per este motiu, la gràfica 1.34 presenta la valoració subjectiva que la població no nascuda i sense ciutadania espanyola atorga al valencià com a llengua amb una funció cultural i social en el context de la comarca.

Una primera observació destacada és la concentració majoritària de respostes en els extrems inferiors de la valoració, concretament en les categories *gens important* i *poc important*. En total, 30 de les 48 persones enquestades, és a dir, un 62,5% del total, expressen una percepció negativa o de baixa rellevància del valencià com a llengua de relació.

Esta tendència suggerix una percepció marginal de la llengua autòctona, especialment entre persones procedents de contextos culturals i lingüístics allunyats com ara Noruega, els Països Baixos o el Regne Unit, sovint instal·lades en urbanitzacions o àrees residencials amb poca interacció amb l'entorn valencianoparlant.

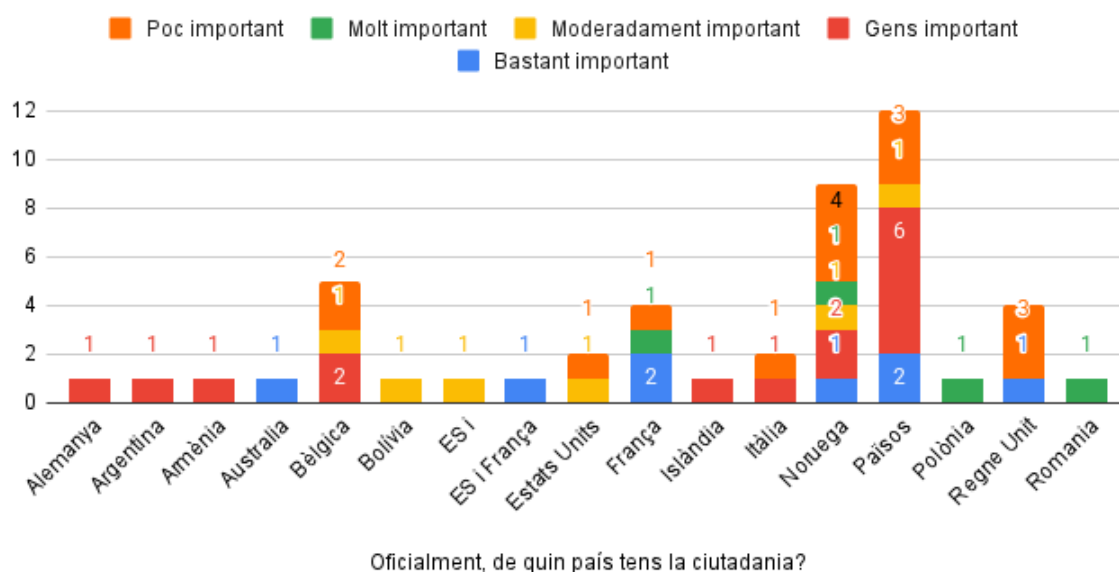
Tot i este predomini de valoracions baixes, un segment significatiu del conjunt mostra una actitud positiva cap al valencià. Huit persones indiquen que consideren el valencià com a *bastant important* i quatre més el situen en la categoria de *molt important*. Estes 12 respostes, que representen el 25% de la mostra, apunten una possible vinculació afectiva o cultural amb la llengua, o bé una integració més profunda.

La categoria *moderadament important* ha estat seleccionada per només sis persones, una dada que sembla indicar un espai percebut com a neutre o indefinit. Esta resposta podria interpretar-se com a reflex d'una posició poc estructurada o d'una valoració funcional limitada, en què el valencià no s'associa amb elements centrals de la vida quotidiana ni amb valors simbòlics rellevants.

L'anàlisi segons nacionalitat evidencia diferències rellevants. Els residents dels Països Baixos i Noruega, malgrat mostrar una certa diversitat interna en les respostes, tendixen a posicionar-se clarament en les categories de baixa importància, cosa que pot reflectir una escassa exposició o implicació amb la realitat sociolingüística local.

Gràfica 1.34. Respostes sobre importància del valencià en la vida cultural i social segons la percepció de la població estrangera a la Marina Baixa sense ciutadania espanyola

Importància personal sobre el valencià de la població no nascuda i sense ciutadania espanyola a la Marina Baixa

Font: Elaboració pròpia

En canvi, participants d'origen francès o el belga presenten una distribució de respostes més equilibrada. Tanmateix, atesa la mida reduïda de la mostra, no és possible extreure conclusions sòlides ni atribuir esta tendència a una major sensibilitat cultural envers la realitat lingüística del territori.

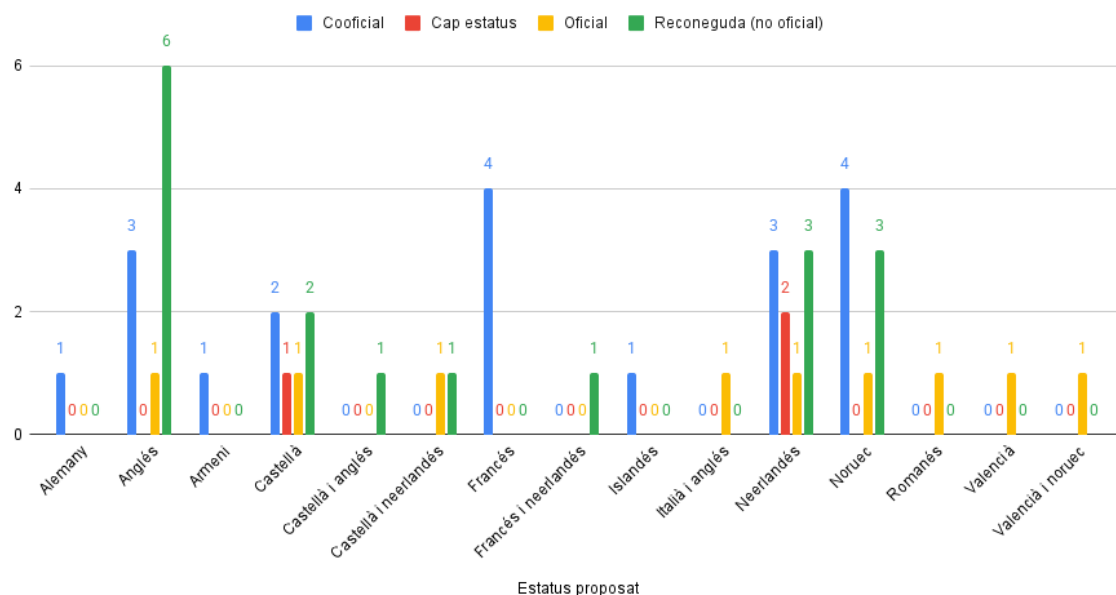
Esta distribució desigual en la valoració del valencià apunta una integració parcialment vehiculada en castellà, percebuda com la llengua predominant i identificada com la pròpia del país de residència. En un segon pla, l'anglès s'utilitza com a llengua de comunicació internacional. El valencià, tot i ser la llengua pròpia del territori i gaudir d'un estatus jurídic de cooficialitat, té una presència simbòlica molt feble entre la majoria de la població estrangera resident enquestada.

Per este motiu, a continuació, a la gràfica 1.35 s'aborda una anàlisi de les actituds lingüístiques, amb l'objectiu d'explorar la relació entre la llengua amb què els participants s'identifiquen i l'estatus que consideren que hauria de tenir el valencià en el territori.

La cooficialitat del valencià emergeix com l'opció més escollida entre les persones enquestades, amb un total de 19 respostes. Este suport prové principalment de persones que s'identifiquen amb llengües com el francès, el noruec, l'anglès i el neerlandès, amb una presència puntual d'altres llengües com l'alemany, l'armeni, el castellà i l'islandès. Esta distribució apunta una actitud favorable a la institucionalització del valencià per part de parlants procedents majoritàriament del centre i del nord d'Europa.

Gràfica 1.35. Respostes sobre estatus proposat per al valencià segons la llengua d'identificació de la població no nascuda i sense nacionalitat espanyola

Estatus proposat per al valencià segons la llengua d'identificació per part de la població no nascuda a la Marina Baixa i no nacionalitzada a Espanya

Font: Elaboració pròpia

En segon lloc, es detecta un grup significatiu que aposta per un reconeixement simbòlic del valencià sense atribució d'oficialitat, amb 15 respostes. Esta postura es concentra especialment entre parlants d'anglès i neerlandès, amb algunes combinacions mixtes que inclouen també el castellà i el francès. Esta actitud podria reflectir una aproximació més pragmàtica o una valoració del valencià com a element cultural sense aspiració de funcionalitat administrativa, fet que evoca una relació directa amb les limitacions pròpies en competència lingüística.

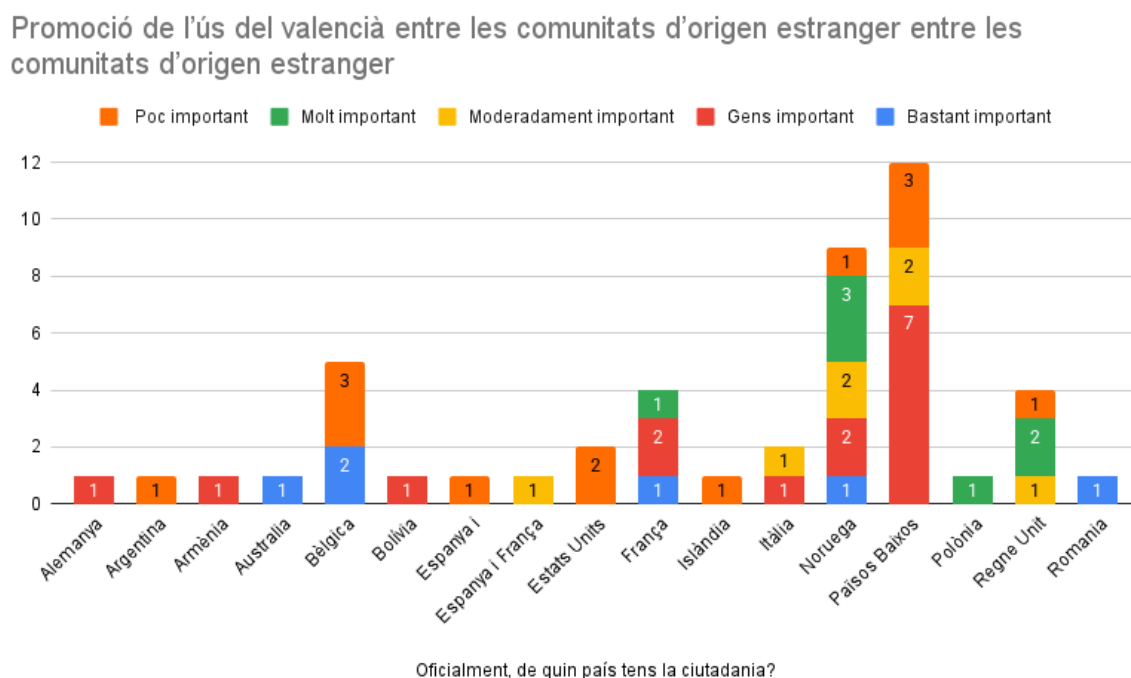
La posició que defensa l'oficialitat exclusiva del valencià, sense compartir-la amb el castellà, és minoritària però significativa, amb 9 respostes distribuïdes entre diverses llengües d'identificació, com ara l'anglès, el castellà, el noruec, el romanès, el neerlandès, l'italià i el mateix valencià, a vegades en combinació amb altres llengües.

En l'extrem oposat, només 3 persones manifesten una actitud clarament contrària a qualsevol tipus de reconeixement del valencià. Estes persones s'identifiquen amb el castellà o el neerlandès, i podrien estar expressant oposició ideològica o desconexió cultural.

Finalment, la gràfica 1.36 presenta els resultats sobre la percepció de la població no nascuda i sense ciutadania espanyola resident a la Marina Baixa en relació amb la conveniència de fomentar l'ús del valencià entre les comunitats d'origen estranger.

El primer aspecte rellevant que emergix és, una altra vegada, la polarització de les actituds. El grup més nombrós, format per 15 persones, considera que no és *gens important* promoure el valencià entre la població estrangera, fet que representa un 31% del total.

Gràfica 1.36. Respostes sobre la promoció del valencià entre les comunitats d'origen estranger sense ciutadania espanyola a la Marina Baixa

Font: Elaboració pròpia

Esta dada manifesta una oposició significativa, encara que no majoritària, a les polítiques de normalització lingüística i pot estar relacionada amb la manca de contacte amb el valencià, l'establiment en entorns socialment monolingües en castellà o anglés, o la percepció que el valencià no és necessari per a la integració funcional. Esta actitud és especialment present entre persones enquestades procedents de Països Baixos, Noruega, França, o Itàlia.

En contrast amb este rebuig parcial, trobem una proporció també destacable de persones que donen suport a la promoció del valencià. Set participants consideren que és *molt important* i sis més el qualifiquen de *bastant important*, fet que suma un 27% de la mostra total. Esta actitud positiva s'identifica en ciutadans de Bèlgica, França, Romania, Austràlia i també Noruega, país que presenta una notable variabilitat interna.

En un punt intermedi es troben set persones, un 15%, que qualifiquen la promoció del valencià com a *moderadament important*. Este segment pot expressar una actitud pragmàtica o instrumental, en què es reconeix el valor del valencià en àmbits específics com l'educació, l'administració o la cultura local, però sense una vinculació emocional profunda ni una adhesió clara a la idea de promoció activa.

En paral·lel, 13 persones afirmen que consideren *poc important* la promoció del valencià entre estrangers, dada que representa un altre 27% del total. Esta categoria, encara que menys contundent que *gens important*, implica una desvalorització relativa del valencià com a eina d'integració. Pot respondre a una percepció funcional de la vida quotidiana en què el castellà i l'anglès es veuen com les llengües realment útils, mentres que el valencià es percep com a residual, irrellevant o, com vorem més endavant, molesta.

Les dades obtingudes mostren un paisatge sociolingüístic marcat per la diversitat d'actituds, que oscil·len entre el rebuig i el suport actiu, passant per posicions intermèdies de moderació o desconexió emocional. Este escenari obliga a repensar les polítiques de promoció del valencià entre les comunitats d'origen estranger no des d'una òptica homogènia o impositiva, sinó des d'una perspectiva adaptativa, que tinga en compte la pluralitat de perfils, expectatives i trajectòries migratòries.

En este sentit, cal fomentar una visió del valencià no com a requisit identitari, sinó com a ferramenta útil per a la participació social, la cohesió comunitària i l'enriquiment cultural mutu, oferint espais d'aprenentatge i ús real que permeten transformar la percepció simbòlica de la llengua i integrar-la de manera significativa en la vida quotidiana de la població estrangera resident a la Marina Baixa.

4. Resultats qualitatius

Abans d'introduir l'anàlisi qualitativa que permet comprendre amb més profunditat les dades prèviament exposades, és fonamental presentar el marc teòric que inspira esta aproximació. En este sentit, resulta especialment rellevant el treball del psicoanalista Salman Akhtar, reconegut pel seu estudi sobre la identitat dels immigrants. Este autor descriu dues respostes extremes que poden emergir durant el procés d'adaptació cultural: la retirada etnocèntrica i l'assimilació contrafòbica. Estes dues estratègies, tot i ser oposades, comparteixen una arrel comuna: la dificultat de gestionar l'ansietat i l'agressivitat derivades del desplaçament i del contacte intercultural.

La retirada etnocèntrica consistix en una adhesió intensa i idealitzada a la cultura d'origen. Les persones que adopten esta postura tendixen a envoltar-se exclusivament de membres de la seua comunitat. En l'altre extrem, trobem l'assimilació contrafòbica, que implica una renúncia gairebé total a la cultura pròpia i una identificació accelerada amb la cultura dominant.

Tanmateix, Akhtar subratlla que entre estes dues respostes extremes existixen formes híbrides o dinàmiques fluctuants. Alguns individus poden manifestar una assimilació aparentment pragmàtica que amaga una no-assimilació profunda, o bé alternar períodes d'aproximació i distància respecte a la cultura d'origen i la del país d'acollida. Estes formes intermèdies permeten una comprensió més rica dels processos identitaris, especialment en contextos sociolingüístics complexos com el valencià.

A partir del marc teòric esbossat, s'articulen quatre agrupacions analítiques que operen com a tipologies socioculturals i ideològiques representatives del context estudiat. Estes categories han estat construïdes a partir de l'anàlisi de més d'un centenar de respostes, seleccionant-ne aquelles aportacions que resulten especialment significatives per la seua capacitat de sintetitzar tendències discursives i posicionaments identitaris rellevants. Els grups identificats s'inscriuen en un eix interpretatiu que transita des de la retirada etnocèntrica, conceptualitzada com una forma d'aïllament identitari i de rebuig actiu envers la llengua i cultura valencianes, fins a l'assimilació contrafòbica, entesa com la interiorització entusiasta i proactiva de la valencianitat per part d'individus no originaris del territori.

El primer grup està format per persones d'origen no espanyol, actualment residents a la Marina Baixa que desconeixen la complexitat cultural, lingüística i identitària del País Valencià. La seua actitud no és necessàriament hostil, però el desconeixement que manifesten tendix a reforçar l'ordre establert de manera passiva. Així i tot, en absència d'estos estímuls, solen ser absorbides per la lògica de la banalitat o de l'assimilació passiva.

En segon lloc, trobem els espanyols i estrangers contraris a la pluralitat. Este grup inclou aquelles persones que rebutgen activament la diversitat lingüística, cultural o nacional dins del Regne d'Espanya. Este posicionament es manifesta en discursos hostils o directament bel·ligerants cap a la cultura catalana, i tendix a negar l'existència de conflictes estructurals, atribuint-los a l'acció de grups *radicals*. Tot i situar-se en el pol de l'assimilació contrafòbica, no ho fan des d'una posició subordinada sinó des del desig de reforçar un model monocultural, excloent i normatiu.

En tercer lloc, es troben els valencians o espanyols banals, ciutadans que, sense manifestar una oposició explícita a la cultura pròpia, viuen la seua identitat com una qüestió menor o irrellevant. Accepten l'ordre estatal i lingüístic espanyol com a natural o neutral, sovint per inèrcia, desconexió o comoditat. El seu ús del valencià és esporàdic o funcional, i el consum

cultural es fa majoritàriament en castellà. Este grup mostra una escassa reflexió sobre la qüestió lingüística o nacional, i representa el que Billig anomena *nacionalisme banal*, una forma d'identificació estatal que opera de manera invisible però eficaç. Situats al centre de l'eix, exemplifiquen una assimilació suau i aparentment apolítica que, no obstant això, contribuïx a la reproducció de les jerarquies simbòliques existents.

Finalment, el quart grup comprén els valencians i no valencians conscients i activistes, persones que han desenvolupat una consciència crítica sobre la realitat cultural i lingüística del País Valencià, i que actuen de manera activa per la seua defensa i promoció. Es tracta d'individus amb un compromís explícit amb la diversitat, que rebutgen la jerarquia cultural imposada per l'estat espanyol i defensen una convivència plural i democràtica. Encara que poden compartir amb la retirada etnocèntrica una forta identificació cultural, se'n distancien per mitjà d'una actitud oberta, crítica i transformadora. No es tracta d'un aïllament, sinó d'una praxi de resistència que busca incidir en l'entorn i generar canvis estructurals.

Este enfocament, dividit en quatre tipologies ens ajuda a visibilitzar la complexitat de les dinàmiques identitàries i planteja la necessitat de polítiques públiques més sensibles, equitatives i realment plurals.

Tal com s'ha evidenciat en els apartats precedents, el grup que constituïx el segment més nombrós és el que està compromés en la defensa del valencià. Donada la seua extensió i complexitat interna, este grup ha estat subdividit en diferents subcategories amb l'objectiu de representar millor la diversitat d'enfocaments, i prioritats expressades.

S'identifiquen així diversos perfils dins d'esta orientació general favorable al valencià: usuaris proactius que participen activament en la seua promoció quotidiana, usuaris pessimistes que perceben amb preocupació el futur de la llengua, usuaris que reclamen una ampliació efectiva dels drets lingüístics, usuaris crítics amb l'actitud de les comunitats foranes respecte al valencià, usuaris que interpreten la situació actual com una forma de colonització cultural, usuaris que vinculen de manera directa el futur de la llengua amb la institució escolar i usuaris que assenyalen la responsabilitat dels mateixos valencianoparlants en la reproducció de dinàmiques de substitució lingüística.

Atesa la seua condició de grup més nombrós dins la mostra analitzada, s'ha optat per presentar-lo en últim lloc. Esta decisió respon a la voluntat de contextualitzar millor les seues aportacions, tot permetent una lectura comparativa amb les opinions expressades pels altres tres grups, i oferint així una interpretació més matisada i informada de les seues percepcions.

4.1. Estrangers que ignoren la nostra realitat

Este grup està format per persones estrangeres principalment dels Països Baixos, el Regne Unit i Bèlgica, residents en municipis de la Marina Baixa com la Nucia, Polop, Finestrat, l'Alfàs del Pi o Altea. En essència, compartixen una característica comuna: una desconexió o ignorància respecte a la realitat sociolingüística i cultural pròpia del País Valencià. El valencià és percebut com una llengua secundària, prescindible o, directament, invisible.

Malgrat la diversitat d'òrigens, edats i antiguitat de residència, la major part d'estes persones consideren que la llengua pròpia del territori és el castellà, i no establixen cap relació entre integració i coneixement del valencià.

Per exemple, una ciutadana neerlandesa jubilada resident a la Nucia (participant 13), de més de 65 anys, que parla anglés i neerlandés, viu ací entre 1 i 5 anys, sense cap coneixement de valencià i que considera gens important promocionar-lo, afirma simplement:

“Es importante aprender español y también estoy trabajando en ello.”

En la mateixa línia, una ciutadana belga francòfona de Polop (participant 4), de 35–44 anys, amb un nivell molt baix de valencià i que considera poc important promoure'l, afirma:

“Nosotros extranjeros tenemos que adaptarnos a la lengua y cultura del país.”

La identificació del *país* amb una sola llengua revela un marc mental monolingüe en què el valencià no forma part de la realitat estatal legítima. Aparentment, la integració només pot efectuar-se en castellà.

Esta percepció es reitera en altres respostes. Un ciutadà britànic (participant 12) de 45–64 anys, resident a l'Alfàs del Pi des de fa més de 20 anys, parlant d'anglés i castellà, amb un nivell molt baix de valencià i que considera poc important promoure'l, declara:

“The Spanish are incredibly hospitable and tolerant hosts but we should make an effort to speak their language.”

Ací, el concepte de *their language* exclou el valencià com a llengua pròpia, tot i la llarga residència en un entorn bilingüe.

Altres respostes evidencien una certa frustració per la dificultat d'integrar-se lingüísticament, una frustració que és causada per voler integrar-se exclusivament en castellà, sense voler acceptar el paper actiu i real del valencià en l'entorn. És el cas d'una ciutadana dels Països Baixos resident a Finestrat (participant 10), de 45–64 anys, que viu ací entre 1 i 5 anys, té un nivell baix de castellà (B1) però zero de valencià i a més, considera poc important promocionar-lo:

“It's just very difficult to integrate even if you try, but everybody speaks Valenciano here in town and you are learning Spanish, which takes forever because you can't practice it on a daily base. Very frustrating sometimes.”

Malgrat reconèixer la presència del valencià al poble, no hi ha cap proposta d'aproximació a esta llengua. El valencià acaba pagant la seua frustració perquè els locals no parlen habitualment castellà, com segurament es pensava que seria la realitat abans de conèixer-la.

Altres participants mostren una actitud banal instrumentalitzada. Per exemple, una ciutadana dels Països Baixos de la Nucia (participant 8), que fa menys de cinc anys que residix ací, de 45–64 anys, amb nivell zero de valencià i que considera gens important promocionar-lo, afirma:

“I like languages. I use Spanish, English and Dutch every day in my working life here.”

Tot i la valoració positiva del multilingüisme, el valencià no forma part del seu repertori lingüístic, i aparentment ni s’hi planteja cap necessitat d’integrar-lo.

Una altra participant neerlandesa de l’Alfàs del Pi (participant 404), de 35–44 anys, amb més de 20 anys de residència, parla anglés i castellà, i amb un nivell molt baix de valencià, considera gens important promocionar el valencià. En la seua resposta insisteix en la centralitat del castellà:

“It’s very useful to know more languages, however you live in Spain, so Spanish should be the number one language you learn when coming over to live here.”

Un cas destacat dins del grup és el de la participant 175, dona neerlandesa resident a Altea, amb més de 20 anys de residència i un nivell mitjà de valencià. Tot i conèixer la llengua, afirma que no hauria de ser ni oficial ni promoguda. Considera gens important promocionar el valencià però molt important el castellà. El seu comentari és el següent:

“Me encanta vivir aquí con tanta diversidad de nacionalidades y tantos idiomas en una zona preciosa. Me alegra que la juventud española ahora también hable idiomas, viaje por el mundo y pueda interactuar hablando con otras nacionalidades.”

L’exaltació de la diversitat multilingüe exclou de facto el valencià, tot i viure en un context en què este idioma és oficial i socialment present. De fet, la participant 175 és un clar exemple de fals cosmopolitisme. A la pregunta *I, si és diferent de la teua ciutadania, t’identifiques amb alguna altra identitat cultural, nacional o regional?*, la seua resposta denota esta dicotomia excloent amb les realitats minoritzades.

“Soy del mundo. No me gustan las casillas que solamente causa diferencias. Aprender idiomas te abre la mente porque interactúas con otra gente con otras culturas e ideas.”

D’altra banda, la participant 11, ciutadana britànica resident a Polop, de més de 65 anys, que tot i declarar un nivell baix de valencià, considera molt important promocionar-lo. La seua resposta és breu i no explícita en termes lingüístics, però mostra una visió comuna entre els que han decidit viure en la Marina Baixa:

“An enjoyable place to live.”

En resum, este grup demostra una assimilació acrítica de la visió castellanocèntrica d’Espanya, en què el valencià apareix com a invisible o irrellevant. El desconeixement del context local no sempre deriva d’una actitud negativa, però sí d’una manca de contacte institucional i social amb la realitat plurilingüe valenciana, la qual cosa evidencia la feblesa de les polítiques d’integració lingüística i cultural per part de les administracions públiques.

4.2. Espanyols i estrangers contraris a la pluralitat

Este grup inclou tant ciutadans espanyols com residents estrangers de llarg recorregut que compartixen una actitud explícitament contrària a la normalització del valencià i inclús, a la diversitat lingüística com a valor. En tots els casos, el valencià és vist com un element imposat, ideològicament manipulat, o com una font de conflicte social. Encara que els nivells de competència en valencià varien (des de nul a natiu), en cap cas hi ha una voluntat clara de promocionar-ne l'ús.

Així, una ciutadana espanyola de l'Alfàs del Pi (participant 273), de 45–64 anys, amb més de 20 anys de residència i sense cap domini del valencià, contrària a la seua promoció, expressa una crítica directa a la seua presència en l'ensenyament:

“Dar asignaturas como matemáticas o naturales en valenciano es ridículo.”

Esta afirmació reflectix una concepció hostil cap a la llengua catalana, doncs considera el valencià inapropiat per a continguts acadèmics seriosos, i suggerix una jerarquització lingüística on només el castellà seria apte per a l'educació formal.

Este discurs troba ressò en altres veus que associen l'ús del valencià a un conflicte polític o ideològic. Un ciutadà espanyol també de l'Alfàs del Pi (participant 160), de 45–64 anys, amb un nivell mitjà de valencià, que considera poc important promocionar la llengua, lamenta:

“Lamento la manipulación ideológica de las lenguas y el enfrentamiento que se promueve.”

Tot i tindre coneixements lingüístics, pot percebre la promoció del valencià com una possible font d'enfrontament i no com un dret lingüístic.

Un posicionament semblant és el d'un ciutadà d'Altea (participant 135), identificat com a espanyol, d'entre 35 i 44 anys, parlant natiu de valencià i amb arrels en la zona, que tot i el seu domini lingüístic considera poc important promoure'l:

“Creo que el tema de la lengua es un arma política que utilizan las élites para separarnos.”

Ací, el valencià no es rebutja com a llengua en si, sinó com a símbol instrumentalitzat per les *élites*, mostrant una narrativa populista on la promoció de la diversitat lingüística és percebuda com a sospitosa.

Des d'una òptica més suau, però coincident en el fons, una ciutadana argentina de la Vila Joiosa (participant 136), de 45–64 anys, amb més de 20 anys de residència, nivell B2 de valencià, identificació espanyola i que considera poc important promocionar el valencià, declara:

“Mejor proponer que imponer.”

El seu comentari suggerix una resistència a polítiques actives de normalització.

En un registre més durament ideologitzat, un ciutadà alemany d'Altea (participant 308), també amb més de 20 anys de residència i parlant de castellà i alemany, amb un nivell baix de valencià i contrari a la promoció del valencià, però molt a favor de promocionar el castellà, afirma:

“No es bueno intentar seguir el ejemplo de Cataluña, la eliminación del castellano como lengua de todos los españoles está en plena marcha en nuestras comarcas, creando conflictos y rechazo en todos los ámbitos de la vida cotidiana, excluyendo deliberadamente al colectivo castellanoparlante de las actividades culturales y de la participación en general.”

Este discurs recull molts dels elements del relat polític anticatalanista: l'assimilació de qualsevol política de promoció lingüística amb un model suposadament excloent i hostil com el que atribueix a Catalunya, i la construcció del col·lectiu castellanoparlant com a víctima. Esta narrativa no reconeix l'asimetria històrica entre les llengües ni les seues necessitats específiques de protecció.

Finalment, un resident recent (entre 1 i 5 anys) d'entre 45 i 64 anys, de Benifato (participant 327), d'origen flamenc, tant de llengua com d'identificació, manifesta una visió estigmatitzadora de determinats sectors de parlants valencians:

“Hay valencianos que son bastante extremistas en el uso del valenciano.”

Sense desenvolupar cap altre argument, es transmet la idea que hi ha un excés en l'ús de la llengua, vinculat a posicions *extremes*, fet que reforça una visió polaritzada i desacreditadora de qualsevol política lingüística proactiva.

Este conjunt de respostes mostra un clar rebuig actiu a la pluralitat lingüística, sovint disfressat de *sentit comú* o *moderació*. La normalització del valencià es percep com a imposició, divisió o manipulació ideològica, i les actituds davant la diversitat sovint estan marcades per discursos defensius, nacionalistes espanyols o bé per paral·lelismes amb conflictes polítics d'altres territoris, com és el cas del Principat de Catalunya, que sovint actua com a referent discursiu. A diferència del grup anterior, ací no hi ha ignorància sinó resistència ideològica a la pluralitat, encara que moltes d'estes persones residisquen al País Valencià des de fa dècades o fins i tot siguen valencianoparlants.

4.3. Valencians o espanyols banals

Este grup està format per persones nascudes o plenament socialitzades al País Valencià, moltes d'elles valencianoparlants i amb un alt nivell de competència en valencià, que no mostren una oposició directa a la llengua ni a la seua promoció, però que defensen una visió conciliadora, desideologitzada i poc exigent envers la seua normalització.

Podríem qualificar estes actituds com a banalment favorables, en el sentit que reconeixen la importància simbòlica i patrimonial del valencià, però refusen una aplicació activa o estructural del seu foment, prioritzant conceptes com la *llibertat*, la *convivència* o l'absència d'imposicions. Esta actitud es troba sovint entre persones que tenen un ús actiu del valencià, però preferixen evitar el conflicte i la confrontació ideològica.

Així, un ciutadà d'Altea (participant 95), d'identitat espanyola, castellanoparlant, però amb un nivell molt alt de valencià i més de 20 anys de residència, que considera molt important promoure el valencià, afirma:

“Els idiomes són una riquesa cultural que no hem de perdre. Però s'ha de presentar com un dret no com un deure.”

Tot i defensar el valor cultural de les llengües, el discurs fa èmfasi en el caràcter optatiu, i rebutja qualsevol obligació o política normativa, com si totes les llengües partiren d'una situació d'igualtat.

Una ciutadana jove d'Altea (participant 152), nadiua i bilingüe, que considera moderadament important promoure el valencià, reafirma esta idea des d'un enfocament aparentment equitatiu:

“Totes les llengües haurien de conviure juntes, sense que ninguna ‘regnara’ per damunt d'altra.”

Este tipus de posicionaments, tot i benintencionats, acostumen a obviar les desigualtats estructurals entre llengües i invisibilitzen la necessitat de polítiques compensatòries per a llengües minoritzades com el valencià.

En la mateixa línia es pronuncia un home de Beniardà (participant 254), d'entre 35 i 44 anys, que viu ací des de fa més de 10 anys, també amb un alt nivell de valencià i que considera moderadament important promoure'n l'ús:

“Considero que mantener y promover el uso de la lengua valenciana en el territorio es vital, manteniendo siempre la opción de libre elección de la gente a su uso y aprendizaje.”

La promoció del valencià és vista com una tasca important, però el discurs torna a posar el pes en la lliure elecció individual, i no en una responsabilitat col·lectiva o institucional.

Per altra banda, un jove de Benidorm (participant 202), nadiu bilingüe i favorable a la promoció de la llengua, expressa una certa contradicció entre el seu compromís i la seua percepció sobre la manera de fomentar l'ús del valencià:

“Sóc parlant habitual del valencià i no m'agradaria que es perguera, però no li trobe sentit a clavarli-lo "a punta de pistola" a la gent que ni si quiera ha pogut aprendrer en condicions mínimes la llengua principal de l'estat espanyol.”

Este comentari revela una tensió entre la voluntat de preservar el valencià i la percepció d'algunes polítiques lingüístiques com a impositives, tot i que s'admet també el dèficit de competència en castellà de part de la població, fet que pot suggerir un discurs justificatiu de l'asimetria actual.

A esta visió s'hi afegix el cas de la participant 168, una mestra de primària que residix a Altea des de fa més de 20 anys, però amb un nivell molt baix de valencià. Tot i considerar moderadament important promoure'n l'ús, expressa una dificultat clara en la seua integració professional i lingüística:

“No es tan fácil llegar a cierto nivel de valenciano y me impide adaptarme bien y conseguir trabajo como maestra de primaria que soy. Y el inglés ya todas las escuelas privadas son bilingües y muchos extranjeros no hablan español.”

Este comentari il·lustra una situació de desconexió lingüística que es traduïx en sentiments de frustració, tot i no estar acompanyada d'un rebuig explícit a la llengua. També posa en relleu una tensió entre les expectatives professionals i les polítiques lingüístiques, especialment en contextos escolars on conviuen múltiples llengües i orígens.

Els discursos d'este grup es caracteritzen per una afirmació retòrica de la diversitat i un cert orgull patrimonial, però amb resistències a qualsevol política decidida i estructural de promoció del valencià. La llengua és respectada, però no prioritzada, i sovint es tracta com un element simbòlic més que funcional o polític.

Estes actituds, encara que no contràries, poden contribuir a la marginalització de facto de la llengua si es traduïxen en la inacció o en la neutralitat política davant les desigualtats lingüístiques existents.

4.4. Valencians i no valencians conscients i activistes

Com s'ha observat en els apartats anteriors, este és el grup més nombrós i compromés del conjunt de participants. El conformen tant persones nascudes al País Valencià com d'altres territoris, de l'estat espanyol o de l'estranger, que han assumit una actitud conscient, responsable i activa envers l'ús, la promoció i la preservació del valencià. A diferència dels grups anteriors, ací emergix una visió clara de la llengua com a part essencial del patrimoni col·lectiu, la cohesió social i la justícia lingüística.

4.4.1. Usuaris proactius

El primer subgrup dins d'este bloc el formen persones que, des de posicionaments diversos, tant valencianoparlants com castellanoparlants o parlants d'altres llengües, han fet un esforç deliberat per aprendre, usar i defensar el valencià en la seua vida quotidiana.

Una ciutadana d'Altea (participant 146), castellanoparlant, però identificada com a valenciana, ha viscut durant més de 20 anys ací, amb un nivell mitjà de valencià expressa amb claredat el seu compromís:

“Me encanta que la gente de Altea mantenga el valenciano, respete su lengua y su identidad y los que venimos a vivir aquí deberíamos respetarla, entenderla y hacer el esfuerzo de hablarla.”

Este comentari mostra una consciència lingüística basada en el respecte i la responsabilitat compartida entre la població local i les persones vingudes d'altres llocs.

Un ciutadà d'Altea (participant 186), madrileny i castellanoparlant, amb coneixements bàsics de valencià, manifesta una actitud similar:

“Soy castellano de nacimiento, pero por respeto y cultura veo bien aprender la lengua local. Aquí o en otro lugar.”

En este cas, la llengua no només és concebuda com una ferramenta de comunicació, sinó com una expressió del respecte envers la comunitat d'acollida.

El participant 380, de l'Alfàs del Pi, valencià d'identitat i castellanoparlant, amb domini molt alt del valencià, fa una defensa clara de la cooficialitat i de la legitimitat plena del valencià dins de l'estat:

“El valenciano es una lengua tan española como el castellano.”

També hi trobem parlants d'origen estranger, com la participant 90, jove romanesa de Benidorm, que fa més de 10 anys que viu al territori, té un nivell mitjà de valencià i considera necessari donar-li més valor, especialment entre els joves:

“Que la gente ignore el valenciano no me parece bien del todo, especialmente varios adolescentes.”

Este testimoni, molts altres, destaca el desinterés generacional que pot afectar l'ús intergeneracional de la llengua, fins i tot entre els que l'han après.

Un altre exemple d'actitud proactiva és el del participant 173, home jubilat d'Altea, nadiu i identificat amb el valencià, que lamenta la poca presència oral del valencià:

“Considero que el valenciano debería hablarse más.”

La vivència personal esdevé motor d'activisme lingüístic en el cas del participant 134, un jove de Sella, per a qui el valencià no només és una llengua funcional, sinó una experiència emocional:

“El valencià s'ha convertit en la meua llengua principal i he trobat l'amor ací (parlant en valencià).”

Finalment, la participant 143, d'Altea, valencianoparlant nadiua, subratlla la preocupació pel trencament en la transmissió generacional, malgrat que el coneixement lingüístic formal persistix:

“Promoure el seu ús social, els joves malgrat que el coneixen, no es comuniquen entre ells en valencià.”

Este subgrup posa de manifest que el compromís lingüístic no és exclusiu dels sectors nadius o educats en valencià, sinó que es pot construir des de l'experiència, la convivència i la voluntat d'integració activa. Totes estes persones constitueixen un actiu fonamental per a la revitalització lingüística, ja que no només adopten el valencià com a llengua pròpia o d'ús funcional, sinó que s'impliquen en la seua difusió i prestigi social.

4.4.2. Usuaris pessimistes

Dins del grup dels usuaris conscients i activistes, trobem un conjunt de persones que, tot i estar fortament implicades en la defensa del valencià, viuen la situació sociolingüística amb pessimisme, frustració i una sensació de pèrdua imminent. El seu discurs es caracteritza per una percepció clara de retrocés en l'ús social de la llengua, especialment entre les noves generacions o en àmbits urbans i institucionals.

Este malestar, sovint expressat de manera colpidora, pot entendre's a través del concepte de *minority stress*, procedent de la psicologia social. Este terme fa referència a la tensió crònica i acumulativa que experimenten les persones que formen part d'un col·lectiu minoritzat i que es veuen obligades a justificar, defensar o adaptar la seua identitat de forma constant en contextos majoritaris que invisibilitzen o qüestionen la seua existència.

El participant 101, una dona valenciana nadiua d'Altea, lamenta la falta de continuïtat generacional:

“Cada vegada els jóvens la utilitzen menys.”

El participant 217, de Callosa d'en Sarrià, amb domini C2 del valencià, denuncia un tracte desigual:

“L'única llengua menyspreada és l'autòctona, el valencià.”

Este sentiment de greuge és compartit per molts membres d'este grup i reforça el malestar col·lectiu.

També destaca la participant 331, de la Vila Joiosa, qui exposa una visió més matisada però igualment crítica:

“Parle valencià perquè al meu poble es parla en valencià. Parle castellà perquè també hi ha molta gent del poble, i de fora, que es comuniquen així. He après aquestes llengües a casa, a l’escola i diàriament. L’anglès és important perquè la cultura suma, però no podem donar més importància a la llengua estrangera que a la pròpia.”

La seua crítica apunta a una jerarquia lingüística invertida, on el valencià, malgrat ser la llengua pròpia, està relegada per l’anglès o el castellà.

Una visió especialment fatalista és la del participant 131, de la Nucia, d’uns 25- 34 anys:

“Al valencià li queda 1 generació i desapareixerà.”

Este missatge és clarament alarmista, però reflectix una por visceral a la desaparició imminent de la llengua, especialment quan es constata una pèrdua d’ús en àmbits com l’educació, els mitjans o les interaccions quotidianes.

La participant 396, una dona jubilada de Callosa d’en Sarrià, mostra com este sentiment afecta fins i tot la comunicació més bàsica:

“Cada día es mes difícil comunicar-me amb la gent que no conec, en valencià. El parlen molt pocs.”

El desig de resistència encara batega, com demostra la participant 244, d’uns 45 a 64 anys, originària de Benimantell:

“Espere que el valencià no desaparega mai de la nostra vida.”

Tot i això, el to no és optimista, sinó d’esperança davant un risc percebut com a real.

El comentari de la participant 230, també de Callosa d’en Sarrià, amplia la pèrdua a la identitat i l’experiència col·lectiva:

“Que estem perdent tot això, la llengua, la identitat i les experiències pròpies.”

Mentres que el participant 373, una jove vilera d’entre 25 i 34 anys, explica la seua experiència familiar:

“A penes trobe situacions en les que parlar en valencià, només ho parlo en la família y ocasionalment algun conegut. Ja que en el dia a dia, al carrer, tendes y de mes ningú ho parla, això m’apena perquè com nomes ho parlo amb mon pare sent que vaig perdent soltura al parlar y em costa mes, sent que es la meua llengua materna també.”

Per a estos participants, la llengua no és només un mitjà de comunicació, sinó un vector central de transmissió cultural i familiar.

Finalment, tres testimonis reforcen la dimensió territorial i estructural d’esta percepció. El participant 261, d’Altea, de més de 65 anys, i amb un nivell B2 de valencià, afirma:

“El valencià està en perill.”

El participant 88, també alteà afirma que:

“Estem en retrocés, cada dia més.”

I el participant 289, de l'Alfàs del Pi, fa una comparació intercomarcal:

“El valencià està denostat a la Marina Baixa. Altres comarques tenen més respecte, promouen més el valencià.”

Tots estos discursos mostren que els usuaris pessimistes, malgrat el seu compromís, es veuen afectats emocionalment per la minva de l'ús i pel poc suport institucional i social que perceben. En molts casos, la seua vivència quotidiana activa un estrés psicosocial que, lluny de provocar desconexió, sovint genera una actitud de resistència emocional, però també una fatiga cultural que no pot ser ignorada si es vol abordar de manera integral la revitalització del valencià.

4.4.3. Usuaris que reclamen més drets

Este subgrup es caracteritza per una actitud proactiva i crítica, no sols en la defensa de la llengua, sinó en l'exigència de drets lingüístics efectius, la implementació de polítiques actives i la protecció institucional del valencià. En general, es tracta de persones valencianoparlants de llengua primera, fortament identificades amb la cultura i llengua pròpia, que expressen amb claredat la necessitat de mesures estructurals davant la situació de minorització.

Una de les demandes recurrents és l'absència de suport institucional. La participant 249, de Benidorm, assenyalava:

“No es promou la llengua ni la cultura valencianes a l'Ajuntament de Benidorm.”

Esta crítica apunta a una falta d'implicació de les administracions públiques en municipis històricament valencianoparlants. Critica que la participant 19, de la Nucia, remarca:

“Haurien d'haver polítiques lingüístiques que blindaren els usos del valencià i que es vegeren reflectits en la pràctica.”

El participant 328, de Finestrat, denuncia la degradació social i política del valencià en un context de contacte lingüístic:

“Com a valencià que soc, trobe que la nostra llengua i identitat està en perill, [...] es troba, cada vegada més, en una situació minoritzada, ja no sols pel castellà sinó per altres llengües també. Per part de les administracions i la societat no està treballant-se per aconseguir que les llengües en contacte es relacionen amb una mirada positiva i intercultural, sinó que aquella minoritzada es menysprea cada vegada més.”

Este comentari mostra un nivell de reflexió sociolingüística elevat, i introdueix un element important: la manca de convivència equilibrada entre les llengües, agreujada per actituds discriminatòries.

Diversos participants proposen mesures concretes, com el participant 284, d'Alcoi:

“El requisit lingüístic és inajornable. Cal una legislació que obligue al coneixement del català com a llengua pròpia.”

Esta visió connecta amb el debat sobre la presència del valencià en el sector públic i la necessitat de garantir-ne l'ús efectiu com a llengua de servei i relació amb la ciutadania.

El jove participant 71, d'Altea, fa una crida clara i emotiva:

“El castellà i l'anglès mai estaran en perill de desaparèixer com si ho està el valencià. Que quan es tracta del valencià no hem de donar la opció de triar-la o no per a estudiar... deuria ser obligatori saber valencià per a poder graduar-te de qualsevol curs escolar, o superiors... Sempre es qüestiona el valencià i als valencians per parlar la llengua en la que pensem i estimem.”

I conclou amb una afirmació potent:

“La llengua no és una arma, és una oportunitat.”

Esta declaració mostra un activisme lingüístic generacional i una visió del valencià com a clau de pertinença, autoestima col·lectiva i justícia social.

També es defensa la protecció legal del valencià com a llengua amenaçada, com expressa el participant 306, de la Nucia:

“Requereix especial protecció perquè està en perill.”

D'altra banda, hi ha veus que proposen l'uropeïtzació dels drets lingüístics, com el participant 109 de Callosa d'en Sarrià:

“El valencià (català) deuria ser oficial a tota Europa, com les altres llengües usades als països europeus.”

Este plantejament reflecteix un sentiment de greuge comparatiu i una aspiració a un reconeixement internacional, posant el focus en la igualtat de drets lingüístics a escala continental.

També es fa evident la dimensió integradora de la llengua. La participant 347, de la Vila Joiosa, remarca:

“El valencià hauria de tindre més pes social, donar facilitats a les persones novingudes per a aprendre'l i així integrar-se en la nostra cultura i no mermar l'ús de la nostra llengua.”

És a dir, no es tracta només de protegir el valencià com a patrimoni, sinó d'utilitzar-lo com a ferramenta de cohesió social.

Finalment, des de Callosa d'en Sarrià, la participant 144 expressa una demanda directa i pràctica:

“M'agradaria que en llocs públics es parlarà el valencià.”

Este desig revela una desconexió entre la normativa i la realitat d'ús, i reclama una aplicació efectiva dels drets lingüístics reconeguts.

El conjunt d'este subgrup combina una forta identificació lingüística amb una visió crítica i propositiva. No es limiten a la queixa o la nostàlgia, sinó que plantegen solucions concretes, exigents i estructurals. Són perfils que, en el context d'una comunitat lingüística minoritzada, actuen com a motor de reivindicació social i institucional.

4.4.4. Usuaris crítics amb les comunitats foranes

Este subgrup es caracteritza per una defensa ferma de la llengua i la identitat valenciana que es tradueix en una crítica explícita a la falta d'implicació lingüística de les persones nouvingudes, especialment de comunitats estrangeres establides a la comarca. En general, es tracta de persones fortament arrelades al territori, amb un nivell molt alt o nadiu de valencià, que expressen frustració o decepció davant la manca d'integració lingüística dels migrants, especialment els d'origen europeu i hispanoparlants.

La participant 69, d'Altea, de 25 a 34 anys, ho expressa clarament:

“Ens dol que la gent forastera no intente, almenys, aprendre aquest idioma que ens fa únics.”

Esta afirmació revela una afectació emocional i simbòlica per part d'aquells que veuen el valencià com a eix vertebrador de la cultura local i que esperen un esforç actiu d'integració lingüística per part de les comunitats nouvingudes.

En la mateixa línia, la participant 385, també d'Altea i del rang d'edat, compara el comportament de la migració europea amb el d'altres col·lectius:

“Les persones del nord d'Europa deuen aprendre la llengua del lloc on viuen, de la mateixa manera que fa la resta de la població migrant.”

Este comentari assenyala una desigualtat percebuda en l'esforç d'integració, i suggereix una expectativa d'equitat lingüística per part de totes les comunitats estrangeres, independentment del seu origen.

El discurs esdevé més estructurat i contextualitzat en la intervenció de la participant 207, de Callosa d'en Sarrià:

“Tenint en compte la influència dels mitjans de comunicació, que fomenten principalment l'ús del castellà, i el gran nombre de població nouvinguda de països o regions de parla castellana, considero que la llengua cooficial que cal fomentar entre la població estrangera és el valencià.”

Esta visió identifica una amenaça demogràfica i mediàtica per a la llengua pròpia, i defensa una política activa de foment del valencià com a llengua d'acollida i integració.

En casos més contundents, com el del participant 363, de Benidorm, d'entre 45 i 64 anys, es proposen mesures legals:

“Obligaria als estrangers a tindre un A2 en valencià i en castellà per a poder empadronar-se.”

Esta proposta marca una postura més restrictiva i normativa, que equipara el coneixement lingüístic amb el dret de residència administrativa. Tot i que podria considerar-se controvertida per a alguns, mostra un nivell alt de preocupació per la sostenibilitat lingüística en àrees amb molta pressió migratòria.

Finalment, el participant 91, jubilat i d'Altea, remarca una dificultat pràctica:

“La necessitat de mantindre la nostra llengua ensenyant-la als emigrants. Cosa costosa de fer.”

Esta afirmació reconeix el repte real d'ensenyar el valencià a poblacions novvingudes, tot i que manté el desig de transmissió cultural i lingüística.

Este subgrup no rebutja la presència de les persones migrades, però sí que reclama compromís i responsabilitat lingüística per part d'estes. Els discursos revelen una tensió entre la voluntat d'inclusió i la protecció de la identitat pròpia, i posen sobre la taula un debat latent sobre els límits de la integració cultural en societats multilingües.

Estes veus aporten una visió important per entendre el malestar i la percepció de desprotecció de molts valencianoparlants, que perceben que la seua llengua, tot i ser pròpia del territori, no és ni reconeguda ni respectada per tots els residents.

4.4.5. Usuaris que denuncien una situació de colonització

Este subgrup expressa una crítica explícita i contundent al que perceben com una colonització cultural, lingüística i demogràfica de la comarca de la Marina Baixa. A diferència d'altres subgrups que demanen més drets o compromís per part de la societat, este grup denuncia un procés actiu d'invasió, substitució i desarrelament, tant en termes simbòlics com pràctics.

El discurs és punyent i directe, com en el cas del participant 374, un jubilat de la Vila Joiosa:

“La Marina Baixa NO POT SEGUIR SENT UNA COLÒNIA DE CASTELLA.”

Este enunciat sintetitza l'eix central del malestar: la pèrdua de sobirania cultural i lingüística davant l'expansió del castellà, no només com a llengua vehicular sinó com a símbol de dominació externa.

Altres, com el participant 218 d'Altea, d'uns 35 a 44 anys, parlen en termes encara més greus:

“Els valencians som un poble ocupat per gent incapaç d'integrar-se.”

Ací la idea d'ocupació substituïx la d'integració, i posa en dubte la voluntat i la capacitat d'adaptació de les persones que s'instal·len al territori, denunciant-ne l'impacte cultural i lingüístic negatiu.

Este sentiment s'acompanya de vivències personals com la de la participant 386, d'uns 35 a 44 anys, també d'Altea:

“Estic farta de sentir-me estrangera a casa meua. No pot ser que a la majoria de bars es prioritze l'anglès o altres llengües (com l'holandès) i no puga expressar-me en la meua llengua (valencià). I no només als llocs d'oci com els bars, també he patit situacions de discriminació amb funcionaris (policia) que m'han dit coses

com “a mi háblame en cristiano”, “no te entiendo” o altres “perles”. Senc que hi ha una imposició per part de funcionaris, turistes (temporals i de llarg termini, sobretot de països del nord d’europa) de parlar ja no només en castellà si no en anglès o altres llengües del nord d’europa.”

Este testimoni revela una experiència directa d’humiliació i exclusió, i reforça la percepció d’una imposició sistemàtica d’altres llengües com l’anglès o el castellà, fins i tot en serveis públics.

D’altres usuaris, com el 352, un jove de Finestrat, projecten esta situació cap al futur amb una metàfora ben visual:

“És qüestió de temps que es perga el valencià, acabarem com els indis americans.”

Este símil alerta d’un procés de desaparició cultural, que s’entén com irreversible si no es prenen mesures immediates i estructurals.

El participant 256 de Polop, d’uns 35 a 44 anys, oferix una explicació contextual:

“Visc a la Marina Baixa i ací estan colonitzats per gent de fora que li dona igual les costums, tradicions, llengua o identitat de la cultura valenciana. La Marina Baixa ha crescut tan ràpid que no ha donat temps a que la gent estime la nostra terra, simplement viuen ací per treball, perquè és la costa... i els dona igual la resta..”

Assenyala que el creixement accelerat de la comarca ha provocat un desarrelament generalitzat, amb una població que viu de manera funcional, però no emocional ni cultural, al territori.

La participant 112 de Callosa d’en Sarrià sintetitza el malestar amb una frase molt reveladora:

“No em sembla bé que haja d’adaptar-me a l’idioma de la gent que no entén el valencià.”

Un clar exemple de desplaçament de responsabilitats lingüístiques, que posa de manifest la frustració per la inversió de rols entre acollidors i acollits.

Més testimonis des de Callosa d’en Sarrià, com el participant 49, o la número 86, mostren més opinions sobre la realitat diària:

“No identifique la meua comarca si no és des de la valencianitat. Malauradament, cada vegada més, sobretot en alguns pobles veïns, note un procés fort de minorització.”

Mentres que la participant 86 afirma:

“Estem sent colonitzats.”

Opinió compartida per un ciutadà de Finestrat, el 155, que és conscient del procés d’assimilació i afirma:

“A poc a poc m'adone que els/les parlants de valencià, tenim dificultats per utilitzar la nostra llengua. Continuament escoltem allò de ‘no te entiendo’ (ni ganes). De vegades arribem a canviar al castellà per no buscar confrontació.

Conceptes com *minorització*, o *colonització*, servixen per a retratar la percepció d'una regressió constant en l'ús del valencià com a llengua quotidiana i pròpia.

El 247, des de l'Alfàs del Pi, este valencianoparlant assenyala no només el component lingüístic, sinó també l'impacte socioeconòmic i ecològic del model de creixement vinculat al turisme i a la migració:

“Nos an invadido ..se cargan la naturaleza y nuestras costumbres ..nos encarecen la vida diaria y no hay manera de encontrar casa.”

Estes afirmacions mostren una confluència entre el malestar lingüístic, l'especulació urbanística i l'exclusió econòmica, tot presentat com a efectes d'una colonització.

Finalment, la participant 150 resumix el sentiment d'este grup amb una expressió definitiva:

“Ens sentim forasters en la nostra terra.”

Una frase que condensa la sensació de desposseïció identitària i cultural que travessa totes estes veus. No es tracta només de substitució lingüística, sinó d'un procés de subordinació sistèmica que inclou estructuració institucional, estigmatització cultural i control simbòlic.

El total d'este subgrup no només exigix respecte i promoció del valencià, sinó que denuncia una situació de desplaçament i anul·lació cultural, que descriuen amb termes com *colonització*, *ocupació*, *minorització* o *invasió*. La seua postura és radicalment crítica amb l'estatu quo, i expressa una urgència defensiva davant un procés viscut com a irreversible si no s'actua de manera immediata.

4.4.6. Usuaris que vinculen el futur de la llengua amb l'escola

Este subgrup posa l'accent en el paper central de l'escola com a ferramenta clau per a garantir el futur del valencià. Els seus discursos partixen de l'experiència directa, sovint com a mares o mestres, i reflectixen una preocupació compartida: l'ensenyament formal en valencià no assegura l'ús social real de la llengua.

La participant 223, mare de la Vila Joiosa, sintetitza este dilema:

“Els meus fills parlen valencià a casa i a l'escola, però al pati amb els amics juguen en castellà. Això fa que em preocupi el futur de la nostra llengua.”

Este testimoni expressa clarament la fractura entre l'escola i els espais informals de socialització, un fenomen que molts participants consideren crític per a la transmissió intergeneracional del valencià.

Una altra preocupació compartida és la pèrdua progressiva de presència de la llengua a les aules, com denuncia la participant 318 de Benidorm:

“Deuria d'haver més valencià a les aules.”

Una demanda directa que representa la percepció d'un retrocés del valencià en l'àmbit educatiu, especialment en contextos amb forta presència de població castellanoparlant o estrangera.

El testimoni de la participant 127, mestra d'infantil a la Vila Joiosa de línia en valencià, mostra la frustració de la comunitat docent:

“Tot l'alumnat, llevat de dos xiquets, parlen en castellà... Encara no he aconseguit que s'adrecen a mi en valencià.”

Estes paraules il·lustren com, malgrat l'ensenyament en valencià, la llengua vehicular no esdevé llengua d'interacció, ni tan sols amb les figures d'autoritat.

També hi ha veus que reclamen més valoració simbòlica i integradora del valencià dins l'escola, com la participant 24, mestra d'Altea:

“Cal donar valor a la llengua autòctona per afavorir la integració i l'estima al territori. Cal acabar amb l'odi cap a la nostra cultura de una vegada per totes ja. Esta terra acollidora ja està explotada en excés per ser bonica. Que l'egoïsme afanós per posseir-la deixi de destruir-nos!”

Esta visió defensa un model d'escola com a instrument de cohesió i respecte mutu, i no només com a transmissora de coneixement.

El relat de la participant 182, des de Tàrbena, introduïx un element distintiu: la pèrdua de varietats locals úniques com el parlar salat tarbener:

“A s'escola de Tàrbena, estem intentant recuperar es parlar salat, està perguent-se alamon, degut a que es mestres son la majoria de fora i es alumnes son la majoria estrangers. Aquestos, al pati o fora d'escola parlen en sa sua llengua i no en Tarbener. Tenim un gran problema!”

Este cas fa visible com la substitució demogràfica i la desconexió amb el territori poden afectar no només el valencià estàndard sinó també les seues formes dialectals pròpies.

També es critica la passivitat de les institucions i dels immigrants del nord d'Europa davant esta situació, com assenyala la participant 251 d'Altea:

“Cada curs és més palesa la minorització del valencià. Els recursos cal emprar-los en reduir la pèrdua d'àmbits d'ús del valencià. I els parlants d'altres llengües que s'integren i aprenen les cooficials. Tinc un cunyat britànic que després de 20 anys vivint i treballant ací, encara li cal traductor per anar al metge. Els ho posem massa fàcil.”

Així, a més de posar el focus en el sistema educatiu, es reclama una responsabilització més gran per part de la població resident i nouvinguda, així com l'aplicació de polítiques lingüístiques més exigents.

Este subgrup entén l'escola com una peça fonamental per a revertir la regressió lingüística, però també en reconeix les limitacions reals si no es connecta amb l'ús social, familiar i comunitari de la llengua. Les seues veus, plenes de preocupació, però també de compromís, demanen recursos, implicació institucional i un canvi d'actitud social per a garantir que el

valencià no siga només una llengua d'aula, sinó també una llengua viva en tots els àmbits de la vida quotidiana.

4.4.7. Usuaris que critiquen els propis parlants

Este últim subgrup destaca per tindre una mirada autocrítica sobre la situació del valencià. A diferència d'altres discursos que responsabilitzen els forasters o les polítiques assimilacionistes espanyoles, estes persones consideren que una part important del problema rau en l'actitud i les pràctiques dels mateixos valencianoparlants. Denuncien passivitat, incoherències i manca de compromís lingüístic.

El ciutadà 165, d'Altea, resum clarament esta visió activa i autoexigent:

“Caldria iniciar les converses en valencià quan parlem en desconeguts. Si cal, ja canviarem després.”

La seua proposta partix d'una estratègia lingüística concreta per defensar l'ús del valencià en l'espai públic, i posa l'accent en la responsabilitat personal de cada parlant.

Este mateix esperit el trobem en la declaració del participant 138 també d'Altea:

“La responsabilitat del prestigi i de l'ús del valencià la tenim els propis parlants. Si volem promoure la nostra llengua i la nostra cultura, hem de fer-ho dia a dia.”

És un discurs que demana coherència entre els valors declarats i les pràctiques quotidianes, un tema que també apareix en la crítica de la participant 222, de Benifato:

“Molta gent diu que parla valencià i està a favor, però després als fills els parlen en castellà.”

Alguns testimonis evidencien també el cost emocional de les actituds excloents entre els valencianoparlants, com passa amb la participant 335, una jove de la Vila, que declara haver-se desconnectat emocionalment del valencià per l'actitud de rebuig viscuda:

“Sóc Valenciana per part de pare, i Andalusia per part de Mare, i he de dir que per molt que estimen la llengua i forme part de mi, per culpa del despreci dels valencians cap a la meua família per part de mare, no he pogut evitar posar que m'identifico més amb el castellà, perquè no vull ser com eixes persones bully.”

Este cas revela que l'activisme lingüístic sense empatia pot provocar rebuig o alienació, especialment en persones amb identitats mixtes o trajectòries familiars diverses.

Altres veus assenyalen la invisibilització de la llengua en pràctiques comercials quotidianes, com diu la participant 183, d'Altea:

“Als comerços, no utilitzen el valencià d'entrada. Això fa que la gent de fora no el visualitze.”

Des d'Orxeta, el participant 355 reafirma la necessitat d'afavorir la llengua:

“Hi ha una regressió del valencià per culpa dels mateixos parlants que no la valorem, i tampoc ens ajuden les administracions a fer-ho.”

El participant 89, un jove ciutadà de Polònia amb un nivell de valencià molt alt, denuncia també la manca d'interés en l'ús escrit com un dels problemes que arrosseguem en el procés de normalitzar la nostra llengua:

“Hi ha poblacions on es privilegia l'anglès a sobre inclús el castellà, menyspreant la importància del valencià. Altra qüestió a resoldre, és la falta d'interès dels valencianoparlants en escriure correctament (segons les normes de l'AVL).”

Este autodiagnòstic culmina en crides a l'autoestima col·lectiva i a l'activisme local. La participant 325, de Benidorm, ho expressa amb claredat:

“Dehuriem conservar i respectar mes la nostra llengua, ademès de fer-la usar i estimar a la gent que ve de fora, però per a aconseguir-ho primer hem de estimar-la els de ací.”

Finalment, la crítica es fa extensiva també a les institucions locals que, segons el participant 56, originària de la Vila Joiosa, no apliquen polítiques valentes per revertir la diglòssia i la pèrdua identitària:

“La identitat segons la comarca canvia. A la marina baixa cada volta hi ha menys sentiment valencià i a poc a poc el castellà va patint diglòssia segons en quines zones. És urgent i necessari que els governs dels pobles apliquen lleis de promoció lingüística.”

Este subgrup representa un perfil conscient, exigent i reflexiu, que aposta per un canvi de mentalitat dins mateix de la comunitat valencianoparlant. Entenen que la revitalització de la llengua no és només una qüestió de drets o de polítiques públiques, sinó també de compromís, coherència i autoestima col·lectiva.

L'anàlisi qualitativa ens permet establir una classificació interpretativa de quatre grans perfils presents en la realitat sociolingüística valenciana actual. Estos perfils, tot i ser heterogenis en les seues motivacions, nivells de consciència i implicació, constitueixen actors significatius dins del procés de normalització del valencià i mostren l'amplitud de posicionaments existents respecte a la llengua pròpia en un context de convivència desigual

Esta tipologia permet comprendre millor les tensions i dinàmiques que travessen el procés de normalització lingüística, així com els diversos graus de consciència i resistència que intervenen. Lluny d'una societat lingüísticament homogènia, el poble valencià mostra un mosaic d'actituds que exigixen polítiques ajustades, empàtiques i estratègicament diferenciades per tal d'avançar cap a un model real de convivència plurilingüe i democràtica.

5. Conclusions

A continuació, s'exposen cinc eixos fonamentals derivats de l'estudi que permeten sintetitzar i interpretar de manera estructurada els principals trets de la realitat sociolingüística analitzada.

1. Fort arrelament de la identitat valenciana i comarcal

Els resultats mostren un fort arrelament de la identitat valenciana. Vora el 70% de les persones enquestades expressen una identificació predominant amb la valencianitat per damunt d'altres formes identitàries. Esta dada posa de manifest la rellevància de la identitat pròpia en l'àmbit local, i siga nacional o regional, la identitat valenciana de Marina Baixa es consolida com un element central en la percepció dels participants, mentre que altres identificacions, com ara la provincial, mostren un arrelament limitat.

2. Remarcada distància entre població local i estrangera

L'estudi evidencia una bretxa significativa entre les persones nascudes a la comarca i la població d'origen estranger, especialment pel que fa a la integració i al sentiment de pertinença. Esta diferència es vincula, en part, a l'absència històrica de polítiques actives d'integració, fet que ha afavorit una convivència paral·lela entre ambdós grups. Molts dels residents estrangers han escollit la zona per raons de jubilació, clima o avantatges econòmics, i han desenvolupat formes de vida desvinculades del context cultural i social local. Esta manca de contacte, sovint normalitzada per ambdues parts, ha consolidat un model en què és la societat d'acollida qui s'ha adaptat als nous residents, i no a l'inrevés. Les diferències d'origen, classe i context urbà o rural també es fan paleses en les respostes i configuren una diversitat de posicionaments envers la convivència i la identitat col·lectiva.

3. Diferències entre integració real i integració aparent

Tot i que no sempre, els resultats indiquen que el grau d'integració és notablement superior entre aquelles persones que han residit durant més temps a la comarca i han establert vincles amb la realitat sociocultural local. Esta integració es fa especialment visible en els casos de famílies mixtes, on sovint es desenvolupa un sentiment de pertinença i una actitud activa envers la preservació de la llengua i la cultura pròpia. En canvi, també s'ha detectat una integració aparent o superficial en alguns sectors, que es presenta sota una imatge de cosmopolitisme, però que, en realitat, es limita a una identificació amb la cultura espanyola de base castellana, sense una implicació real amb la diversitat lingüística o cultural del territori.

4. Diversitat de percepcions territorials marquen l'estudi sociolingüístic

La mostra analitzada presenta una composició heterogènia, però es poden identificar patrons significatius en la manera com els diferents grups definixen el territori i s'hi vinculen. Els valencianoparlants tendixen a identificar-se com a valencians i a referir-se al territori amb denominacions com la Marina Baixa o el País Valencià, mentres que els residents d'origen foraster utilitzen termes com la Costa Blanca o fins i tot Europa, destacant una mirada més externa i desconnectada del context local. Per la seua banda, els enquestats d'identitat predominantment espanyola opten per referències administratives com la província d'Alacant, la Comunitat Valenciana o directament Espanya. Estes diferències en la denominació territorial s'alineen també amb les actituds cap al reconeixement institucional del valencià: mentres els

grups més arrelats reclamen oficialitat o cooficialitat, els més allunyats lingüísticament es decanten a no manifestar demandes en este sentit.

5. Actituds lingüístiques mostren necessitat de promoció

L'estudi prova una actitud generalment positiva cap a l'ús del valencià entre els participants, especialment entre aquells que el fan servir habitualment. Es destaca la importància de mantindre i enfortir la llengua com a eix vertebrador de la integració i com a part essencial de la identitat cultural col·lectiva. En este sentit, es considera fonamental que les institucions implementen mesures de protecció i promoció tant del valencià com de la cultura pròpia.

L'escola emergix com una peça clau en este procés, ja que és l'espai on es poden generar dinàmiques inclusives i normalitzadores de la llengua. A més, una gran majoria dels valencianoparlants nadius o amb un alt nivell de competència consideren que el valencià hauria de ser activament promogut entre les comunitats no valencianoparlants. En canvi, el castellà no es percep com una llengua que requerisca promoció addicional, atés que ja gaudix d'una posició dominant. Per tant, si es vol revertir la tendència a la substitució lingüística i fomentar una convivència equilibrada, cal apostar decididament per polítiques públiques de promoció lingüística específiques per al valencià.

Este treball és una aproximació que posa de manifest una realitat sociolingüística complexa i desigual. Les dades recollides, malgrat les seues limitacions i una elevada participació de perfils clarament favorables a la defensa del valencià com a llengua de cohesió social, presenten una certa consonància amb els resultats obtinguts en la consulta de llengua base organitzada per la Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana per al curs 2025-2026. Esta consulta es dugué a terme entre el 25 de febrer i el 4 de març de 2025 i els seus resultats oficials ens permeten establir comparacions significatives amb la distribució d'opinions i actituds recollides en este treball.

A la comarca de la Marina Baixa, el valencià va rebre el suport del 57,26% dels vots mentre que el castellà en va obtenir un 42,74%. Esta correlació general mostra un lleuger avantatge per al valencià, encara que no sense matisos. En el present estudi, tot i que la llengua pròpia apareix reforçada com a element identitari i cohesionador, els resultats solen evidenciar també estes proporcions, especialment quan s'analitzen les dades de manera desagregada per localitats.

Les localitats amb major participació en el present estudi són precisament aquelles on el valencià va obtenir resultats més destacats en la consulta oficial. Altea, d'on provenen la major part de les respostes analitzades, va registrar un 70,97% de suport al valencià enfront d'un 29,03% al castellà. En segon lloc, la Vila Joiosa, també amb una participació significativa en l'estudi, mostrà una clara preferència pel valencià amb un 77,84% dels vots, enfront del 22,16% per al castellà. Esta alineació entre els resultats oficials i els perfils qualitatius reforça la hipòtesi que en determinats nuclis urbans amb una forta presència de població autòctona o amb polítiques lingüístiques més proactives, el valencià manté una posició sòlida com a llengua de referència

Tanmateix, la situació es mostra més complexa en altres municipis amb una presència elevada de població d'origen estranger o d'altres parts de la península Ibèrica, on el valencià experimenta majors dificultats de reconeixement i ús. Segons les dades de la consulta oficial, Benidorm presenta un repartiment invers amb un 46,66% de suport al valencià i un 53,34% al castellà. L'Alfàs del Pi registra un 43,23% de vots a favor del valencià enfront d'un 56,77% pel castellà, mentres que Callosa d'en Sarrià mostra una distribució similar amb un 47,87% per al valencià i un 52,13% per al castellà. Estes dades coincidixen amb els resultats qualitatius obtinguts, on els comentaris dels participants reflectixen un major grau de conflictivitat o resistència a la normalització del valencià en entorns més heterogenis i amb menys arrelament lingüístic. Tot i les limitacions inherents a l'estudi, els resultats apunten a una certa correspondència amb la realitat sociolingüística del territori.

La meua trajectòria com a periodista especialitzat en minories nacionals m'ha permés constatar que, dins l'ordenament jurídic de l'Estat espanyol, el concepte de *minoría nacional* no es troba desenvolupat de manera explícita en el marc constitucional establert per la Constitució de 1978. Esta absència conceptual comporta una ambigüitat significativa tant des del punt de vista jurídic com polític, especialment pel que fa al reconeixement i la protecció efectiva dels pobles autòctons que no s'identifiquen plenament amb la cultura hegemònica de base castellana.

Tot i l'existència de marcs normatius que reconeixen certes realitats nacionals sota la fórmula buida de *nacionalitats històriques*, este reconeixement resulta sovint insuficient davant la manca de mecanismes vinculants de protecció efectiva. Esta escletxa normativa facilita escenaris de desprotecció estructural que poden derivar en pràctiques polítiques amb conseqüències lingüicides, com les que es poden observar actualment.

Mentrestant, el pes creixent de les comunitats migrades, expatriades o foranes en el conjunt de la societat valenciana, moltes de les quals vingudes des dels anys seixanta i setanta, constitueix un factor transformador que exigeix una revisió dels marcs d'integració i convivència. Estes comunitats, sovint instal·lades en un context històric d'autoritarisme on no es reconeixien drets col·lectius ni pluralisme identitari, poden no haver fet encara el pas d'acceptar la realitat cultural i lingüística del territori que habiten. A diferència del que ocorre amb les minories clàssiques reconegudes per convenis internacionals, ací pareix que s'està produint una inversió del concepte: no són les comunitats autòctones les són protegides com ho serien les minories nacionals, sinó que la immigració acaba assumint este paper, tan econòmic o sociolingüístic. Este desequilibri incentiva a processos de minorització de la població autòctona, agreujats per la baixa natalitat, la substitució lingüística i la manca d'adaptació institucional a les noves dinàmiques socials.

En este context, el present treball partix d'un enfocament que situa el valencià com a element clau en les relacions de convivència, identitat i justícia social. L'objectiu no ha sigut oposar comunitats sinó entendre com s'articulen, o es desarticulen, les relacions entre grups lingüístics i culturals diversos, i com això afecta la cohesió territorial. La constatació que, en moltes localitats, la llengua pròpia continua sent ocultada, suprimida o considerada un obstacle per al desenvolupament econòmic o la convivència, exigeix una resposta clara i decidida. No és casual que en zones turístiques de la *Costa Blanca Nord*, s'utilitze topònims que no són oficials des de fa dècades, ni que la cultura local siga sistemàticament ignorada en l'oferta institucional i mediàtica. De fet, esta és sovint substituïda per propostes turístiques que promocionen cultures ibèriques alienes, desconnectades del patrimoni propi del territori, i que ens obliguen a fer nostres.

Les autoritats locals, en massa ocasions, no només no defensen el patrimoni lingüístic i cultural valencià, sinó que s'alineen amb discursos i pràctiques que el rebaixen a un element folklòric o prescindible. Esta manca de lideratge polític i institucional contribueix a la deslegitimació simbòlica del valencià, sobretot en entorns on la població no autòctona té un pes demogràfic determinant. Cal recordar que algunes de les comarques amb major presència de residents estrangers, com la Marina Baixa, la Marina Alta i el Baix Segura, són també les que registren les taxes més altes de risc d'exclusió social de tot el País Valencià. Segons dades publicades per À Punt l'any 2022, estes comarques presenten índexs del 35,5%, 34,9% i 34,4%, respectivament. Esta paradoxa evidencia que l'especialització turística no garantix, per si sola, un benestar col·lectiu sostingut, i que pot generar situacions de precarietat estructural, fractura social i pèrdua de sobirania cultural.

Davant d'este escenari, resulta imprescindible formular una estratègia d'intervenció sociolingüística articulada en diversos nivells. En primer lloc, cal reforçar la difusió institucional i informal del valencià com a mecanisme de visibilització simbòlica, especialment entre aquells residents que no han tingut contacte previ amb la llengua. Igualment, és fonamental combatre el rebuig ideològic mitjançant campanyes de sensibilització que desmunten els mites sobre la imposició lingüística i valoren la cooficialitat com a ferramenta de cohesió. A més, és necessari superar la neutralitat banal, aquella actitud aparentment amable però buida de compromís real, promovent una visió del valencià com a dret i responsabilitat compartida.

Les polítiques normatives i educatives han d'avançar cap a l'establiment de requisits lingüístics clars, el reforç dels continguts escolars i l'ampliació de l'ús del valencià en l'espai públic. Tanmateix, també cal fer una autocrítica constructiva entre els propis valencianoparlants per a reduir les formes de diglòssia interioritzada i generar una cultura de solidaritat lingüística.

A un article publicat al portal turístic *My Costa Blanca*, sota el títol *Costa Blanca Uncovered: 21 Lesser-Known Facts You Didn't Know About Spain's Sun-Kissed Coast*, es posa en relleu que en determinades localitats de la Costa Blanca, com ara Alcoi, Dénia i Xàbia, el valencià *encara* continua sent emprat com a llengua habitual en diversos àmbits de la vida quotidiana. L'article descriu com, malgrat la presència dominant del castellà com a *llengua universal*, el valencià, qualificat en este context com un dialecte del català, *encara* manté un ús funcional en l'ensenyament, la senyalització i les converses informals, les quals sovint es desenvolupen en un marc de bilingüisme dinàmic.

El text constituïx un dels pocs exemples dins del discurs mediàtic dels expats de la Costa Blanca que esmenta el valencià en termes no negatius, no associats a conflictes o polèmiques, tot i això, el presenta com una anomalia sociolingüística: una curiositat viva dins d'un entorn altament castellanitzat. Esta percepció exotitzadora evidencia la necessitat de canviar l'enfocament discursiu i polític sobre la llengua pròpia. Si es pretén revertir la tendència a la folklorització o a la marginalització del valencià, cal un gir de 180 graus en l'estratègia institucional i social.

Qualsevol política lingüística efectiva hauria de fonamentar-se en la implicació activa i coordinada de tots els agents socials: les administracions públiques, els centres educatius, els mitjans de comunicació locals, les entitats civils i els col·lectius migrants. Només a través d'una acció transversal i estructurada serà possible consolidar un model de convivència lingüística inclusiu i sostenible, capaç de reforçar l'ús social del valencià i de garantir-ne la transmissió intergeneracional.

Cal situar la reflexió en un marc més ampli que considere les tendències que es manifesten a escala europea, on proliferen discursos identitaris d'arrel monolingüe i assimiladora. Un exemple paradigmàtic d'esta deriva és la declaració del primer ministre britànic, Keir Starmer, qui afirmà el maig de 2025 que *If you want to live in the UK, you should speak English. That's common sense*. Este tipus d'afirmacions, traslladades al nostre context, podrien ser percebudes com a incendiàries, especialment si es considera que una part significativa de la població estrangera resident, procedent del Regne Unit, no només desconeix el valencià, sinó que, com hem observat, pot mostrar actituds contràries a la seua normalització.

En cap cas s'han d'adoptar postures excloents. Sense anar més lluny, el primer ministre Keir Starmer lidera un estat plurinacional i plurilingüe, on coexisteixen llengües oficials com el gal·lès o el gaèlic escocès. La idea d'un monolingüisme imposat com a expressió de *sentit comú* és una fal·làcia. Esta contradicció evidencia la complexitat de les percepcions lingüístiques i subratlla la necessitat d'abordar els processos d'integració des d'una perspectiva oberta, contextualitzada i respectuosa amb la diversitat, capaç de contrarestar discursos simplificadors o excloents.

Seguint esta línia crítica, Carme Junyent advertia sobre els riscos del bilingüisme social, ja que solen derivar en *una norma de convergència* que afavorix sistemàticament la llengua dominant. En contraposició, defensava el plurilingüisme com a model capaç de protegir i enriquir totes les llengües presents en un territori. Des d'esta perspectiva, resulta imprescindible adoptar una actitud oberta i inclusiva que permeta construir cohesió social a través de la diversitat, però sense caure en una benevolència ingènua que desemboque en passivitat institucional. La manca d'acció, juntament amb polítiques lingüístiques minimalistes, pot conduir a una erosió progressiva i irreversible del sistema lingüístic valencià.

Ens trobem, llavors, en un moment clau: o es reforcen ara les bases institucionals, socials i simbòliques que reconeixen el valencià com a llengua de cohesió i projecte compartit, o es corre el risc, ara ja a mitjà termini, de perdre-la progressivament en el paisatge lingüístic dominant per la inacció i l'acomodament polític i social.

6. Bibliografia

À Punt. (2024, 4 d'abril). *La Comunitat Valenciana torna a liderar el creixement poblacional el 2024 i bat un nou rècord amb 5,41 milions*.

https://www.apuntmedia.es/noticies/societat/comunitat-valenciana-torna-liderar-creixement-poblacional-2024-bat-nou-record-5-41-milions_1_1764898.html

Ahora Marina Baixa. (2025, 7 de març). *Altea elige el valenciano como lengua base en los centros educativos públicos*. <https://ahoramarinabaixa.es/altea-elige-el-valenciano-como-lengua-base-en-los-centros-educativos-publicos/>

Akhtar, S. (2011). *A third individuation: Immigration, identity, and the psychoanalytic process*. Karnac Books.

Alacantí TV. (2024, 7 d'abril). *La provincia de Alicante supera los 2 millones de habitantes*. <https://alacantitv.com/la-provincia-de-alicante-supera-los-2-millones-de-habitantes/>

Ajuntament de l'Alfàs del Pi. (s.d.). *L'Alfàs del Pi se prepara para celebrar este sábado el Día Nacional de Noruega*. <https://www.lalfas.es/concejalias/relacion-colectivos/lalfas-del-pi-se-prepara-para-celebrar-este-sabado-el-dia-nacional-de-noruega/>

Aparici, A., & Castelló, R. (Dirs.). (s.d.). *Els usos lingüístics a les universitats públiques valencianes* (amb R. Xambó, V. Querol, E. Garcia, & M. Segura). Generalitat Valenciana – Direcció General de Política Lingüística i Gestió del Multilingüisme.

Billig, M. (2006). *Nacionalisme banal* (A. Torcal García, Trad.). Publicacions de la Universitat de València. (Obra original publicada el 1995)

Cadena SER. (2025, 6 de març). *El castellano gana la consulta de la lengua base en Benidorm y el valenciano en la Marina Baixa*. Radio Benidorm. <https://cadenaser.com/comunitat-valenciana/2025/03/06/el-castellano-gana-la-consulta-de-la-lengua-base-en-benidorm-y-el-valenciano-en-la-marina-baixa-radio-benidorm/>

Casesnoves Ferrer, R. (2024). *L'enquesta del cens de 2021: coneixement, usos i trajectòries lingüístiques al País Valencià*. Revista de Llengua i Dret, (82). <https://doi.org/10.58992/rld.i82.2024.4223>

Conselleria d'Educació, Cultura i Esport. (2025). *Resultats de la consulta sobre la llengua base. Curs 2025–2026*. Generalitat Valenciana. https://ceice.gva.es/documents/161634256/390634412/dades_resultats.pdf/681e24de-f218-994c-e481-a216473f8bb2

Council of Europe. (1992). *European charter for regional or minority languages* (CETS No. 148). <https://www.coe.int/en/web/european-charter-regional-or-minority-languages>

El Español. (2017, 5 de juliol). *Kristin, la madre noruega que defiende el español en Valencia*. https://www.elespanol.com/espana/20170705/228977982_0.html

ESdiario. (2022, 18 de gener). *La presentadora estrella de À Punt ataca a los noruegos que viven en Alfàs*. <https://www.esdiario.com/comunidad-valenciana/valencia/220118/80716/carolina-ferre-apunt-noruegos-alfas.html>

ESdiario. (2022, 25 de gener). *Marzà y Compromís apoyan comentarios xenófobos contra los noruegos de Alfàs*. <https://www.esdiario.com/comunidad-valenciana/alicante/220125/82558/marza-compromis-noruegos-alfas.html>

European Commission/EACEA/Eurydice. (2020). *The teaching of regional or minority languages in schools in Europe (Eurydice Report)*. Publications Office of the European Union. <https://muse.jhu.edu/pub/258>

European Economic Community. (1958). *Council regulation No 1 determining the languages to be used by the European Economic Community. Official Journal of the European Communities*, 17. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:31958R0001>

European Union. (2021). *Languages of the European Union*. https://europa.eu/european-union/about-eu/eu-languages_en

Fishman, J. A. (1991). *Reversing language shift*. Multilingual Matters.

Frost, D. M., & Meyer, I. H. (2023). Minority stress theory: Application, critique, and continued relevance. *Current Opinion in Psychology*, 51, 101579. <https://doi.org/10.1016/j.copsyc.2023.101579>

Generalitat Valenciana. (2021). *Enquesta: Coneixement i ús social del valencià. Síntesi de resultats 2021*. Direcció General de Política Lingüística i Gestió del Multilingüisme. https://ceice.gva.es/documents/161863198/174279182/Sintesi_Resultats_Enquesta_Valencia_2021.pdf

Generalitat Valenciana. (2024). *Últimes xifres de població a la Comunitat Valenciana. Primer trimestre de 2024*. Presidència de la Generalitat – Portal Estadístic de la Generalitat Valenciana (PEGV). <https://pegv.gva.es/auto/produccion/web/CPA/UC/2024/ultimascifras.html>

Hall, S. (1996). *Cultural identity and diaspora*.

Institut d'Estudis Catalans. (s.d.). *Autoctonisme*. En *Diccionari de geologia*. Recuperat de <https://cit.iec.cat/>

Junyent, C. (2020). *El valor de la diversitat lingüística: Textos de Carme Junyent* (S. Montserrat & M. Solé, Eds.). Eumo Editorial.

May, S. (2012). *Language and minority rights*. Routledge.

MyCostaBlanca. (2025, 26 d'abril). *Costa Blanca uncovered: 21 lesser-known facts you didn't know about Spain's sun-kissed coast*. Recuperat el 28 de juny de 2025, de <https://mycostablanca.net/costa-blanca-uncovered-21-lesser-known-facts-you-didnt-know-about-spains-sun-kissed-coast/>

O'Rourke, B., Pujolar, J., & Ramallo, F. (2015). *New speakers of minority languages: The challenging opportunity*. International Journal of the Sociology of Language.

Phillipson, R. (1992). *Linguistic imperialism*. Oxford University Press.

Pujolar, J. (2007). *Bilingüisme i diglòssia: una revisió crítica*. Treballs de Sociolingüística Catalana.

Skutnabb-Kangas, T., & Phillipson, R. (1995). *Linguistic human rights: Overcoming linguistic discrimination*. Mouton de Gruyter.

Starmer, K. [@Keir_Starmer]. (2025, 12 de maig). *If you want to live in the UK, you should speak English. That's common sense* [Piulada]. X (abans Twitter).
https://x.com/Keir_Starmer/status/1921872765428109714

Universitat de Barcelona. (s.f.). *Autòcton*. En *Glossari de ciències socials*. Recuperat de
<https://www.ub.edu/diccct/>

Vizi, B. (2009). Minority languages and multilingualism in Europe and in the European Union. *Bulletin of the Transilvania University of Braşov, Series IV: Philology and Cultural Studies*, 2(51), 167–172. <https://www.academia.edu/3679728>

7. Annexos

Enquesta *Multilingüisme a la Costa Blanca*

Multilingüisme a la Costa Blanca

Multilingüismo en la Costa Blanca

Multilingualism in the Costa Blanca

Només necessitaràs uns 5 minuts per a fer este qüestionari. Contesta amb sinceritat. Les teues respostes són completament anònimes. La teua participació servirà per a estudiar la situació lingüística de la Marina Baixa i entendre millor la convivència multilingüe. Gràcies per la teua col·laboració!

Solo necesitarás unos 5 minutos para completar este cuestionario. Responde con sinceridad. Tus respuestas son completamente anónimas. Tu participación servirá para estudiar la situación lingüística de la Marina Baixa y comprender mejor la convivencia multilingüe. ¡Gracias por tu colaboración!

You'll only need about five minutes to fill out this survey. Please answer honestly. Your responses are completely anonymous. Your input will help us explore the Marina Baixa's linguistic landscape and deepen our understanding of multilingual coexistence. Thank you for your help!

rappertunie@hotmail.com [Canvia de compte](#)

 No compartit

* Indica que la pregunta és obligatòria

En quina localitat vius? *

¿En qué localidad vives?

Which town or city do you live in?

- ☐ l'Alfàs del Pi
- ☐ Altea
- ☐ Beniardà
- ☐ Benidorm
- ☐ Benifato
- ☐ Benimantell
- ☐ Bolulla
- ☐ Callosa d'en Sarrià
- ☐ El Castell de Guadalest
- ☐ Confrides
- ☐ Finestrat
- ☐ la Nucia
- ☐ Orxeta
- ☐ Polop
- ☐ Relleu
- ☐ Sella
- ☐ Tàrbena

☐ la Vila Joiosa

☐ Altres: _____

Com anomenes el territori on vius? (Resposta múltiple) *

¿Cómo llamas al territorio donde vives? (Resposta múltiple)

How do you refer to the region where you live? (Multiple choice)

- ☐ Marina Baixa
- ☐ Costa Blanca
- ☐ Província d'Alacant / Provincia de Alicante
- ☐ Comunitat Valenciana
- ☐ País Valencià
- ☐ Espanya / España / Spain
- ☐ Europa / Europe
- ☐ Altres: _____

Has nascut aquí? *

¿Has nacido aquí?

Were you born here?

☐ Sí / Yes

☐ No

Oficialment, de quin país tens la ciutadania?

Oficialmente, ¿de qué país tienes la ciudadanía?

Officially, which country are you a citizen of?

La vostra resposta _____

I, si és diferent de la teua ciutadania, t'identifiques amb alguna altra identitat cultural, nacional o regional?

Y, si es diferente a tu ciudadanía, ¿te identificas con alguna otra identidad cultural, nacional o regional?

And if it's different from your citizenship, do you identify with any other cultural, national, or regional identity?

La vostra resposta _____

Amb quina d'estes identitats t'identifiques més? *

¿Con cuál de estas identidades te identificas más?

Which of these identities do you identify with most?

☐ Valenciana / Valenciana / Valencian

☐ Espanyola / Española / Spanish

☐ Europea / Europea / European

☐ Altres: _____

Quants anys fa que vius aquí? *

¿Cuántos años hace que vives aquí?

How many years have you been living here?

- ☐ 1 - 5
- ☐ 5 - 10
- ☐ 10 - 20
- ☐ +20
- ☐ Sempre / Siempre / Always

Quina és la teua situació actual? *

¿Cuál es tu situación actual?

What is your current situation?

- ☐ Estudie / Estudio / Studying
- ☐ Treballe / Trabajo / Working
- ☐ Jubilat/da / Jubilado/a / Retired

Si tens fills, a quina escola van o han estat escolaritzats? I si no en tens, a quina escola vas anar tu ací, a la Marina Baixa? *

Si tienes hijos, ¿a qué escuela van o han estado escolarizados? Y si no tienes, ¿a qué escuela fuiste tú aquí, en la Marina Baixa?

If you have children, which school do or did they attend? And if you don't, which school did you attend here in the Marina Baixa?

- ☐ Pública / Public
- ☐ Concertada / Semi-private
- ☐ Privada / Private

Quines llengües parles a casa? *

¿Qué idiomas habláis en casa?

Which languages do you speak at home?

La vostra resposta

Quina consideres la teua llengua d'identificació? *

¿Con qué idioma te identificas más?

Which language do you most identify with?

La vostra resposta

Multilingüisme a la Costa Blanca

Multilingüismo en la Costa Blanca

Multilingualism in the Costa Blanca

rappertunie@hotmail.com [Canvia de compte](#)

No compartit

* Indica que la pregunta és obligatòria

Llengües i territori / *Lenguas y territorio* / Languages and Spatial Identity

Amb quina llengua et relaciones habitualment amb la població autòctona? *

¿Con qué lengua te relacionas habitualmente con la población autóctona?

What language do you usually use to communicate with the local population?

- ☐ Anglés / Inglés / English
- ☐ Castellà / Español / Spanish
- ☐ Valencià / Valenciano / Valencian
- ☐ Altres: _____

Com valors la teua capacitat per a comunicar-te en anglés? *

¿Cómo calificarías tu capacidad para comunicarte en inglés?

How would you rate your ability to communicate in English?

- ☐ Zero / Nada / None
- ☐ Molt baixa (A1–A2) / Muy bajo (A1–A2) / Very low (A1–A2)
- ☐ Baixa (B1) / Bajo (B1) / Low (B1)
- ☐ Mitjana (B2) / Medio (B2) / Average (B2)
- ☐ Alta (C1) / Alto (C1) / High (C1)
- ☐ Molt alta (C2) / Muy alto (C2) / Very high (C2)
- ☐ Parlant nadiu / Hablante nativo / Native speaker

Amb quina freqüència utilitzes l'anglès en la teua vida quotidiana? *

¿Con qué frecuencia utilizas el inglés en tu vida cotidiana?

How often do you use English in your daily life?

- ☐ Mai / Nunca / Never
- ☐ Alguna vegada / A veces / Occasionally
- ☐ Sovint / A menudo / Often
- ☐ Diàriament / A diario / On a daily basis

On vas aprendre anglés? *

¿Dónde aprendiste inglés?

Where did you learn English?

- ☐ Família / Familia / Family
- ☐ Escola / Escuela / School
- ☐ Cursos formalitzats / Cursos formalizados / Formal courses
- ☐ Autodidacta / Self-taught
- ☐ No n'he après / No lo he aprendido / I haven't learned it

Com valores la teua capacitat per a comunicar-te en castellà? *

¿Cómo calificarías tu capacidad para comunicarte en español?

How would you rate your ability to communicate in Spanish?

- ☐ Zero / Nada / None
- ☐ Molt baixa (A1–A2) / Muy bajo (A1–A2) / Very low (A1–A2)
- ☐ Baixa (B1) / Bajo (B1) / Low (B1)
- ☐ Mitjana (B2) / Medio (B2) / Average (B2)
- ☐ Alta (C1) / Alto (C1) / High (C1)
- ☐ Molt alta (C2) / Muy alto (C2) / Very high (C2)
- ☐ Parlant nadiu / Hablante nativo / Native speaker

Amb quina freqüència utilitzes el castellà en la teua vida quotidiana? *

¿Con qué frecuencia utilizas el español en tu vida cotidiana?

How often do you use Spanish in your daily life?

- ☐ Mai / Nunca / Never
- ☐ Alguna vegada / A veces / Occasionally
- ☐ Sovint / A menudo / Often
- ☐ Diàriament / A diario / On a daily basis

On vas aprendre el castellà? *

¿Dónde aprendiste español?

Where did you learn Spanish?

- ☐ Família / Familia / Family
- ☐ Escola / Escuela / School
- ☐ Cursos formalitzats / Cursos formalizados / Formal courses
- ☐ Autodidacta / Self-taught
- ☐ No n'he après / No lo he aprendido / I haven't learned it

Com valeres la teua capacitat per a comunicar-te en valencià? *

¿Cómo calificarías tu capacidad para comunicarte en valenciano?

How would you rate your ability to communicate in Valencian?

- ☐ Zero / Nada / None
- ☐ Molt baixa (A1–A2) / Muy bajo (A1–A2) / Very low (A1–A2)
- ☐ Baixa (B1) / Bajo (B1) / Low (B1)
- ☐ Mitjana (B2) / Medio (B2) / Average (B2)
- ☐ Alta (C1) / Alto (C1) / High (C1)
- ☐ Molt alta (C2) / Muy alto (C2) / Very high (C2)
- ☐ Parlant nadiu / Hablante nativo / Native speaker

Amb quina freqüència utilitzes el valencià en la teua vida quotidiana? *

¿Con qué frecuencia utilizas el valenciano en tu vida cotidiana?

How often do you use Valencian in your daily life?

- ☐ Mai / Nunca / Never
- ☐ Alguna vegada / A veces / Occasionally
- ☐ Sovint / A menudo / Often
- ☐ Diàriament / A diario / On a daily basis

On vas aprendre valencià? *

¿Dónde aprendiste valenciano?

Where did you learn Valencian?

- ☐ Família / Familia / Family
- ☐ Escola / Escuela / School
- ☐ Cursos formalitzats / Cursos formalizados / Formal courses
- ☐ Autodidacta / Self-taught
- ☐ No n'he après / No lo he aprendido / I haven't learned it

Quina importància personal li dones al castellà en la vida cultural i social del lloc on vius? *

¿Qué importancia personal le das al español en la vida cultural y social del lugar donde vives?

How important is Spanish to you personally in the cultural and social life of the area where you live?

- ☐ Gens important / Nada importante / Not important at all
- ☐ Poc important / Poco importante / Slightly important
- ☐ Moderadament important / Moderadamente importante / Moderately important
- ☐ Bastant important / Bastante importante / Quite important
- ☐ Molt important / Muy importante / Very important

Quina importància personal li dones al valencià en la vida cultural i social del lloc on vius? *

¿Qué importancia personal le das al valenciano en la vida cultural y social del lugar donde vives?

How important is Valencian to you personally in the cultural and social life of the area where you live?

- ☐ Gens important / Nada importante / Not important at all
- ☐ Poc important / Poco importante / Slightly important
- ☐ Moderadament important / Moderadamente importante / Moderately important
- ☐ Bastant important / Bastante importante / Quite important
- ☐ Molt important / Muy importante / Very important

Quina importància personal li dones a l'anglès en la vida cultural i social del lloc on vius? *

¿Qué importancia personal le das al inglés en la vida cultural y social del lugar donde vives?

How important is English to you personally in the cultural and social life of the area where you live?

- ☐ Gens important / Nada importante / Not important at all
- ☐ Poc important / Poco importante / Slightly important
- ☐ Moderadament important / Moderadamente importante / Moderately important
- ☐ Bastant important / Bastante importante / Quite important
- ☐ Molt important / Muy importante / Very important

Quina importància personal li dones a altres llengües en la vida cultural i social del lloc on vius? *

¿Qué importancia personal le das a otras lenguas en la vida cultural y social del lugar donde vives?

How important are other languages to you personally in the cultural and social life of the area where you live?

- ☐ Gens important / Nada importante / Not important at all
- ☐ Poc important / Poco importante / Slightly important
- ☐ Moderadament important / Moderadamente importante / Moderately important
- ☐ Bastant important / Bastante importante / Quite important
- ☐ Molt important / Muy importante / Very important

Consideres adequat promoure l'ús del castellà entre les comunitats d'origen estranger que viuen a la teua comarca? *

¿Consideras adecuado promover el uso del español entre las comunidades de origen extranjero que viven en tu comarca?

Do you consider it appropriate to promote the use of Spanish among foreign-origin communities living in your area?

- ☐ Gens important / Nada importante / Not important at all
- ☐ Poc important / Poco importante / Slightly important
- ☐ Moderadament important / Moderadamente importante / Moderately important
- ☐ Bastant important / Bastante importante / Quite important
- ☐ Molt important / Muy importante / Very important

Consideres adequat promoure l'ús del valencià entre les comunitats d'origen estranger que viuen a la teua comarca? *

¿Consideras adecuado promover el uso del valenciano entre las comunidades de origen extranjero que viven en tu comarca?

Do you consider it appropriate to promote the use of Valencian among foreign-origin communities living in your area?

- ☐ Gens important / Nada importante / Not important at all
- ☐ Poc important / Poco importante / Slightly important
- ☐ Moderadament important / Moderadamente importante / Moderately important
- ☐ Bastant important / Bastante importante / Quite important
- ☐ Molt important / Muy importante / Very important

Segons el teu criteri, quin estatus hauria de tindre cadascuna d'estes llengües a la Costa Blanca? *

Según tu criterio, ¿qué estatus debería tener cada una de estas lenguas en la Costa Blanca?

In your opinion, what status should each of these languages have in the Costa Blanca?

	Oficial / Official	Cooficial / Co-official	Recognized / Reconeguda / Reconocida	None / None / Ninguna
Spanish (ES)	☐	☐	☐	☐
Valencian (VAL)	☐	☐	☐	☐
English (EN)	☐	☐	☐	☐
Other foreign languages (Altres/Otras)	☐	☐	☐	☐

Hi ha alguna cosa més que vulgues afegir sobre la teua llengua, identitat o experiència a la Marina Baixa?

¿Hay algo más que te gustaría añadir sobre tu lengua, identidad o experiencia en la Marina Baixa?

Is there anything else you would like to add about your language, identity, or your experience living in the Marina Baixa?

La vostra resposta

Enrere

Següent

Pàgina 2 de 3

[Esborra el formulari](#)

No enviïs mai contrasenyes a través de Formularis de Google.

Google no ha creat ni aprovat aquest contingut. - [Propietari del formulari de contacte](#) - [Condicions del Servei](#) - [Política de privadesa](#)

Aquest formulari sembla sospitós? [Informe](#)

Google Formularis

Multilingüisme a la Costa Blanca

Multilingüismo en la Costa Blanca

Multilingualism in the Costa Blanca

rappertunie@hotmail.com [Canvia de compte](#)

No compartit

* Indica que la pregunta és obligatòria

Untitled Section

Completa el qüestionari indicant estes tres últimes preguntes, per favor.
Completa el cuestionario indicando estas tres últimas preguntas, por favor.
To complete the questionnaire, kindly provide the following three final questions.

Edat / Edad / Age: *

- ☐ 18-24
- ☐ 25-34
- ☐ 35-44
- ☐ 45-64
- ☐ 65+

Gènere / Género / **Gender**: *

- ☐ Masculí / Masculino / Male
- ☐ Femení / Femenino / Female
- ☐ No binari / No binario / Non-binary
- ☐ NS/NC / Prefer not to say

Quin és el teu nivell d'estudis? *

¿Cuál es tu nivel de estudios?

What is your level of education?

- ☐ Sense estudis / Sin estudios / No studies
- ☐ Bàsics / Básicos / Basic
- ☐ Secundaris / Secundarios / Secondary
- ☐ Universitaris / Universitarios / University
- ☐ Postgrau / Posgrado / Postgraduate

Enrere

Envia

Pàgina 3 de 3

[Esborra el formulari](#)

No enviïs mai contrasenyes a través de Formularis de Google.

Google no ha creat ni aprovat aquest contingut. - [Propietari del formulari de contacte](#) - [Condicions del Servei](#) - [Política de privadesa](#)

Aquest formulari sembla sospitós? [Informe](#)

Taules

<i>Edat</i>	18–24	25–34	35–44	45–64	65+
Respostes	37	75	86	154	60

Taula 1.1 Taula de participants per edat

<i>Gènere</i>	Femení	Masculí	NS/NC
Respostes	229	181	2

Taula 1.2 Taula de participants per gènere

<i>Nivell d'estudis</i>	Bàsics	Secundaris	Universitaris	Postgrau	Sense estudis
Respostes	16	88	208	99	1

Taula 1.3 Taula de participants per nivell d'estudis

<i>En quina localitat vius?</i>	Respostes
Alacant	2
Alcoi	2
Altea	102
Arenals del Sol	1
Beniardà	7
Benidorm	57
Benifato	2
Benimantell	4
Benissa	1
Bolulla	2
Callosa d'en Sarrià	44
Calp	1
Confrides	2
El Campello	1
El Castell de Guadalest	1
Finestrat	26
Gata de Gorgos	1
l'Alqueria	1
l'Alfàs del Pi	28
la Nucia	18
la Vila Joiosa	76
Orxeta	2
Polop	10
Relleu	4
Sella	10
Tàrbena	5

Torrevel·la	1
Xaló	1

Taula 1.4 Taula de participants segons localitat

<i>Si tens fills, a quina escola van o han estat escolaritzats? I si no en tens, a quina escola vas anar tu ací, a la Marina Baixa?</i>	Respostes
Pública	356
Concertada	32
Privada	24

Taula 1.5 Taula de participants segons escolarització

<i>Quina és la teua situació actual?</i>	Respostes
Estudie	39
Jubilat/da	82
Treballa	291

Taula 1.6 Taula de participants segons situació laboral

<i>Has nascut ací?</i>	Respostes
No	96
Sí	316

Taula 1.7 Taula de participants segons naixement

<i>Amb quina d'estes identitats t'identifiques més?</i>	Respostes
Alacantina, Valenciana i Espanyola	2
Alemanys	1
Anglés	1
Armènia	1
Asturiana	1
Catalana	3
Cubana	1
Del món	2
Escandinau	1
Espanyola	63
Europea	33
Flamenc	1
Islandesa	1
Madrileny	1
Neerlandesa	2
Noruega	1
Romanesa	1
Valenciana	293

Valenciana i Espanyola	1
Valenciana, Espanyola i Europea	1
<i>Vilero</i>	1

Taula 1.8 Taula de participants segons identificació

<i>Quants anys fa que vius ací?</i>	Respostes
+20	53
1 - 5	29
10 - 20	17
5 -10	11
Sempre	302

Taula 1.9 Taula de participants segons temps de residència

<i>Oficialment, de quin país tens la ciutadania?</i>	Respostes
Alemanya	1
Argentina	1
Armènia	1
Austràlia	1
Bèlgica	5
Bolívia	1
Espanya	361
Espanya i Alemanya	1
Espanya i Argentina	1
Espanya i França	1
Els Estats Units	2
França	4
Islàndia	1
Itàlia	2
Noruega	10
Països Baixos	13
Polònia	1
El Regne Unit	4
Romania	1

Taula 1.10 Taula de participants segons ciutadania

<i>I, si és diferent de la teua ciutadania, t'identifiques amb alguna altra identitat cultural, nacional o regional?</i>	Respostes
Alacantí i Alteà	1
Alacantina	2
Alcoià	1
Alteà	2

Alteana / Valenciana	1
Andalús	2
Argentina	1
Catalana	6
Catalunya	2
Comunitat Valenciana	1
Cubana	1
Europea	7
Flandes	1
Madrieny	2
Mediterrani, catòlic	1
Belga	1
Noruec	1
Noruega, valenciana i espanyola	1
País Valencià	14
País Valencià / Països Catalans	4
Països Catalans	10
Regne Unit	1
Soy del mundo. No me gustan las casillas que solamente causa diferencias. Aprender idiomas te abre la mente porque interactúas con otra gente con otras culturas e ideas	1
Valenciana	62
Valenciana/Catalana	5
Veneçolana	1

Taula 1.11 Taula de participants identificats amb altres identitats

<i>Nom del territori</i>	Respostes
Marina Baixa	313
País Valencià	154
Comunitat Valenciana	99
Província d'Alacant	94
Espanya	69
Costa Blanca	40
Europa	38
Terreta	2
Millor terreta del món	1
Vall de Guadalest	1
Regne de València	1
Alacant	1
Elx	1
València	1

Comtat	1
Tàrbena	1
La Vila	1
La Marina	1

Taula 1.12 Taula de participants segons nom del territori

<i>Quines llengües parles a casa?</i>	Respostes
Anglés	7
Anglés, castellà, francès, neerlandés i alemany	1
Castellà	35
Castellà i alemany	2
Castellà i anglés	5
Castellà i armeni	1
Castellà i francès	2
Castellà i neerlandés	2
Castellà i quítxua	1
Castellà, anglés i noruec	3
Castellà, francès i neerlandés	1
Castellà, francès, neerlandés, anglés, i italià	1
Castellà, neerlandés i anglés	1
Francès	1
Islandés	1
Neerlandés	8
Neerlandés i anglés	1
Neerlandés i flamenc	1
Neerlandés i francès	1
Noruec	7
Romanés, castellà i valencià	1
Valencià	222
Valencià i anglés	1
Valencià i castellà	91
Valencià i castellà i anglés	2
Valencià i castellà i gallec	1
Valencià i castellà, anglés, i neerlandés	1
Valencià i francès	2
Valencià, castellà i anglés	2
Valencià, castellà i noruec	3
Valencià, castellà i polonés	1
Valencià, castellà, anglés i francès	1

Valencià, castellà, anglès, i alemany	1
Valencià, castellà, francès	1

Taula 1.13 Taula de participants segons la llengua domèstica

<i>Quina consideres la teua llengua d'identificació?</i>	Respostes
Alemany	1
Anglès	11
Armeni	1
Castellà	63
Castellà i anglès	1
Castellà i neerlandès	2
Flamenc	1
Francès	4
Francès i neerlandès	1
Islandès	1
Italià i anglès	1
Llatí i grec clàssic	1
Neerlandès	10
Noruec	11
Romanès	1
Valencià	281
Valencià i castellà	20
Valencià i noruec	1

Taula 1.14 Taula de participants segons llengua d'identificació

<i>Com valores la teua capacitat per a comunicar-te en anglès?</i>	Respostes
Zero	32
Molt baixa (A1–A2)	79
Baixa (B1)	93
Mitjana (B2)	100
Alta (C1)	54
Molt alta (C2)	44
Parlant nadiu	10

Taula 1.15 Taula de participants segons capacitat per a comunicar-se en anglès

<i>Amb quina freqüència utilitzes l'anglès en la teua vida quotidiana?</i>	Respostes
Mai	128
Alguna vegada	174
Sovint	62

Diàriament	48
------------	----

Taula 1.16 Taula de participants segons freqüència d'ús de l'anglès

<i>On vas aprendre anglès?</i>	Respostes
Autodidacta	35
Cursos formalitzats	109
Escola	219
Família	8
No n'he après	41

Taula 1.17 Taula de participants segons aprenentatge de l'anglès

<i>Com valores la teua capacitat per a comunicar-te en castellà?</i>	Respostes
Zero	2
Molt baixa (A1–A2)	3
Baixa (B1)	9
Mitjana (B2)	22
Alta (C1)	49
Molt alta (C2)	107
Parlant nadiu	220

Taula 1.18 Taula de participants segons capacitat per a comunicar-se en castellà

<i>Amb quina freqüència utilitzes el castellà en la teua vida quotidiana?</i>	Respostes
Mai	7
Alguna vegada	76
Sovint	100
Diàriament	229

Taula 1.19 Taula de participants segons freqüència d'ús de castellà

<i>On vas aprendre el castellà?</i>	Respostes
Autodidacta	18
Cursos formalitzats	12
Escola	255
Família	125
No n'he après	2

Taula 1.20 Taula de participants segons aprenentatge de castellà

<i>Com valores la teua capacitat per a comunicar-te en valencià?</i>	Respostes
Zero	24
Molt baixa (A1–A2)	17
Baixa (B1)	9

Mitjana (B2)	17
Alta (C1)	29
Molt alta (C2)	56
Parlant nadiu	260

Taula 1.21 Taula de participants segons capacitat per a comunicar-se en valencià

<i>Amb quina freqüència utilitzes el valencià en la teua vida quotidiana?</i>	Respostes
Mai	46
Alguna vegada	27
Sovint	29
Diàriament	308
Sempre	2

Taula 1.22 Taula de participants segons freqüència d'ús de valencià

<i>On vas aprendre valencià?</i>	Respostes
Autodidacta	22
Cursos formalitzats	30
Escola	61
Família	265
No n'he après	34

Taula 1.23 Taula de participants segons aprenentatge de valencià

<i>Quina importància personal li dones a l'anglès en la vida cultural i social del lloc on vius?</i>	Respostes
Gens important	92
Poc important	109
Moderadament important	108
Bastant important	65
Molt important	38

Taula 1.24 Taula sobre la importància de l'anglès en la vida cultural i social

<i>Quina importància personal li dones al castellà en la vida cultural i social del lloc on vius?</i>	Respostes
Gens important	19
Poc important	67
Moderadament important	113
Bastant important	95
Molt important	118

Taula 1.25 Taula sobre la importància del castellà en la vida cultural i social

<i>Quina importància personal li dones al valencià en la vida cultural i social del lloc on vius?</i>	Respostes
---	-----------

Gens important	21
Poc important	30
Moderadament important	28
Bastant important	73
Molt important	260

Taula 1.26 Taula sobre la importància del valencià en la vida cultural i social

<i>Amb quina llengua et relaciones habitualment amb la població autòctona?</i>	Respostes
Anglès	5
Anglès i castellà	13
Anglès, castellà, neerlandès i alemany	1
Anglès, castellà i noruec	1
Anglès, castellà i valencià	4
Anglès i noruec	1
Castellà	69
Castellà i noruec	1
Castellà i valencià	75
Valencià	242

Taula 1.27 Taula sobre llengua de relació habitual amb la població autòctona

<i>Segons el teu criteri, quin estatus hauria de tindre l'anglès a la Costa Blanca?</i>	Respostes
Cooficial	38
Cap	137
Oficial	10
Reconeguda	227

Taula 1.28 Taula sobre l'estatus de l'anglès a la Costa Blanca

<i>Segons el teu criteri, quin estatus hauria de tindre el castellà a la Costa Blanca?</i>	Respostes
Cooficial	177
Cap	10
Oficial	193
Reconeguda	32

Taula 1.29 Taula sobre l'estatus del castellà a la Costa Blanca

<i>Segons el teu criteri, quin estatus hauria de tindre el valencià a la Costa Blanca?</i>	Respostes
Cooficial	105
Cap	4
Oficial	279
Reconeguda	24

Taula 1.30 Taula sobre l'estatus del valencià a la Costa Blanca

<i>Segons el teu criteri, quin estatus hauria de tindre altres llengües a la Costa Blanca?</i>	Respostes
Cooficial	15
Cap	181
Oficial	6
Reconeguda	210

Taula 1.31 Taula sobre l'estatus d'altres llengües a la Costa Blanca

<i>Consideres adequat promoure l'ús del castellà entre les comunitats d'origen estranger que viuen a la teua comarca?</i>	Respostes
Bastant important	102
Gens important	64
Moderadament important	76
Molt important	116
Poc important	54

Taula 1.32 Taula sobre la promoció del castellà entre estrangers

<i>Consideres adequat promoure l'ús del valencià entre les comunitats d'origen estranger que viuen a la teua comarca?</i>	Respostes
Bastant important	86
Gens important	24
Moderadament important	47
Molt important	229
Poc important	26

Taula 1.33 Taula sobre la promoció del valencià entre estrangers

<i>Edat de la població no nascuda a la Marina Baixa</i>	Respostes
18–24	5
25–34	8
35–44	22
45–64	46
65+	29

Taula 1.34 Taula dels participants no nascuts a la Marina Baixa per edat

<i>Gènere de la població no nascuda a la Marina Baixa</i>	Respostes
Femení	64
Masculí	46

Taula 1.35 Taula dels participants no nascuts a la Marina Baixa per gènere

<i>Quina és la teua situació actual?</i>	Respostes
Estudie	5
Jubilat/da	40

Treballa	65
----------	----

Taula 1.36 Taula dels participants no nascuts a la Marina Baixa per situació laboral

<i>Quin és el teu nivell d'estudis?</i>	Respostes
Bàsics	3
Postgrau	18
Secundaris	29
Universitaris	60

Taula 1.37 Taula dels participants no nascuts a la Marina Baixa per nivell d'estudis

<i>Amb quina d'estes identitats t'identifiques més?</i>	Respostes
Alacantina, Valenciana i Espanyola	2
Alemanys	1
Anglès	1
Armènia	1
Asturiana	1
Catalana	1
Cubana	1
Del món	2
Escandinau	1
Espanyola	22
Europea	28
Flamenc	1
Islandesa	1
Madrileny	1
Neerlandesa	2
Noruega	1
Romanesa	1
Valenciana	42

Taula 1.38 Taula dels participants no nascuts a la Marina Baixa segons identitats

<i>Nom del territori</i>	Respostes
Marina Baixa	69
La Costa Blanca	29
Província d'Alacant	28
Comunitat Valenciana	25
País Valencià	19
Espanya	23
Europa	11

La millor terreta del món	2
Marina Alta	1
Elx	1

Taula 1.39 Taula dels participants no nascuts a la Marina Baixa segons anomenen el territori

<i>Oficialment, de quin país tens la ciutadania?</i>	Respostes
Alemanya	1
Argentina	1
Armènia	1
Austràlia	1
Bèlgica	5
Bolívia	1
Espanya	60
Espanya i Argentina	1
Espanya i França	1
Els Estats Units	2
França	4
Islàndia	1
Itàlia	2
Noruega	10
Països Baixos	13
Polònia	1
El Regne Unit	4
Romania	1

Taula 1.40 Taula dels participants no nascuts a la Marina Baixa segons ciutadana

<i>Localitat</i>	<i>Ciutadania</i>	<i>Nombre de persones</i>
Altea	Alemanya	1
	Bèlgica	2
	Espanya i França	1
	Noruega	1
	Països Baixos	5
	El Regne Unit	1
Arenals del Sol	Islàndia	1

Benidorm	Armènia	1
	França	1
	Noruega	1
	Romania	1
Benimantell	Noruega	1
Benissa	Espanya i Argentina	1
Callosa d'en Sarrià	França	1
	Polònia	1
Calp	França	1
El Castell de Guadalest	Països Baixos	1
Finestrat	Argentina	1
	Els Estats Units	1
	França	1
	Països Baixos	1
l'Alfàs del Pi	Bèlgica	2
	Els Estats Units	1
	Itàlia	1
	Noruega	6
	Països Baixos	1
	El Regne Unit	2
la Nucia	Països Baixos	4
la Vila Joiosa	Bolívia	1
Polop	Austràlia	1
	Bèlgica	1
	El Regne Unit	1
Torrevel·la	Itàlia	1

Taula 1.41 Taula de les localitats de la població no nascuda a la Marina Baixa sense ciutadania espanyola

<i>On has après valencià?</i>	Estudiant	Jubilat/da	Treballador/a	Total
-------------------------------	-----------	------------	---------------	-------

Autodidacta	0	2	4	6
Cursos formalitzats	0	1	2	3
Escola	1	0	6	7
Família	0	2	0	2
No n'he après	1	17	12	30

Taula 1.42 Taula del lloc on s'ha après el valencià segons situació laboral de la població no nascuda a la Marina Baixa sense ciutadania espanyola

<i>Nacionalitat</i>	Només castellà	Castellà i valencià	Només anglés	Castellà i anglés	Multilingüe	Només valencià
Alemanya	1	0	0	0	0	0
Argentina	1	0	0	0	0	0
Armènia	1	0	0	0	0	0
Austràlia	0	0	0	1	0	0
Bèlgica	3	0	0	2	0	0
Bolívia	1	0	0	0	0	0
Espanya-Argentina	1	0	0	0	0	0
Espanya-França	0	0	0	0	0	1
Els Estats Units	1	0	0	1	0	0
França	2	0	0	1	0	1
Islàndia	1	0	0	0	0	0
Itàlia	1	0	0	1	0	0
Noruega	2	0	3	1	2	1
Països Baixos	7	1	1	1	1	1
Polònia	0	0	0	0	0	1
El Regne Unit	3	0	0	1	0	0
Romania	0	0	0	0	1	0

Taula 1.43 Taula dels usos lingüístics segons la població no nascuda a la Marina Baixa sense ciutadania espanyola

<i>País</i>	<i>Nivell de valencià</i>	més 20 anys	10–20 anys	5–10 anys	1–5 anys
Alemanya	Baixa (B1)	1			
Argentina	Zero				1
Armènia	Zero				1
Austràlia	Mitjana (B2)		1		
Bèlgica	Baixa (B1)	1			
	Molt baixa (A1–A2)		2		
	Zero				2
Bolívia	Zero				1

Espanya i Argentina	Mitjana (B2)	1			
Espanya i França	Alta (C1)	1			
Els Estats Units	Molt baixa (A1–A2)				1
	Zero				1
França	Alta (C1)	1			
	Molt baixa (A1–A2)		1		
	Zero		1		1
Islàndia	Zero		1		
Itàlia	Zero		2		
Noruega	Baixa (B1)		1		
	Molt alta (C2)			1	
	Molt baixa (A1–A2)			2	
	Zero		4		1
Països Baixos	Baixa (B1)	1			
	Mitjana (B2)	1			
	Molt baixa (A1–A2)	2	1		
	Zero		6		1
Polònia	Parlant nadiu	1			
El Regne Unit	Baixa (B1)	1			
	Molt alta (C2)	1			
	Molt baixa (A1–A2)	1			
	Zero	1			
Romania	Mitjana (B2)			1	

Taula 1.44 Taula sobre nivell de competència en valencià de la població no nascuda a la Marina Baixa sense ciutadania espanyola segons anys de residència

<i>Segons ciutadania, quina importància personal li dones al valencià en la vida cultural i social del lloc on vius?</i>	Bastant important	Gens important	Moderadament important	Molt important	Poc important
Alemanya		1			
Argentina		1			
Armènia		1			
Austràlia	1				
Bèlgica		2	1		2

Bolívia			1		
Espanya i Argentina			1		
Espanya i França	1				
Els Estats Units			1		1
França	2			1	1
Islàndia		1			
Itàlia		1			1
Noruega	1	2	1	1	4
Països Baixos	2	6	1		3
Polònia				1	
El Regne Unit	1				3
Romania				1	

Taula 1.45 Taula sobre la importància del valencià en la vida cultural i social segons la percepció de la població no nascuda a la Marina Baixa sense ciutadania espanyola

<i>Llengua</i>	Cooficial	Cap estatus	Oficial	Reconeguda (no oficial)
Alemanys	1	0	0	0
Anglès	3	0	1	6
Armeni	1	0	0	0
Castellà	2	1	1	2
Castellà i anglès	0	0	0	1
Castellà i neerlandès	0	0	1	1
Francès	4	0	0	0
Francès i neerlandès	0	0	0	1
Islandès	1	0	0	0
Itàlia i anglès	0	0	1	0
Neerlandès	3	2	1	3
Noruec	4	0	1	3
Romanès	0	0	1	0
Valencià	0	0	1	0
Valencià i noruec	0	0	1	0

Taula 1.46 Taula sobre l'estatus proposat per al valencià segons la llengua d'identificació per part de la població no nascuda a la Marina Baixa i sense ciutadania espanyola

<i>Segons ciutadania, consideres adequat promoure l'ús del valencià entre les comunitats d'origen estranger que viuen a la teua comarca?</i>	Bastant important	Gens important	Moderadament important	Molt important	Poc important
Alemanya		1			
Argentina					1
Armènia		1			

Austràlia	1				
Bèlgica	2				3
Bolívia		1			
Espanya i Argentina					1
Espanya i França			1		
Els Estats Units					2
França	1	2		1	
Islàndia					1
Itàlia		1	1		
Noruega	1	2	2	3	1
Països Baixos		7	2		3
Polònia				1	
El Regne Unit			1	2	1
Romania	1				

Taula 1.47 Taula de promoció de l'ús del valencià entre les comunitats d'origen estranger entre la població no nascuda a la Marina Baixa i sense ciutadania espanyola